A NAGYKANIZSAI
BATTHYÁNY LAJOS GIMNÁZIUM

ÉVKÖNYVE

A 2018—2019-ES TANÉVRŐL

Szerkesztette:
Tislérné Tóth Zsuzsanna igazgatóhelyettes

Fotók:
Kepe Tiborné Magyar Klára
Csepreghy Attila
Novák János
Tislérné Tóth Zsuzsanna
Major Gergő (8. A)

Borítóterv:
Tulok József

Kiadja:
Batthyány Lajos Gimnázium
igazgatósága

Felelős kiadó:
Balogh László igazgató

A szerkesztés lezárult:
2019. július 31-én

Megjelent 1000 példányban

Nyomdai munkálatok:
Kanizsa Rehab Nonprofit Kft. - Nyomda

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezető 5
Tanulmányi statisztika 7
Akikre büszkék vagyunk 9
Kitűnő tanulmányi eredményt elért tanulók 10
Jeles tanulmányi eredményt elért tanulók 12
Országos jelentőségű tanulmányi versenyeken eredményt elért tanulók 14
Legfontosabb regionális és megyei szintű tanulmányi versenyeredmények 19
Kulturális életünk 24
Néhány szó iskolánk sportéletéről 25
Kiváló tanulóink dicsőségtablója 26
A tanári kar 31
Ügyviteli és technikai dolgozók 33
Az iskola tanulói 34
Ünnepek és gondolatok
- Véget ért a Vakáció, és máris hiányzik 42
- Láncok - szeretetszalagból 44
- Szertartásokra szükség van 46
- Felnőtté válni, elköteleződni 47
- Bejárjuk álmaink ösvényeit 49
- A pillanat öröme és szépsége 50
- Érettségi dolgozat - magyarból 51

Barangoló batthyánysok
- Az évszakok körforgásában 53
- Népi és természeti értékeink nyomában – a matematika jegyében 55
- Bad Marienberg 58
- Síelni vagy nem síelni? Ez itt a kérdés 59
- Prágában az élet 60
- Kaland az operával 61
- Olaszország - egy képben 61

SÉTA a BLG-ben
- Énekelni jó! 62
- Betekintés a kutatók világába 63
- Miért jó/rossz balkezesnek lenni? 64
- Az olvasás gyönyörűsége 65
- Táncverseny 66
- Padfirka 66

Irodalmi vénásaink
- Kővári Júnó: Van élet a halál előtt? 67
- Horváth Bendegúz: Virággal ballagásra 78
- Sinkovics Éva: A dadus monológja 80

Itthon otthon vagy 82
Öreg/örökdiák-találkozó 92
#batthyanyexatlon avagy erdei iskola BLG-módra 93
Nyugdíjazásom margójára 94
Egy kis színes 96
A Batthyány Lajos Gimnázium munkarendje 97
A Szülői Munkaközösség vezetősége és a Batthyány Középiskoláért Alapítvány kuratóriuma 100
Osztályfotók 101
Képek innen-onnan, erről-arról 114

Kedves Olvasó!

1994 óta van „Te Deum” jellegű irodalmi-zenés tanévzáró műsorunk és ünnepségünk a Felsőtemplomban, melyben köszönetet mondunk az elmúlt tanévért és a beköszöntő vakációért. Huszonöt év: egynegyedszázadnyi, generációnyi idő: hogy elrepült, mint minden tanév… Ezért állítsuk meg az időt most egy kicsit, hogy visszanézzünk és előretekintsünk, s leginkább téged dicsérjünk, Diák-Örökdiák!

Remélem, hogy a 2018/2019-es tanév zárásakor is jó volt jó batthyánysnak lenni. A közös tanévünk eredményei, a meglévő batthyánys életérzés azt igazolja, hogy köszönetet mondhatok diáknak–tanárnak–szülőnek a sok munkáért, energiáért, ötletért és kreativitásért. Az elmúlt tanévnek egyik legfőbb jellemzője volt, hogy neveztünk a „Boldog Iskola” – címre, amelyet azonban mi nem tételesen próbáltunk megragadni, hanem az amúgy is meglévő „batthyánys boldog életérzés” által. Boldog iskola – boldog diák – boldog igazgató… Afféle batthyánys boldog mondásokat szeretnék most mondani! Természetesen nem a Máté evangéliuma boldogmondásait akarom profanizálni (azaz túlzottan leegyszerűsíteni), hanem az idősebb batthyánys örökdiák jogán szeretnék Neked üzenni, mindenkori BLG-s diákunk:

Boldog lehetsz, mert országosan elismert jó magyar iskolába járhatsz Te és társaid, akik közül talán jópárat Barátodnak nevezhetsz! Boldog lehetsz, mert tanáraid próbálnak pallérozni és szeretni Tégedet. Boldog lehetsz, mert iskolaépületünk ugyan felújításra szorul, de a falak ereje, a hagyomány, az évgyűrűk és az erővonalak mégis összetartják… Ezek tények, de talán bölcsülő tanárhoz méltóan hadd mondjak néhány jótanácsot is, amelyekkel batthyánys jódiák lehetsz, s így még boldog felnőtté is válhatsz – majd…: Boldogok, akik csodálkoznak. Boldogok, akik tudják, másoknak is lehet igaza. Boldogok, akik nevetni tudnak. Boldogok, akik tudnak csendben is lenni. Boldogok, akik mosolyogva tudnak ébredni. Boldogok, akik tudnak meghallgatni. Boldogok, akiknek így barátaik vannak. Boldogok, akik nem fintorognak. Boldogok, akik jóindulattal – azaz pozitívan állnak a világhoz, mert akkor nem kell egymástól szenvedniük… Különben is „szenvedjétek el egymást szeretetben”! (Kol 3,13)

Bevallom, minden batthyánysnak (jó, majdnem mindnek…) szerettem volna adni egy oklevelet a tanév végén. Azért, mert 4,35 lett az iskola tanulmányi átlaga a 673 diákunk által – ez szép teljesítmény, pedig néha szigorúak vagyunk… 110 kitűnő és 106 jeles diákunk lett (az összes tanuló 32%-a)! Az érettségi főtárgyak tanulmányi átlagai: magyar nyelv és irodalom („primus inter pares”!) 4,44; történelem 4,25; matematika 4,03; angol nyelv 4,41; német nyelv 4,23! Csak három tantárgy átlaga maradt 4,00 alatt: fizika (3,85), kémia (3,83) és a filozófia (3,85). A magatartás jegyek átlaga: 4,68, a szorgalomé 4,32. Összesen kilenc bukás volt. Reméljük a javítóvizsgán a legjobbakat…! A hiányzási átlag viszont nagyon sok: 71,7 óra/fő. Ebben persze benne van a versenyekre, nyelvvizsgára való készülés is. Iskolánk 673 diákjának jelenleg 298 db legalább középfokú nyelvvizsgája van eddig (ez 44,2 %!). A 138 végzős diákunknak 141 legalább középfokú nyelvvizsgája van! Emelt szintű érettségi vizsgaközpontunkban a 270 vizsgából 176 batthyánys diákhoz fűződik, tehát ebben is nagyon jól állunk! Tehát egy batthyánys diáknak nem kell félnie 2020-tól, amikor az egyetemre–főiskolára jutás szükséges feltétele lesz a legalább 1 középfokú nyelvvizsga és legalább 1 emeltszintű érettségi megléte!

Az osztályaink tanulmányi eredményes TOP-listája így indul: 1. 5.A (4,92), 2. 6.A (4,81), 3. 7.A (4,66), 4. 8.A (4,60), 5. 12.A (4,53), … ; csak két osztály tanulmányi átlaga

maradt 4,00 alatt: 23. 10.E (3,99), 24. 10.C (3,79)! Legyen közös célunk, hogy a jövő tanévben minden osztályunk tanulmányi átlaga legyen 4,00 fölött – ezt pl. úgy érhetjük el, hogy mindenki legyen legalább jó, azaz 4-es tanuló!

Tanév végén a város köszöntötte a legkiválóbb tanulmányi eredményt elért tanulókat és tanáraikat: a közel 300 főből 89 BLG-s diák és 22 BLG-s tanár volt! (Tulajdonképpen nekünk egy külön ünnepséget kellett volna szervezni…). Mi 140 diákunkat tudtuk jutalmazni a tanév végén, közülünk 61 igazán eredményes diákunkat szólítottam meg az ünnepélyes tanévzárón. Mindenki kapott könyvutalványt, hogy olvasson; kapott egy új Dél-Zala turistatérképet, hogy kiránduljon; s egy könyvet, amely a batthyánys örökdiákságról szól… Azok a BLG-sek, akik a tanulmányok vagy a kultúra vagy a sport területén az elmúlt tanévben a legtöbbet tették, évkönyvünkben biztosan benne vannak!

A nyár a barátkozások, a táborok, a kirándulások, az olvasmányélmények, a koncertek, vagyis a diákszabadság két és fél hónapja! Reméljük, gyűjtöttél élményeket!

BOLDOG LEHETSZ, MERT VOLT VAKÁCIÓD!

Balogh László
igazgató – BLG

TANULMÁNYI STATISZTIKA

Létszámadatok

Beiratkozott:	672 tanuló
Év közben kimaradt:	5 tanuló
Év közben jött:	6 tanuló
Év végi létszám:	673 tanuló

	Fiú	*Lány*	*Összesen*
8 osztályos gimnázium:	114	123	237
4- és 5-osztályos gimnázium:	176	260	436
Összesen:	290	383	673

Mulasztás

	5-8. osztály	9-12. osztály	Összesen
Igazolt:	4797	42454	46942
Igazolatlan	6	543	549
Átlag (óra/fő):	39,04	78,17	70,61

Tanulmányi eredmények

Bukott: 1 tantárgyból 7 tanuló 2 tárgyból 1 tanuló

Tantárgyi átlagok

Magyar nyelv és irodalom	4,44	Kémia	3,82
Történelem	4,25	Földrajz	4,07
Angol nyelv	4,41	Informatika	4,79
Német nyelv	4,23	Filozófia	3,85
Francia nyelv	4,65	Emberismeret és etika	4,80
Olasz nyelv	4,49	Ének-zene	4,44
Orosz nyelv	4,40	Rajz	4,96
Matematika	4,03	Művészetek	4,77
Fizika	3,85	Testnevelés	4,47
Biológia	4,19	Vizuális kultúra	4,68
Átlag	**4,35**		

Nyelvvizsgák száma: 298

Az osztályok tanulmányi sorrendje

Helyezés	*Osztály*	*Átlag*	*Helyezés*	*Osztály*	*Átlag*
1.	5.A	4,92	16.	9.E	4,21
2.	6.A	4,81	17.	12.E	4,21
3.	7.A	4,66	18.	9.D	4,15
4.	8.A	4,60	19.	11.C	4,12
5.	12.A	4,53	19.	12.B	4,10
6.	11.A	4,52	21.	10.B	4,04
7.	10.A	4,51	22.	9.C	4,03
8.	12.D	4,51	23.	10.E	3,99
9.	9.B	4,47	24.	10.C	3,79
10.	11.B	4,47			
10.	9.A	4,45			
12.	11.D	4,45			
13.	11.E	4,29			
13.	12.C	4,26			
13.	10.D	4,22			

Az érettségi vizsga eredményei

Tantárgy	*12.A*	*12.B*	*12.C*	*12.D*	*12.E*	*átlag*	*előre hozott*
Magyar nyelv és irodalom	4,50	4,53	4,68	4,33	4,92	**4,58**	
Történelem	4,47	4,67	4,36	4,22	3,92	**4,34**	
Német nyelv	4,75	4,67	4,29	3,00	4,60	**4,64**	4,77
Angol nyelv	4,93	4,86	4,74	4,77	4,46	**4,81**	4,92
Olasz nyelv	5,00	4,00	-	-	-	**4,50**	
Matematika	4,53	4,77	3,68	4,22	3,36	**4,15**	
Fizika	4,00	4,50	-	5,00	-	**4,50**	
Kémia	5,00	5,00	-	4,27	-	**4,48**	
Biológia	5,00	5,00	-	4,40	4,00	**4,61**	
Földrajz	5,00	5,00	-	-	-	**5,00**	
Testnevelés	-	4,00	4,50	-	5,00	**4,50**	
Informatika	4,74	4,88	4,56	4,86	4,60	**4,75**	4,77
Emberismeret, etika	5,00	-	5,00	4,00	4,75	**4,70**	
Gazdasági ismeretek	5,00	5,00	5,00	5,00	5,00	**5,00**	
Társadalomismeret	-	-	5,00	-	3,00	**4,00**	
Pedagógiai ismeretek	-	-	-	-	5,00	**5,00**	
Osztályátlag	**4,67**	**4,75**	**4,41**	**4,39**	**4,28**		
Iskolaátlag (végzős):	**4,52**						
Iskolaátlag:	**4,58**						

AKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK

A kitűnő tanulók száma: 110
A jeles rendű tanulók száma: 106

Emlékláncot kapott:
Csertán András (12.A), Sulan Ádám (12.A)

Hámori Ágnes-irodalmi díjat kapott:
Vidovics Cecília (12.E)

Tüskés Tibor-emlékdíjat kapott:
Csermák Ádám Barna, Herjávecz Krisztina, Vasvári Zsóka (mind 12.B)

dr. Háncs Gábor-emlékdíjat kapott:
Gáspár György András (12.B)

Pro Schola-díjat kapott:
Tóth Tamás (12.A)

Jómadár-díjat kapott:
Losonczy Máté (12.A)
Karavidaj Ardit (12.E)

Emléklapot kapott:

12.A	Csepreghy Réka
	Hujber Panna
	Karácsony Gábor
	Lorna Emma Jones
	Losonczy Róza
	Pőcze Barnabás
	Schmid Stephanie
	Tomasics Panna
	Vass Veronika
	Zsohár Sára
12.B	Ámon Attila Miklós
	Kele Martin
	Pánczél Bálint
12.C	Dékány Ábel István
	Kovács Vivien
	Vas Lilla
12.D	Czigány Csenge
	Domján Regina
	Horváth Tamara
	Kalmár Kitti
12.E	Kiss Alexandra
	Kiss-Szabó Boglárka
	Szabó Noel Dénes
	Várhelyi Boglárka

KITŰNŐ TANULMÁNYI EREDMÉNYT ELÉRT TANULÓK

5. A osztály

Bander László
Bem Levente
Csörgics Nóra
Domina Luca
Gyarmati-Litter Lili
Gyergyói Ádám
Gyertyánági Luca Olívia
Habda Bence
Horváth-Bodzai Soma Vajk
Inoka Ákos
Kun Szilvia
L. Nagy Hanna Laura
Magasdi Luca
Marton Dóra Virág
Molnár Csenge
Nagy Annabella
Rákhely Nóra
Szabó Lilla Diána
Szalai Bognár Botond
Szüreti Alíz

6. A osztály

Bakonyi Anna
Baranya Gellért
Gyergyói Anna
Gyertyánági Gergő
Hajdár László Soma
Hajnali Luca
Hóbor Dóra
Hortobágyi Nóra Gréta
Kiss Floransz Nóra
Lakner Tamás
Nagy Barnabás
Orbán Noémi
Sipos Jázmin
Takács Nóra
Traub Réka

7. A osztály

Dancsák Dénes
Gubricza Csenge
Horváth Dorottya Júlia
Kerek Gréta Petra
Lévai Noémi
Lukácsi Lili
Patard Máté Mathieu
Rákhely Péter
Szili Gergő
Szüreti Márk
Várkonyi Daren

8. A osztály

Ágoston Barbara
Cziráki Boglárka
Németh Márton Tamás
Sipos Dorka
Vukics Zoé

9. A osztály

Bakonyi Blanka
Ferencz Orsolya
Kiss Hunor
Makrai Olivér

9. D osztály

Dezső Ádám

9. C osztály

Ott Virág Szimonetta

9. E osztály

Bedő Tamás
Kovács Dóra
Kővári Júnó
Pókecz-Kovács Bence

10. A osztály

Cziráki Kamilla
Fata Flóra
Orbán Dorina Kíra

10. D osztály

Horváth Máté
Kalamár Eszter
Koczor Nikolett Jázmin
Kószó Dorina
Puskár Panna
Sinkovics Tamás
Szendrei Diána

10. E osztály

Bazsó Brigitta
Németh Fanni
Váradi Luca

11. A osztály

Felméri Bettina
Harmadás Dóra
Kanizsai Léna
Szirtes Botond

11. B osztály

Balogh Anna
Bende Vivien
Horvat Luca
Szupper Lolita
Tálos Viktória
Tollár Lizett
Tóth Réka

11. C osztály

Császár Péter János
Csöndör Kamilla
Kovács Dominik
Tóth Vivien Lia

11. D osztály

Bakos Fanni
Dombi Bianka
Károlyi Anna Georgina
Molnár Bernadett Bianka

11. E osztály

Cey-Bert Koppány
Horváth Anna

12. A osztály

Csepreghy Réka Sarolta
Csertán András
Kovács Ábel
BulcsúPőcze Barnabás
Schmid Stephanie

12. B osztály

Ámon Attila Miklós

12. C osztály

Kovács Vivien
Kozma Dóra
Szalai Melitta Karolina
Vas Lilla

12. D osztály

Czigány Csenge Ágota
Horváth Tamara
Kalmár Kitti Alexandra

12. E osztály

Kiss-Szabó Boglárka
Vidovics Cecília

JELES TANULMÁNYI EREDMÉNYT ELÉRT TANULÓK

5. A osztály

Hohl Rebeka
Horváth Rebeka
Palángi Péter
Szalai Fanni
Szelei Zita
Táncos László
Vukics Zénó Simon

6. A osztály

Gelencsér Hanna Laura
Gerencsér Réka
Gubricza Réka
Mánfai Csongor
Török András

7. A osztály

Horváth Bulcsú
Horváth Petra
Szabó Emma
Zsiborás Gábor

8. A osztály

Domina Blanka
Gaál Éva
Kiss Veronika
Lakner Dorina
Nagy Júlia
Petényi Dalma Zsanett
Szemlics Cintia
Szerdahelyi Anna Mária
Szirtes Berta
Vanyó Ingrid
Varga Kata Luca
Zsohár Fanni

9. A osztály

Domján Eszter Lúcia
Horváth Gréta
Kovács Viktória
Kozma Csenge Abigél
Nyeste Dorka
Tótiván Axel
Vuk Sára Veronika
Zadravecz Máté

9. B osztály

Farkas Eszter
Jáger Laura
Kanizsai Szilárd Erik
Kapuvári Annamária
Kiss Gergely
Körhöcz Bence

10. A osztály

Felméri Lilla
Kovács Bence
Marton Júlia Kata
Pásztor Máté
Perger Ákos
Sipos Nikolett
Tuboly Roland Levente

10. B osztály

Baj Barnabás
Gerencsér Máté
Nagy Anna
Orbán Olivér Ferenc

10. C osztály

Benkő Ákos
Chen Fanni

10. D osztály

Horváth Anna
Püspöki László András
Sánder Léna Veronika

10. E osztály
Sziva Nátán Attila

11. A osztály
Szente Péter
Vaski Flóra Dorottya

11. B osztály
Fehér Márta
Pánczél Antónia
Koszoru Domonkos
Tálos Martin

11. C osztály
Soós Vivien Barbara

11. D osztály
Andróczi Lili
Kánnár Anna Mária
Tóth Máté
Györkös Ramóna
Kovács Regina
Varjas Dorina
Jakab Kíra
Sipos Rebeka Dorka

11. E osztály
Baksa Dorina
Horváth Vivien Rita
Pilgermáyer Panna
Boros Boglárka
Németh Edit Vivien

12. A osztály
Jones Lorna Emma
Tomasics Panna
Vastag Marcell Levente
Karácsony Gábor
Török András
Zsohár Sára
Schmidt Balázs
Vass Veronika

12. B osztály
Csermák Ádám Barna
Herjávecz Krisztina
Kozári Gábor
Gáspár György András
Horváth Ákos
Vasvári Zsóka

12. C osztály
Farsang Klaudia

12. D osztály
Domján Regina Ilona
Novák Tamara
Tatai Blanka
Horváth Alexandra
Pécsi Petra
Tóth Marcellina
Kovács Luca
Radics Réka
Zsuppán Eszter

12. E osztály
Szabó Noel Dénes
Tóth Martin
Várhelyi Boglárka

ORSZÁGOS JELENTŐSÉGŰ TANULMÁNYI VERSENYEKEN EREDMÉNYEKET ELÉRT TANULÓINK (zárójelben a felkészítő tanár/ok neve)

Molnár Csenge (5.A)	Nemzetközi Magyar Matematikaverseny – III. díj (Zsovár Anita)
Szelei Zita (5.A)	Tudásbajnokság – anyanyelv – 9. hely (Tislérné Tóth Zsuzsanna)
Török András (6.A)	Logo OSzTV – 2. hely (Herman József)
Bátorfi Balázs (7.A)	Logo OSzTV – 10. hely (Herman József)
Dancsák Dénes (7.A)	Varga Tamás matematikaverseny – 1. hely (Zsovár Anita, Erdős Gábor Nemzetközi Magyar Matematikaverseny – III. díj(Zsovár Anita) Tudásbajnokság – matematika – 7. hely (Zsovár Anita) Less Nándor országos földrajzverseny – 8. hely (Alexa Mercédesz) Logo OSzTV – 13. hely (Herman József)
Lévai Noémi (7.A)	Tudásbajnokság – matematika – 5. hely (Zsovár Anita)
Patard Máté Mathieu (7.A)	Zrínyi Ilona matematikaverseny – 16. hely (Zsovár Anita)
Szili Gergő (7.A)	Logo OSzTV – 6. hely (Herman József)
Szüreti Márk (7.A)	Logo OSzTV – 15. hely (Herman József)
Ágoston Barbara (8.A)	Nemzetközi Magyar Matematikaverseny – dicséret (Erdős Gábor)
Németh Márton Tamás (7.A)	Varga Tamás matematikaverseny – 1. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes) Nemzetközi Kenguru Matematikaverseny – 1. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes) Logo OSzTV – 1. hely (Erdősné Németh Ágnes, Erdős Gábor) Nemzetközi Magyar Matematikaverseny – 1. díj (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes) Nemes Tihamér OITV – programozás – 2. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes) Zrínyi Ilona matematikaverseny – 10. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)
Sipos Dorka (8.A)	„Itthon otthon vagy" földrajzverseny – 5. hely (Alexa Mercédesz) Less Nándor Országos Földrajzverseny – 5. hely (Alex Mercédesz) Nemzetközi Kenguru matematikaverseny – 8. hely (Erdős Gábor)
Szerdahelyi Anna Mária(8.A)	Less Nándor Országos Földrajzverseny – 7. hely (Alexa Mercédesz)
Bakonyi Blanka (9.A)	Szőkefalvi - Nagy Gyula Matematikai Emlékverseny – dicséret (Erdős Gábor)
Kovács Viktória (9.A)	Less Nándor Országos Földrajzverseny – 9. hely (Alexa Mercédesz)

Makrai Olivér (9.A)	Less Nándor Országos Földrajzverseny – 3. hely (Alexa Mercédesz) Lóczy Lajos Országos Középiskolai Földrajzi Tanulmányi Verseny – 15. hely (Alexa Mercédesz)
Kiss Gergely (9.B)	Szőkefalvi - Nagy Gyula Matematikai Emlékverseny – dicséret (Erdős Gábor)
Somogyi Máté (9.D)	Curie kémia emlékverseny – 12. hely (Csörgicsné Balogh Edit)
Gyergyák Róza (9.E)	FOX International English Language Competition – 19. hely (Járnecz Edina)
Kővári Júnó (9.E)	42. Kárpát-medencei középiskolás irodalmi pályázat - próza kategória – ezüst oklevél (Baloghné Harkány Judit)
Aczél Péter (10.A)	Lóczy Lajos országos földrajzverseny – 3. hely (Alexa Mercédesz) Kőrösi Csoma Sándor Kárpát-medencei Földrajzverseny 6. hely (Alexa Mercédesz) Less Nándor Országos Földrajzverseny – 10. hely (Alexa Mercédesz)
Böröczki Luca (10.A)	Szőkefalvi - Nagy Gyula Matematikai Emlékverseny – dicséret (Lábodi Gyöngyi)
Cziráki Kamilla (10.A)	„Itthon otthon vagy" földrajzverseny – 1. hely (Alexa Mercédesz) Less Nándor Országos Földrajzverseny – 7. hely (Alexa Mercédesz) Lóczy Lajos országos földrajzverseny – 7. hely (Alexa Mercédesz)
Dömötör Zsóka (10.A)	Savaria Országos Történelemverseny – 2. hely (Alexa Péter) Kosáry Domokos Történelemverseny – 5. hely (Alexa Péter)
Krihó László Bendegúz (10.A)	Kőrösi Csoma Sándor Kárpát-medencei Földrajzverseny 3. hely (Alexa Mercédesz) Less Nándor Országos Földrajzverseny – 11. hely (Alexa Mercédesz) Lóczy Lajos országos földrajzverseny – 17. hely (Alexa Mercédesz)
Orbán Dorina Kíra (10.A)	Kosáry Domokos Történelemverseny – 11. hely (A
Pásztor Máté (10.A)	Savaria Országos Történelemverseny – 10. hely (Alexa Péter)
Silló Kinga (10.A)	László Gyula Országos Történelemverseny – 4. hely (Alexa Péter)
Tuboly Roland Levente (10.A)	Savaria Országos Történelemverseny – 6. hely (Alexa Péter)
Szente Péter (11.A)	OKTV informatika II. – 10. hely (Erdősné Németh Ágnes) OKTV matematika II. – 22. hely (Szalai Gabriella)
Szirtes Botond (11.A)	Nemes Tihamér Nemzetközi Informatikai Tanulmányi Verseny 13. hely (Erdősné Németh Ágnes, Erdős Gábor)
Dobó Ádám (11.B)	Szőkefalvi-Nagy Gyula Matematikai Emlékverseny – dicséret (Erdősné Németh Ágnes)

Dombi Bianka (11.D) László Gyula Országos Történelemverseny – 6. hely (Alexa Péter)

Tóth Máté (11.D) Curie Kémia Emlékverseny – 11. hely (Martonné Pálfalvi Katalin)

Csertán András (12.A) OKTV informatika II. – programozás – 5. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes, dr. Zsakó László, dr. Horváth Gyula)
OKTV matematika II. – 22. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)

Pőcze Barnabás (12.A) OKTV informatika II. – programozás – 13. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)

Sulan Ádám (12.A) OKTV matematika II. – 2. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)
Nemzetközi Kenguru Matematikaverseny – 2. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)
Zrínyi Ilona matematikaverseny – 10. hely (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)
Nemzetközi Magyar Matematikaverseny – dicséret (Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes)

Schmidt Balázs (12.A) Nemes Tihamér Nemzetközi Informatikai Tanulmányi Verseny – 19. hely (Erdősné Németh Ágnes, Erdős Gábor)

Gáspár György András (12.B) OKTV földrajz – 6. hely (Alexa Péter, Alexa Mercédesz)

Pánczél Bálint (12.B) Junior Linux adminisztrátorok versenye – 1. hely (Erdősné Németh Ágnes)

Vidovics Cecília (12.E) OKTV magyar irodalom – 29. hely (Baloghné Harkány Judit)

CSAPATVERSENYEKEN ELÉRT ORSZÁGOS EREDMÉNYEK

ESTÖRI Kreatív Történelmi Verseny

Dömötör Zsóka, Fata Flóra, Orbán Dorina Kíra, Sipos Barnabás (mind 10.A) – **1. hely** (Alexa Péter, Alexa Mercédesz)

„Emlékezz, Felvidék! 1945-48" - országos történelemvetélkedő

Csermák Ádám Barna, Herjávecz Krisztina, Vasvári Zsóka (mind 12.B) – **2. hely** (Alexa Péter)

Cultura Nostra történelmi vetélkedő

Csermák Ádám Barna, Herjávecz Krisztina, Vasvári Zsóka (mind 12.B) – **3. hely** (Alexa Péter)

Gloria Victis Kárpát-medencei történelmi vetélkedő

Kiss-Szabó Boglárka, Szabó Noel Dénes, Vidovics Cecília (mind 12.E) –**19. hely** (Pécsi László)

Kecske Kupa matematikaverseny

Gyertyánági Luca Olívia, Marton Dóra Virág, Molnár Csenge, Szüreti Alíz (mind 5.A) – **5. hely** (Zsovár Anita)

Gyergyói Anna, Hajnali Luca, Hortobágyi Nóra Gréta, Orbán Noémi (mind 6.A) **18. hely** (Kasztl Csilla)

Bátorfi Balázs ,Dancsák Dénes, Horváth Dorottya Júlia, Lévai Noémi (mind 7.A) **9. hely** (Zsovár Anita)

Ágoston Barbara, Lakner Dorina, Németh Márton Tamás, Sipos Dorka (mind 8.A) – **2. hely** (Erdős Gábor)

Cziráki Boglárka, Petényi Dalma, Varga Kata Luca, Vukics Zoé (mind 8.A) **8. hely** (Erdős Gábor)

Bakonyi Blanka, Ferencz Orsolya (9.A-sok), Jáger Laura, Kiss Gergely(9.B-sek) **6. hely** (Erdős Gábor)

Baj Barnabás, Kertész Milán, Orbán Olivér, Simon Máté (mind 10.B) – **7. hely** (Hosszu Edina)

Bolyai Matematika Csapatverseny (3-8.) – saját évfolyamon

Gyergyói Ádám, Inoka Ákos, Palángi Péter, Vukics Zénó Simon (mind 5.A) **19. hely** (Zsovár Anita, Szita Ágnes)

Bátorfi Balázs,Dancsák Dénes, Lévai Noémi, Patard Máté Mathieu (mind 7.A) **8. hely** (Zsovár Anita)

Ágoston Barbara, Lakner Dorina, Németh Márton Tamás, Sipos Dorka (mind 8.A) – **2. hely** (Erdős Gábor)

Bolyai Anyanyelvi Csapatverseny (3-8.) – saját évfolyamon

Gyertyánági Luca Olívia, Magasdi Luca, Marton Dóra Virág, Molnár Csenge (mind 5.A) – **20. hely** (Tislérné Tóth Zsuzsanna)

Földgömb Nemzetközi Középiskolai Földrajzverseny

Aczél Péter, Cziráki Kamilla (10.A-sok) – **7. hely** (Alexa Mercédesz)

Krihó László Bendegúz (10.A), Kánnár Anna Mária (11.D) – **9. hely** (Alexa Mercédesz)

Balogh János Kárpát-medencei Környezetvédelmi csapatverseny

Cziráki Boglárka, Petényi Dalma, Szerdahelyi Anna Mária (mind 8.A) – **2. hely**
(Bagarusné Szabó Katalin)

Bugát Pál Kárpát-medencei Középiskolai Természetismereti Műveltségi Vetélkedő

Bali Szabolcs, Györkös Ramóna, Tóth Máté (mind 11.D) – **8. hely**
(Martonné Pálfalvi Katalin, Bagarusné Szabó Katalin, Piriti János, Alexa Péter)
(2018-as eredmény – a tavalyi évkönyvbe nem kerülhetett be, hiszen augusztusban „született")

2019-es eredmények

Kánnár Anna (11.D), Károlyi Anna (11.D), Szente Péter (11.A) – **8. hely**
Dobó Ádám (11.B), Györkös Ramóna (11,D), Tóth Máté (11.D) – **9. hely**
Cziráki Kamilla (10.A), Marton Júlia Kata (10.A), Pánczél Bálint (12.B)**-11. hely**
(Martonné Pálfalvi Katalin, Bagarusné Szabó Katalin, Dénes Sándorné,
Bali János, Alexa Péter)

Curie környezetvédelmi emlékverseny – csapatverseny – saját kategóriában

Gyarmati-Litter Lili, Marton Dóra Virág, Molnár Csenge (mind 5.A) – **9. hely**
(Martonné Pálfalvi Katalin, Bagarusné Szabó Katalin)
Cziráki Boglárka, Petényi Dalma Zsanett (mind 8.A) – **2. hely**
(Bagarusné Szabó Katalin)
Lakner Dorina, Szirtes Berta, Zsohár Fanni (mind 8.A) – **4. hely**
(Bagarusné Szabó Katalin)
Etler Soma, Horváth Máté, Pőcze Dániel (mind 9.D) – **7. hely**
(Csörgicsné Balogh Edit, Tulok József)
Ferencz Orsolya, Vuk Sára (9.A-sok), Marton Júlia Kata (10.A) – **15. hely**
(Martonné Pálfalvi Katalin)
Sipos Rebeka Dorka (11.D), Györei Kristóf, Kele Martin (12.B-sek) – **3. hely**
(Martonné Pálfalvi Katalin)

Fedezd fel az örökséged - erdőismereti vetélkedő

Böröczki Luca, Cziráki Kamilla, Gelencsér Larissza (mind 10.A) – **9. hely**
(Alexa Mercédesz)

REGIONÁLIS ÉS MEGYEI SZINTŰ VERSENYEKEN ELÉRT LEGJOBB EREDMÉNYEK

„Szép magyar beszéd” verseny (9-12.) megyei forduló

1. Koszoru Domonkos (11.B)	Földi Gábor
4. Mudry András (11.B)	Földi Gábor
5. Fehér Márta (11.B)	Földi Gábor

Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny megyei forduló

4. Váradi Luca (10.E)	Knausz Ágnes
7. Tóth Hanna (10.E)	Knausz Ágnes
9. Bazsó Brigitta (10.E)	Knausz Ágnes

„Szép magyar beszéd” verseny (5-8.) területi forduló – saját korosztályban

1. Hajnali Luca (6.A)	Kovácsné Nemes Adél
3. Gyarmati-Litter Lili (5.A)	Tislérné Tóth Zsuzsanna
3. Orosz Regő (7.A)	Nagyné Kőmüves Rita
5. Szemlics Cintia (8.A)	Földi Gábor

Kőrösi megyei szövegértő verseny – saját évfolyamon

8. Horváth-Bodzai Soma Vajk (5.A)	Tislérné Tóth Zsuzsanna
8. Szelei Zita (5.A)	Tislérné Tóth Zsuzsanna
6. Hóbor Dóra (6.A)	Kovácsné Nemes Adél
9. Gyergyói Anna (6.A)	Kovácsné Nemes Adél
7. Szili Gergő (7.A)	Nagyné Kőmüves Rita
1. Németh Márton Tamás (8.A)	Földi Gábor

Péterfy anyanyelvi tanulmányi verseny – saját évfolyamon

7. Kun Szilvia (5.A)	Tislérné Tóth Zsuzsanna

Nyelvész anyanyelvi verseny megyei forduló – saját évfolyamon

3. Szelei Zita (5.A)	Tislérné Tóth Zsuzsanna
7. Gyergyói Anna (6.A)	Kovácsné Nemes Adél
8. Szemlics Cintia (8.A)	Földi Gábor

Simonyi Zsigmond helyesírási verseny megyei forduló – saját évfolyamon

5. Szelei Zita (5.A)	Tislérné Tóth Zsuzsanna
9. Gyergyói Anna (6.A)	Kovácsné Nemes Adél

Savaria országos történelem tanulmányi verseny megyei forduló - saját évfolyamon

2. Tuboly Roland Levente (10.A)	Alexa Péter
3. Orbán Dorina Kíra (10.A)	Alexa Péter
4. Dömötör Zsóka (10.A)	Alexa Péter
5. Pásztor Máté (10.A)	Alexa Péter
6-7. Püspöki László András (10.D)	Tüske Judit

Zrínyi Ilona matematikaverseny megyei forduló – saját évfolyamon

1. Marton Dóra Virág (5.A)	Zsovár Anita
3. Szüreti Alíz (5.A)	Zsovár Anita
4. Szabó Lilla Diána (5.A)	Zsovár Anita
5. Gyarmati-Litter Lili (5.A)	Zsovár Anita
8. Török András (6.A)	Kasztl Csilla
1. Patard Máté Mathieu (6.A)	Zsovár Anita
2. Dancsák Dénes (6.A)	Zsovár Anita

6. Lévai Noémi (6.A)	Zsovár Anita
1. Németh Márton Tamás (8.A)	Erdős Gábor
8. Sipos Dorka (8.A)	Erdős Gábor
9. Ágoston Barbara (8.A)	Erdős Gábor
10. Lakner Dorina (8.A)	Erdős Gábor
2. Ferencz Orsolya (9.A)	Erdős Gábor
2. Szente Péter (11.A)	Szalai Gabriella
1. Sulan Ádám (12.A)	Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
2. Csertán András (12.A)	Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
4. Csepreghy Réka Sarolta (12.A)	Erdős Gábor

Csapatok versenyében – saját évfolyamon:

1. Marton Dóra Virág, Szüreti Alíz, Szabó Lilla Diána (5.A)	Zsovár Anita
1. Dancsák Dénes, Lévai Noémi, Patard Máté (7.A)	Zsovár Anita
1. Sulan Ádám, Csertán András, Csepreghy Réka (12.A)	Erdős Gábor

Varga Tamás matematikaverseny megyei forduló – saját évfolyamon

1. Dancsák Dénes (7.A)	Zsovár Anita, Erdős Gábor
1. Lévai Noémi (7.A)	Zsovár Anita
1. Németh Márton Tamás (8.A)	Erdős Gábor
2. Lakner Dorina (8.A)	Erdős Gábor
3. Sipos Dorka (8.A)	Erdős Gábor

Nemzetközi Kenguru matematikaverseny – megyei – saját évfolyamon

4. Vukics Zénó (5.A)	Zsovár Anita
5. Marton Dóra Virág (5.A)	Zsovár Anita
1. Németh Milán (6.A)	Kasztl Csilla
3. Török András (6.A)	Kasztl Csilla
1. Dancsák Dénes (7.A)	Zsovár Anita, Erdős Gábor
2. Patard Máté Mathieu (7.A)	Zsovár Anita
5. Szüreti Márk (7.A)	Zsovár Anita
6. Bátorfi Balázs (7.A)	Zsovár Anita
1. Németh Márton Tamás (8.A)	Erdős Gábor
2. Sipos Dorka (8.A)	Erdős Gábor
7. Vukics Zoé (8.A)	Erdős Gábor
8. Ágoston Barbara (8.A)	Erdős Gábor
5. Bakonyi Blanka (9.A)	Erdős Gábor
9. Ferencz Orsolya (9.A)	Erdős Gábor
10. Schey Máté (9.B)	Erdős Gábor
10. Tuboly Roland Levente (10.A)	Lábodi Gyöngyi
7. Szente Péter (11.A)	Szalai Gabriella
1. Sulan Ádám (12.A)	Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
4. Csertán András (12.A)	Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes

6. Kálovics Zoltán (12.A) Erdős Gábor
10. Pánczél Bálint (12.B) Lábodi Gyöngyi, Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes

Megyei matematikaverseny (5-8. évfolyam) – saját évfolyamon

1. Molnár Csenge (5.A) Zsovár Anita
1. Vukics Zénó Simon (5.A) Zsovár Anita
3. Gyarmati-Litter Lili (5.A) Zsovár Anita
2. Dancsák Dénes (7.A) Zsovár Anita
1. Ágoston Barbara (8.A) Erdős Gábor
2. Vukics Zoé (8.A) Erdős Gábor
3. Lakner Dorina (8.A) Erdős Gábor

Regionális matematikaverseny – 5-8. osztályosoknak

7-8. évfolyam

1. Sipos Dorka (8.A) Erdős Gábor
2. Lakner Dorina (8.A) Erdős Gábor
3. Németh Márton Tamás (8.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
4. Dancsák Dénes (7.A) Zsovár Anita, Erdős Gábor
5. Ágoston Barbara (8.A) Erdős Gábor
6. Cziráki Boglárka (8.A) Erdős Gábor
7. Vukics Zoé (8.A) Erdős Gábor

Megyei középiskolai matematikaverseny – saját évfolyamon

1. Bakonyi Blanka (9.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
1. Sulan Ádám (12.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
2. Csertán András (12.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
4. Pőcze Barnabás (12.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes

Négy megye matematikaverseny saját évfolyamon

1. Sulan Ádám (12.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
4. Csertán András (12.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes
14. Pőcze Barnabás (12.A) Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes

Csokonai Alapműveleti verseny – saját évfolyamon

1. Dancsák Dénes (7.A) Zsovár Anita, Erdős Gábor

Péterfy tanulmányi verseny – angol nyelv – saját évfolyamon

8. Várkonyi Daren (7.A)
1. Németh Márton Tamás (8.A) Járnecz Edina
4. Vanyó Vanda (8.A) Járnecz Edina

Kőrösi idegen nyelvi verseny – angol nyelv – saját évfolyamon

3. Orbán Noémi (6.A) Kovácsné Nemes Adél
6. Radics Martin (6.A) Kovácsné Nemes Adél
7. Hortobágyi Nóra (6.A) Szili Zsuzsanna

2. Németh Márton Tamás (8.A) Járnecz Edina
7. Vanyó Vanda (8.A Földi Gábor

Megyei angol nyelvi verseny

9/III. kategória

3. Németh Dávid (9.B) Kornay Andrea
4. Domján Eszter Lúcia (9.A) Kornay Andrea
5. Gyergyák Róza (9.E) Járnecz Edina

10/I. kategória

2. Pásztor Máté (10.A) Szili Zsuzsanna
3. Szegletes Anna (10.E) Kovácsné Nemes Adél
6. Gerencsér Ádám (10.B) Sipos Ágnes

10/III. kategória

1. Silló Kinga (10.A) Szili Zsuzsanna
7. Mikler Barna (10.A) Kornay Andrea

Péterfy tanulmányi verseny – német nyelv – saját évfolyamon

3. Szili Gergő (7.A) Kovács András
4. Kerek Gréta (7.A) Kovács András
7. Gubricza Csenge (7.A) Kovács András
3. Domina Blanka (8.A) Kovács Lívia
4. Petényi Dalma Zsanett (8.A) Kovács Lívia
8. Szemlics Cintia (8.A) Kovács Lívia

Kőrösi idegen nyelvi verseny – német nyelv – saját évfolyamon

3. Petényi Dalma (7.A) Kovács Lívia

Megyei német nyelvi verseny

9/I. kategória

3. Ladányi Lúcia (9.A) Benedekné Stadler Éva
5. Kovács Dóra (9.E) Kovács Lívia
7. Széll Kata (9.E) Kovács Lívia
10. Stróbl Mihály Ödön (9.E) Kovács Lívia

10/I. kategória

5. Kalamár Eszter (10.D) Dobó István
7. Kis Rebeka (10.A) Artner Katalin

10/II. kategória

6. Hans Patrícia (10.E) Dobó István

Mikola Sándor országos középiskolai tehetségkutató fizikaverseny – megyei forduló

9. Dobó Ádám (10.B) Dénes Sándorné

Megyei fizikaverseny 7. osztályosoknak

3. Dancsák Dénes (7.A) Piriti János

Megyei fizikaverseny – saját évfolyamon

6. Körhöcz Bence (9.B) Kém Eszter
7. Kiss Hunor (9.A) Szalai Gabriella
10. Orbán Olivér (10.B) Kém Eszter
5. Dobó Ádám (11.B) Dénes Sándorné
9. Szente Péter (11.A) Dénes Sándorné, Kém Eszter
4. Csermák Ádám Barna (12.B) Kém Eszter
7. Kozári Gábor (12.B) Kém Eszter

Péterfy tanulmányi verseny – fizika – saját évfolyamon

1. Dancsák Dénes (7.A)	Piriti János
2. Bátorfi Balázs (7.A)	Piriti János
1. Németh Márton Tamás (8.A)	Kém Eszter
2. Vanyó Ingrid (8.A)	Kém Eszter

Irinyi János országos középiskolai kémiaverseny megyei forduló – saját kategóriában

1. Somogyi Máté (9.D)	Csörgicsné Balogh Edit
9. Horváth Máté Balázs (9.D)	Csörgicsné Balogh Edit
10. Nyeste Dorka (9.A)	Martonné Pálfalvi Katalin
6. Kalamár Eszter (10.D)	Csörgicsné Balogh Edit
7. Püspöki László András (10.D)	Csörgicsné Balogh Edit

Hevesy György Kárpát-medencei Kémiaverseny – megyei forduló – saját évfolyamon

2. Lakner Dorina (8.A)	Dénes Sándorné
3. Cziráki Boglárka (8.A)	Dénes Sándorné
6. Petényi Dalma Zsanett (8.A)	Dénes Sándorné

Teleki Pál Országos Földrajz-Földtan Verseny – megyei forduló – saját évfolyamon

6. Sipos Dorka (7.A)	Alexa Mercédesz

Kaán Károly Országos Természet- és Környezetismereti verseny –saját kategóriában

1. Mánfai Csongor (6.A)	Lancsákné Dukai Gyöngyi, Martonné Pálfalvi Katalin

Bod Péter országos könyvtárhasználati verseny – megyei forduló

3. Mátyás Flóra (10.A)	Horváth Éva

Bolyai Matematika Csapatverseny 9-12. osztály Pannónia-dél körzeti forduló

4. Csepreghy Réka, Csertán András, Pőcze Barnabás, Sulan Ádám (mind 12.A)	Erdős Gábor, Erdősné Németh Ágnes

Kulturális életünk

BLG és kultúra - e két fogalom oly természetes módon fonódik össze egymással, hogy visszatekintvén a 2018/19-es tanévre nem is oly könnyű az összes kulturális eseményünket számba venni. De nem is ez a célunk! Inkább csak egy kis ízelítőt kívánunk adni programjaink gazdag tárházából.

Régóta hagyományként épülnek be mindennapjainkba a rendhagyó tanórák, melyeket neves vendégelőadók tartanak, s melyek mindig kiemelnek bennünket a néha egyhangúan csordogáló hétköznapokból. Így volt ez az idén is: élveztük a találkozást iskolánk "örökdiákjaival", Szakasits Szabolccsal, dr. Vukics Andrással, dr. Józsi Mihállyal és Németh Leventével, de ugyancsak szeretettel emlékszünk vissza Mihály Péter drámaórájára vagy Kozma-Vízkeleti Dániel pszichológus előadására.

A BLG-sek színház iránti vonzalma is töretlen. A 8. A-sok osztályfőnökükkel, Földi Gábor tanár úrral a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház több emlékezetes előadásán vettek részt, de más osztályaink is szívesen utaztak, hogy elmerüljenek Az operaház fantomjának vagy éppen Szabó Magda Abigéljének izgalmas történetében. Bizonyára kilencedikeseink sem felejtik el egyhamar „operakalandjukat", mely Kodály Háry Jánosával gazdagította őket.

S ha már zene, akkor Virág Benedek kórus! Énekkarunk immáron hagyományos évadnyitója, a „dallamok éjszakája" mindig számos emlékezetes pillanatot kínál a lelkes tagoknak, mint ahogy a karácsonyi műsorban és a Te Deumon való fellépéseik pedig a hallgatóságot részesítik maradandó élményekben. Énekeseink különleges vállalkozása, hogy az adventi időszakban a kanizsai buszokon próbálnak ünnepváró hangulatot varázsolni - az utasok nem kis örömére.

Hyány Galériánk idei programjai közül hadd emeljünk ki két eseményt: az egyik kiállításunk a Gulag rettenetéhez vitte közelebb a „málenkij robot"-ról keveset tudókat, a másik a sokak által alig ismert roma holokausztnak állított emléket.

A BLgén kulturális kavalkádja évről évre igazolja, hogy iskolánk diákjainak jelentős része korántsem csak a tanulásban jeleskedik: kiváló táncosok, kötélugrók, szavalók, hangszeres zenészek és énekesek vannak köztük. A zsűri és a közönség az idén az énekkar és Molnár Bernadett Bianka (Bibi) szereplését jutalmazta a sok színvonalas produkció közül.

A 2018/19-es „kulturális évad" minden résztvevőjének köszönjük, hogy élvezhetőbbé, értékesebbé, szebbé varázsolták szürke hétköznapjainkat!

Knausz Ágnes tanárnő

Néhány szó iskolánk sportéletéről

Nem vagyunk sportiskola. Kitűzött céljaink között azonban szerepel, hogy testben-lélekben egészséges embereket neveljünk. A heti öt testnevelés óra mindenképpen hozzájárul ehhez. Ám sok olyan diákunk van, aki ennél jóval többet áldoz a sport oltárán, s közülük számosan nagyon szép eredményeket érnek/értek el különböző versenyeken. A teljesség igénye nélkül álljon most itt jónéhányuk neve és sportága:
Nagyon sok mozogni-sportolni vágyó diákunk a Szan-Dia Fitness Sport Club tagjaként ért el szép eredményeket kötélugrásban és látványtáncban. A legkiválóbbak:

Marton Dóra (5.A), Sipos Jázmin (6.A), Sipos Dorka (8.A), Marton Júlia Kata (10.A), Fritz Dániel (10.B), Hajmási Lili (11.E), Kátai Lora (12.D), Varga Izabella (12.E).

Ágoston Barbara	8.A	kötélugrás	„Magyarország jó tanulója – jó sportolója 2018” cím birtokosai
Marton Júlia Kata	10.A	kötélugrás	
Sipos Dorka	8.A	kötélugrás	
Csertán András	12.A	tájfutás	
Kovács Dóra	9.E	kerékpározás	
Molnár Levente	9.B	atlétika	
Molnár Botond	9.A	tájkerékpározás	
Molnár Csenge	5.A	tájfutás	
Bander László	5.A	kardvívás	
Baranya Gellért	6.A	kardvívás	
Horváth Bulcsú	7.A	kardvívás	
Zadravecz Máté	9.A	kardvívás	válogatott kerettag
Mádé Réka	11.A	kardvívás	válogatott kerettag
Fata Nóra	11.D	kardvívás	
Fata Flóra	10.A	kardvívás	
Oláh Ivett	9.A	kajakozás	válogatott kerettag
Kálovics Adél	9.B	kajakozás	válogatott kerettag
Elekes Gergő	10.E	íjászat	válogatott kerettag
Balogh Eszter	12.B	sakk	
Léránt Boglárka	9.C	sakk	
Honfi Viktória	9.E	sakk	

A képen Kovács Dóra (9.E), aki a „Magyarország jó tanulója – jó sportolója 2018” címet még a Rozgonyi-iskola tanulójaként nyerte el – csakúgy, mint Molnár Levente (9.B).

KIVÁLÓ TANULÓINK DICSŐSÉGTABLÓJA

Molnár Csenge
(5. A)

Török András
(6. A)

Dancsák Dénes
(7. A)

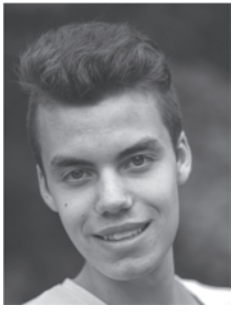
Szili Gergő
(7. A)

Ágoston Barbara
(8. A)

Lakner Dorina
(8. A)

Major Gergő
(8. A)

Németh Márton Tamás
(8. A)

Sipos Dorka
(8. A)

Makrai Olivér
(9. A)

Molnár Botond
(9. A)

Zadravecz Máté
(9. A)

Horváth Bendegúz
(9. B)

Somogyi Máté
(9. D)

Kővári Júnó
(9. E)

Aczél Péter
(10. A)

Cziráki Kamilla
(10. A)

Dömötör Zsóka
(9. A)

Fata Flóra
(10. A)

Krihó László Bendegúz
(10. A)

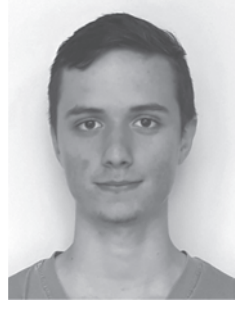
Marton Júlia Kata
(10. A)

Mátyás Flóra
(10. A)

Orbán Dorina Kíra
(10. A)

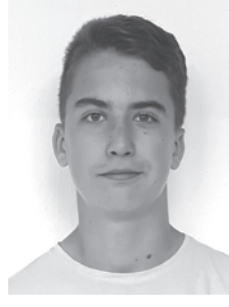
Pásztor Máté
(10. A)

Silló Kinga
(10. A)

Sipos Barnabás
(10. A)

Tuboly Roland Levente
(10. A)

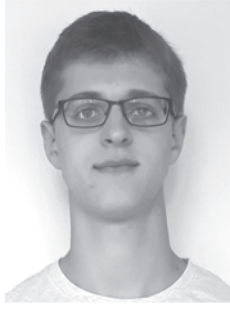
Fritz Dániel
(10. B)

Elekes Gergő
(10. E)

Mádé Réka
(11. A)

Szente Péter
(11. A)

Koszoru Domonkos
(11. B)

Bakos Fanni
(11. D)

Dombi Bianka
(11. D)

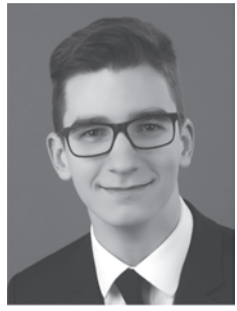
Tóth Máté
(11. D)

Csertán András
(12. A)

Pőcze Barnabás
(12. A)

Sulan Ádám
(12. A)

Tóth Tamás
(12. A)

Csermák Ádám Barna
(12. B)

Gáspár György András
(12. B)

Herjávecz Krisztina
(12. B)

Pánczél Bálint
(12. B)

Vasvári Zsóka
(12. EB

Vidovics Cecília
(12. E)

TANÁRI KAR

Alexa Mercédesz	földrajz, testnevelés	2001—
Alexa Péter	történelem, földrajz	1999—
Andl Melinda	történelem, német, történelem mk. vezetője	1991—
Artner Katalin	német	1999—
Bagarusné Szabó Katalin	biológia, ének	1996—
Bali János	fizika	óraadó
Balogh László	fizika, matematika,	1986—
	igazgató	2009—
Baloghné Harkány Judit	magyar, német, a német nyelvi mk. vezetője	1986—
Benedekné Stadler Éva	német	1990—
Berecz Mónika	angol, biológia	2002—
Bíróné Mike Éva	testnevelés, rajz	1989—
Blasszauer János	angol	2000—
Borók Erzsébet	magyar, orosz, angol	1981—
Cseke József	ének	1997—
Csörgicsné Balogh Edit	biológia, kémia	1997—
Dénes Sándor	fizika, kémia	1994—
	igazgató	2004—2009
Dénes Sándorné	fizika, kémia, a term. tud.mk. vezetője	1982—
Dobó István	német	2001—
Erdős Gábor	matematika, fizika	1991—
	igazgatóhelyettes	2004—2013
Erdősné Németh Ágnes	matematika, számítástechnika	2006—
Fodorné Koller Zsuzsánna	francia, orosz, angol	1982—2019
Földi Gábor	magyar, angol	2005—
Dr. Gálné Dénes Tünde	francia, angol	2006
Gubricza Krisztina	könyvtáros	2010—
Gyergyák Emőke	angol	2003—
Györek László	matematika, filozófia	1993—
Herman József	számítástechnika, testnevelés,	2004—
Hermanné Tóth Erika	számítástechnika, matematika, testnevelés	2001—
Hidvégi Györgyné	magyar, német	2001—
Horváth Éva	könyvtáros, matematika	1993—
Horváth Gábor	történelem, német	2000—
Horváth Gyöngyi	német, orosz	1994—
Hosszu Edina	matematika	2018—
Járnecz Edina	angol	1999—
Kasztl Csilla	matematika	2005—
Katona Noémi	olasz, ének, népművelés	2000—
	igazgatóhelyettes	2013—2017
Kele Krisztián	számítástechnika, matematika	1998—

Kém Eszter	fizika	2014—
Knausz Ágnes	magyar, orosz, angol,	1998—
	a magyar mk. vezetője	
Kornay Andrea	angol	1989—
Kovács András	német, történelem	1997—
Kovács Katalin	rajz	2016—
Kovács Lívia	német, magyar	1994—
Kovácsné Nemes Adél	magyar, angol	2005—
Lábodi Gyöngyi	matematika, orosz, a matematika-	
	számítástechnika mk. vezetője	1995—
Márfi Kornélia	matematika	2013—
Martonné Pálfalvi Katalin	biológia, kémia	1998—
Nagyné Kőmüves Rita	magyar, latin	1994—
Németh Ferenc	magyar, történelem	1992—
Olasz Nóra	német, angol	2005—
Pécsi László	történelem, latin, a DÖK-	1991—
	mozgalmat segítő tanár	
Pintér Gyula	matematika, kémia	2003—
Piriti János	matematika, fizika	1987—
	igazgatóhelyettes	2013—
Rák Éva	német, orosz, angol	2005—
Révész Arany	testnevelés, orosz	1988—
Salamonné Lackner Henriett	német, olasz	1993—
Simon József	magyar, történelem	1988—
Sipos Ágnes	angol, német	1999—
	az angol mk. vezetője	
Stamler Lajos	rajz, földrajz	1988—
Szalai Gabriella	matematika, fizika	2003—
Szili Zsuzsanna	angol	1999—
Szita Ágnes	matematika	2002—
Takácsné Róka Katalin	biológia, kémia	1995—
Tislérné Tóth Zsuzsanna	magyar, orosz,	1989—
	igazgatóhelyettes	2009—
Török Tamás	testnevelés	2013—
	a testnevelés és művészeti nevelés	
	mk. vezetője	
Tulok József	testnevelés, biológia	2001—
Tüske Judit	földrajz, történelem	1997—
Willmann Zsolt	testnevelés,	1984—
Zsovár Anita	matematika, fizika	1994—

AZ ISKOLA TESTI-LELKI EGÉSZSÉGÉÉRT FELELŐS

Kuti Márta	ifjúsági védőnő

ÜGYVITELI DOLGOZÓK

Kisháziné Fenusz Tünde	gazdasági vezető
Mecséri Istvánné	ügyintéző
Sinkovicsné Szili Gyöngyi	iskolatitkár
Fehér Katalin	iskolatitkár
Pölöskei András	rendszergazda
Bánhegyi Ferenc	házmester
Kollerné Palkó Melinda	laboráns

TECHNIKAI DOLGOZÓK

Bagarus Józsefné	takarítónő
Bartusné Horváth Ágnes	takarítónő
Bunics Attiláné	takarítónő
Büki Brigitta	hivatalsegéd
Kiss Zoltánné	takarítónő
Kovács Ferencné	takarítónő
Moór Marianna	takarítónő
Soósné Bébecz Mária	takarítónő
Szabó László	portás
Tislarics Ferenc	fűtő, karbantartó
Tizedes Tibor	portás

KÖZFOGLALKOZTATOTT

Baloghné Balogh Veronika

AZ ISKOLA TANULÓI

5. A osztály

Osztályfőnök: Tüske Judit

Bander László
Bem Levente
Csörgics Nóra
Domina Luca
Gyarmati-Litter Lili
Gyergyói Ádám
Gyertyánági Luca Olívia
Habda Bence
Hohl Rebeka
Horváth Rebeka
Horváth Sebestyén
Horváth-Bodzai Soma Vajk
Inoka Ákos
Kun Szilvia
L. Nagy Hanna Laura
Magasdi Luca
Marton Dóra Virág
Molnár Csenge
Nagy Annabella
Palángi Péter
Rákhely Nóra
Szabó Lilla Diána
Szalai Bognár Botond
Szalai Fanni
Szelei Zita
Szüreti Alíz
Táncos László
Vanyó Fülöp
Vanyó Karsa
Vukics Zénó Simon

6. A osztály

Osztályfőnök: Martonné Pálfalvi Katalin

Bakonyi Anna
Baranya Gellért
Bende Lavínia
Böjti Vivien
Gelencsér Hanna Laura
Gerencsér Réka
Gubricza Réka
Gyergyói Anna
Gyertyánági Gergő
Hajdár László Soma
Hajnali Luca
Hóbor Dóra
Hortobágyi Nóra Gréta
Igazi Csongor Barnabás
Kiss Floransz Nóra
Lakner Tamás
Lehota András Péter
Mánfai Csongor
Nagy Barnabás
Németh Csongor Gábor
Németh Milán Gergely
Orbán Noémi
Pap Levente
Pető Boldizsár
Radics Martin
Révész Dávid Ferenc
Sipos Jázmin
Széll Brigitta
Szlávecz Gréta
Takács Nóra
Török András
Traub Réka

7. A osztály

Osztályfőnök: Zsovár Anita

Baranyai Botond
Bátorfi Balázs
Bödör Bence
Dancsák Dénes
Gubricza Csenge
Hella Zsanna
Horváth Bulcsú
Horváth Dorottya Júlia
Horváth Petra
Kele Julianna
Kerek Gréta Petra
Király Endre Márk
Kis Roland
Lévai Noémi
Lukácsi Lili
Maresch Ádám
Mezei Réka
Orosz Regő István
Patard Máté
Rákhely Péter
Szabó Emma
Szili Gergő
Szüreti Márk
Tuboly Dániel Ákos
Valentin Jázmin
Varga Márk
Varga Sára
Várkonyi Daren
Zsiborás Gábor

8. A osztály
Osztályfőnök: Földi Gábor

Ágoston Barbara
Berkes Dávid
Czakó-Noll Johanna
Cziráki Boglárka
Deme Viktória
Domina Blanka
Fehér Boga Pál
Gaál Éva
Kanizsai Máté
Kiss Veronika
Lakner Dorina
Major Gergő
Markó András Milán
Nagy Júlia
Németh Márton
Németh Zsófia
Ország Zsombor
Petényi Dalma Zsanett
Rudics Mátyás
Sipos Dorka
Szántó Bendegúz
Szemlics Cintia
Szerdahelyi Anna Mária
Szirtes Berta mt.
Takács Richárd
Tóth Regős Bence
Vanyó Ingrid
Vanyó Vanda
Varga Kata Luca
Vaska Barnabás
Vukics Zoé
Zsohár Fanni

9. A osztály
Osztályfőnök: Horváth Gábor

Bagladi Dániel
Bakonyi Blanka
Dávid Dominik
Domján Eszter Lúcia
Ferencz Orsolya
Fodor István Imre
Horváth Gréta
Hosznyák Bálint Ferenc
Kele Marcell
Kiss Hunor
Kovács Nikolett
Kovács Viktória
Kozma Csenge Abigél
Kuzsner Mátyás Ariel
Ladányi Lúcia Laura
Lukácsi Kolos
Makrai Olivér
Molnár Botond
Molnár Panna
Molnár Simon
Nyeste Dorka
Oláh Ivett Emese
Sinkovics Éva
Tar Fruzsina
Tatai Zsóka
Tolnai Petra
Tóth Viktor Tibor
Tótiván Axel
Vuk Sára Veronika
Zadravecz Máté mt.

9. B osztály
Osztályfőnök: Török Tamás

Almás Bence Dávid
Csordás Bence
Farkas Eszter
Gerák Réka
Gerencsér Gergő
Horváth Bendegúz
Jáger Laura
Jánosi András
Kálovics Adél mt.
Kanizsai János Márton
Kanizsai Szilárd Erik
Kapuvári Annamária
Kiss Gergely
Klaszán Barnabás
Körhöcz Bence
Mádé Barbara
Molnár Levente
Munkácsi Marcell
Németh Dávid
Patard András André
Révész Márkó
Sair Sophia Sonia
Schey Máté András
Somogyi Csaba
Somogyi Nándor
Soós Bence
Szakács-Kovács Anna
Varga Zoltán Bálint

9. C osztály
Osztályfőnök: Salamonné Lackner Henriett

Bacher Mihály
Bart Panna Aida
Boa Inez
Bóha Sarolta
Dömők Bálint
Hajdár Boglárka
Kálovics Eszter
Kaszper Rebeka
Klarissza
Kertész Eszter
Kovács Mátyás Balázs
Kőrösi Krisztina Marina
Kövesdi Fanni
Lakner Emese
Léránt Boglárka
Léránt Veronika
Mátyás Bálint
Mismás András Máté mt.
Oros Alina Stefánia
Ott Virág Szimonetta
Papp Emese Lili
Pőcze Ádám mt.
Pusztai Boglárka
Simó Jácint
Simonics Zóra
Tombor Zita Rebeka
Tóth Hanna Jázmin
Trifán Henriett Evelin
Zámbó Réka Kata

9. D osztály
Osztályfőnök: Tulok József

Anik Lilien
Bogdán Réka Virág
Borbély Sára
Czigány Huba Dániel
Dencs Laura
Dezső Ádám
Etler Soma
Gelencsér Enikő
Holczer Hanna
Horváth Jázmin
Horváth Máté Balázs
Jakab Benedek
Kálovics Nóra
Papp Vivien
Pőcze Dániel Gábor
Smodics Nikolett
Somogyi Máté
Toppantó Hajnal Anna
Tóth Janka Zsuzsanna
Varga Dorottya
Varga Laura
Varga Marcell Simon
Varga Szonja
Varga Viktória
Vas Petra Dorka
Verbovszky Bence Péter

9. E osztály
Osztályfőnök: Járnecz Edina

Bacsi Júlia
Balog Regina
Balog Vivien
Baranyai Dóra
Baranyai Janka
Baróti Adrienn Gyöngyi
Bársony Anna
Bedő Tamás
Bodor Rebeka
Farkas Veronika
Flumbort Ágoston
Gyergyák Róza
Honfi Viktória
Horváth Barnabás
Horváth János Ádám
Iváncsics Petra
Kovács Dóra
Kővári Júnó
Makár Zorka
Molnár Lilla
Molnár Rebeka
Muik Kata Bernadett
Németh Evelin
Ódor Sára
Pókecz-Kovács Bence
Stróbl Áron
Stróbl Mihály Ödön
Szegi Ildikó
Széll Kata
Varga Enikő
Vörös Marcell

10. A osztály
Osztályfőnök: Alexa Mercédesz

Aczél Péter
Böröczki Luca
Cziráki Kamilla
Dömötör Zsóka
Fata Flóra
Felméri Lilla
Gárdonyi Zsófia
Gazdag Kristóf
Gelencsér Larissza
Kis Rebeka
Kovács Bence
Krihó László Bendegúz
Marton Júlia Kata
Mátyás Flóra
Mikler Barna Dániel
Orbán Dorina Kíra
Pásztor Máté
Perger Ákos mt.
Pécsi Gábor Benedek
Salamon Dóra
Silló Kinga
Sipos Barnabás
Sipos Marcell
Sipos Nikolett
Tuboly Roland Levente
Varga Dániel
Veszelyi Tamás Dániel

10. B osztály
Osztályfőnök: Kovácsné Nemes Adél

Baj Barnabás
Bedők András János
Csertán Balázs
Dervalits Boldizsár
Dobos Tamás
Fritz Dániel
Gerencsér Ádám
Gerencsér Máté
Glavák Mátyás Zoltán
Gőgös Péter
Hegedüs Huba
Horváth Csongor Endre
Kassa Áron
Kepe Klaudia
Kertész Milán
Kollár Ádám
Kőrösi Marián Krisztián
Kovács Márk
Nagy Anna
Noé Richárd József
Orbán Olivér Ferenc
Simon Máté mt.
Szalai Ádám
Tatár Anna
Tiborcz Áron
Tóth Miklós
Turul Nina

10. C osztály
Osztályfőnök: Kovács András

Belák Anna
Benkő Ákos
Burusán Bálint
Chen Fanni
Cieloszyk Dorina
Csizmadia Gréta
Csörgics Máté
Dénes Jázmin Mikolt
Dobri Ádám
Dobri Lajos
Gelencsér Benedek
István
Hencsei Ráhel
Kalmár Benedek
Kiss Bianka
Kőnigsberger Sára
Nagy Kitti
Néber Florina
Rádi Lili Éva
Rodek Adél
Szabados Balázs Bence
Székely Alexandra
Teszlák Fanni
Tislerics Kíra
Veres Andrea

10. D osztály
Osztályfőnök: Lábodi Gyöngyi

Antal Bálint
Brünner Mátyás
Csonka Lili
Horváth Anna
Horváth Hanna
Horváth Máté
Kalamár Eszter
Kárpáti Márk
Kelemen Tamás
Koczor Nikolett Jázmin
Kószó Dorina
Kovács Fanni
Magyar Máté
Melles Máté
Molnár Attila
Puskár Lili
Puskár Panna
Püspöki László András
Rudics Boglárka
Sánder Léna Veronika
Sinkovics Tamás
Szabó Adrienn
Szalai János Barnabás
Szendrei Diána
Tóth Zsombor
Vlasics Bence

10. E osztály
Osztályfőnök: Knausz Ági

Bazsó Brigitta
Cseh Sára
Darázsi Laura
Domján Rebeka
Elekes Gergő mt.
Géri Mirjam
Háberl Márk
Hans Petrícia Veronika
Iván Dominik
Joó Botond
Joó Panna
Katona József Márk
Krisztián Dóra
Németh Fanni
Németh Regina
Pécsi Barnabás
Póczak Péter
Sávoly Réka
Somogyi Viktória
Klaudia
Szegletes Anna
Sziva Nátán Attila
Tóth Bence
Tóth Hanna
Ujhelji Dániel
Váradi Luca
Zolcsák Emese

11. A osztály
Osztályfőnök: Andl Melinda

Csinyát Rebeka
Dobrádi Réka
Felméri Bettina
Gerencsér Gergő
Hajós Dorina
Harmadás Dóra
Horváth Réka
Horváth Zsombor
Kanizsai Léna
Kele Jázmin Anna
Kiss Mihály
Kiss Nóra Mária
Kováts Adél
Mádé Réka mt
Rábavölgyi Nóra
Salamon Kornél Soma
Stróbl Ábel
Szántó Fanni
Szente Péter
Szirtes Botond
Tomasics Réka
Tóth Krisztián Tamás
Tóth Milán Máté
Vaski Flóra Dorottya
Vékási Máté
Veres Zoltán
Zsirai Dorka Anna

11. B osztály
Osztályfőnök: Dénes Sándorné

Balogh Anna
Bende Vivien
Bíró Bence
Dobó Ádám
Dobos Kristóf
Farkas Csenge Fanni
Fehér Márta
Gubricza Márk
Horvát Luca
Kolontári Dávid
Koszorú Domonkos
Lubics Botond
Megyesi Dominik Tamás
Muczer Zsófia
Mudry András László
Muik Gergő Ferenc
Pánczél Antónia
Salamon Máté
Szélig Jázmin
Szupper Lolita
Tálos Martin
Tálos Viktória
Tollár Lizett
Tóth Réka
Varga Virág Rita
Vastagh Sára

11. C osztály
Osztályfőnök: Benedekné Stadler Éva

Barbalics Jonatán
Császár Péter János
Csikai Kristóf
Csöndör Kamilla
Dudás Nóra
Gazdag Gréta
Gazdik Flóra Nikoletta
Herman Izabella
Horváth Rebeka
Horváth Stefánia Réka
Horváth Tímea Georgina
Kálovics Noémi mt.
Kecskés Lilla
Kertész Ametiszt
Kovács Dominik
Kovács Gergő
Lakner Olivér
Marton Rozina
Molnár Tünde
Németh Ágoston
Papp Lilla
Péter Fanni
Soós Vivien
Szép Adrián József
Szőke Renátó
Szombathelyi Bianka
Tóth Vivien Lia
Virág Zsombor
Vuk Viktória

11. D osztály
Osztályfőnök: Alexa Péter

Andróczi Lili
Bakos Fanni
Bali Szabolcs
Balogh András
Bogár Zsanett
Dombi Bianka
Erhetics Áron Pál
Fata Nora
Györkös Ramóna
Hábli Luca
Hegyi Laura
Horvath Kitti Katalin
Jakab Kíra
Kánnár Anna Mária
Károlyi Anna Georgina
Kovács Regina
Krasznai Borbála mt.
Molnár Bernadett Bianka
Molnár Dorottya Luca
Nagy Dániel Ferenc
Osvald Eszter
Sipos Rebeka Dorka
Tóth Máté
Varga Gréta
Varga Heléna
Varjas Dorina

11. E osztály
Osztályfőnök: Simon József

Árok Domonkos
Baksa Dorina
Balázs Bence Sándor
Baranyai Melani
Bartol Szimonetta
Boros Boglárka
Cey-Bert Koppány
Csamangó Hanna Beáta
Hajmási Lili
Hóbár Helga
Horváth Anna
Horváth Vivien Rita
Kanász Zsófia
Kis Dzsenifer Anasztázia
Kovács Fanni
Kovács Lili
Kozma Alex
Lengyel Viktória
Nagy Veronika
Nemes Benjámin
Németh Edit Vivien
Németh Petra
Oparnica Kitti
Pákozdi Anna
Papóczi Panna Virág
Pilgermáyer Panna
Pintér Dorottya
Pusztay Nikolett
Szanyi Gertrúd Jusztina
Timmermann Nadin
Vlaszák Flórián

12. A osztály
Osztályfőnök: Pécsi László

Abay-Nemes Ádám
Birkner Emma
Csepreghy Réka Sarolta
Csertán András
Domián Dávid Ádám
Farkas Emese
Hujber Panna
Karácsony Gábor
Kálovics Zoltán
Kovács Ábel Bulcsú
Kovács Marcell
Lorna Emma Jones
Losonczy Máté
Losonczy Róza
Ludnik Máté
Nemes Gábor
Pőcze Barnabás
Rátfai Levente
Schmid Stephanie
Schmidt Balázs
Sipos Richárd
Sulan Ádám
Szabó Dóra Barbara
Tomasics Panna
Tóth Tamás
Tóth Tamás
Török András
Vass Veronika
Vastag Marcell Levente
Zsohár Sára

12. B osztály
Osztályfőnök: Kasztl Csilla

Ámon Attila Miklós
Bacsi Levente
Balogh Eszter
Bódi Boglárka
Cseke Viktor
Csermák Ádám Barna
Csizmadia Péter
Gáspár György András
Györei Kristóf
Hegedüs Erik
Herjávecz Krisztina
Horváth Ákos
Horváth Máté
Kele Martin Tibor
Kohári Veronika
Kozári Gábor
Lovrek Bálint
Magyar Márk
Mikola Dániel
Mikola Dávid
Molnár Kristóf
Pánczél Bálint
Pózvék Dávid
Rikli Szabolcs
Sólyomvári Dávid
Takács Natasa
Tóbi Bálint
Tolnai Gergely
Tolnai Mihály
Vasvári Zsóka

12. C osztály
Osztályfőnök: Sipos Ágnes

Baranyai Fanni
Bart Krisztina
Bencsik Virág
Billege Barnabás
Dékány Ábel István
Farsang Klaudia
Horváth Bendegúz
György
Horváth Levente
Kovács Vivien
Kozma Boglárka
Pompónia
Kozma Dóra
Losonczi Mária
Nyakas Veronika
Oláh Enikő
Puskás Patrik
Rédics Dániel
Renácz László
Ribarics Laura
Simaga Babett
Simon Nikolett
Szalai Melitta Karolina
Szemlics Mercédesz
Szmolár Nikolett
Tulipán Virág
Turkovics Rebeka
Vas Lilla

12. D osztály
Osztályfőnök: Hermanné Tóth Erika

Czigány Csenge Ágota
Csamangó Dávid Antal
Domján Regina Ilona
Endrei Tamás
Fehér Luca
Gadányi Bence
Horváth Alexandra
Horváth Dániel
Horváth Gyula
Horváth Kristóf
Horváth Ninell
Horváth Petra
Horváth Tamara
Kalmár Kitti Alexandra
Kátai Lora
Keppel Sára
Kovács Luca
Németh Viktória
Novák Tamara
Pécsi Petra
Radics Réka
Tatai Blanka
Tóth Marcellina
Trojkó Antónia Mária
Trombitás Ádám
Zborovszky Boglárka
Zsuppán Eszter

12. E osztály
Osztályfőnök: Baloghné Harkány Judit

Ámon Anna
Bagarus Nóra
Baj Attila
Bakonyi Vanessza
Dombai Nóra
Farkas Dániel Gábor
Fenyvesi Fruzsina
Ganzer Rebeka Fanni
Horváth Georgina
Kantó Loretta Eszter mt.
Karavidaj Ardit
Kiss Alexandra
Kiss-Szabó Boglárka
Lelkó Bora
Peszlen Kata Csenge
Szabó Noel Dénes
Szántó Rebeka
Tóth Martin
Varga Henriett
Varga Izabella Luca
Varga Laura
Varga Péter
Várhelyi Boglárka
Veres Lázás Vilmos
Vidovics Cecília

mt. = magántanuló

Ünnepélyes tanévnyitó nélkül, kicsit szokatlanul indult az idei tanév, ám ez nem jelenti azt, hogy a tanévet nem nyitottuk meg. Sőt! Egészen újszerű, különleges volt az indítás, mint ahogy ezt Balogh László igazgató úr tanévköszöntő beszédében is olvashatják.

Kedves Batthyánysok!

Véget ért a Vakáció, és máris hiányzik… Csak amit megismerünk, az tud hiányozni. Jómagam elmondhatom, hogy láttam a szelet, amely elvitte a Nyarat… Remélem, sok élményt és emléket gyűjtöttetek további álmaitokhoz. Remélem, sokat voltatok szeretteitekkel, s van a nyárból megmaradó tekintet, falevél, illat, vers vagy dallam, talán még olvasmányélmény is?! Az idei nyáron én például felhőfényképész is szerettem volna lenni. Bevallom, véglegesen nem sikerült, hagytam emléktalálást a következő nyárra is: pl. kint aludni a stégen, csónakkal körbejárni a Balatont, felújítani a kisházamat,…

Lett egy nagy felismerésem: tévedés azt hinni, hogy ha örökké rohanunk, azzal több időnk lesz. Törekednünk kell a kiegyensúlyozott életre. A lelkünk, a személyiségünk számára fontos értékekre kell figyelnünk! Bő inspirációt meríthetünk a vakációból, pl. a tenger végtelenjéből vagy a balatoni/pannon táj szépségéből és derűs óráinak élvezetéből. Milyen nagy ajándékot kaptunk a Teremtőtől, hogy itt lehetünk, hogy ide születtünk…

S aki a Batthyány Lajos Gimnáziumhoz bárhogyan tartozónak vallhatja magát diákként, dolgozóként, szülőként, az arra is büszke lehet például, hogy a Batthyány-család az egyetlen a magyar történelemben, amely nádort, miniszterelnököt, bíboros hercegprímást és szentet is adott a hazának. S büszke vagyok az új, megjelent évkönyvünkre, amely talán még soha nem látott bőséggel tartalmazza az elmúlt tanév kiváló tanulmányi, kulturális és sport eredményeit, és benne van a mi közös tanévünk lelkülete… Egy igazi batthyánys mindig ott őrzi polcán az aktuális évkönyveit!

A tényleg „dicsekedni való” számok helyett most csak hadd mondjam szerényen és alázattal: a BLG beiskolázása, személyi-tárgyi, infrastrukturális feltételei, eredményei, kapcsolatrendszere rendben van. Ez persze nem jelenti azt, hogy hibátlanok lennénk, és természetesen vágyakozunk például iskolánk közelgő felújítására és például egy iskolapszichológusra. Kiváló mutatóinkat, büszkeségeinket leginkább kiemelkedő érettségi eredményeink húzzák alá, s a külvilág is ezzel (a kimenettel) mér bennünket. Mivel erről még a tanévzáró ünnepélyen nem tudtam beszámolni, hadd hangozzék mégis el néhány szám: az idei öt végzős osztályunkban a 145 végzős diákunk 163 emelt szintű érettségi vizsgát tett, 158 db legalább középfokú nyelvvizsgájuk van, 45-en kitűnően érettségiztek. Az előrehozott érettségik átlaga 4,86 volt, s a rendes érettségi vizsgák 4,48-as átlagára is bármelyik középiskola büszke lehetne! Volt olyan osztályunk, ahol 4,90 volt az érettségi átlag és 25 fő lett kitűnően érettségiző! Így nem meglepő, hogy végzős diákjaink közel 90%-át felvették jó egyetemre, jó főiskolára!

S voltak büszkélkedni való történések nyáron is. Voltak táborozó diákjaink, tanulmányúton részt vevő tanáraink. Annak is örülünk, ha a sajtóból értesülünk sikereitekről. A legutolsó szép eredmény: a Bugát Pál Kárpát-medencei Középiskolai Természetismereti Műveltségi Vetélkedő döntőjében 8. helyezett lett a BLG csapata (pedig csak 10. osztályosokból állt)!

Szeretettel köszöntöm az új batthyánysokat:
a kisgimnazista 5.A osztályt és osztályfőnökét, Tüske Judit tanárnőt
a 9.B matematika-fizikás osztályt, osztályfőnök Török Tamás tanár úr
a 9.C-s nyelvi tagozatot, osztályfőnök Salamonné Lackner Henriett tanárnő
a 9.D biológia-kémiás osztályt, osztályfőnök Tulok József tanár úr
s a 9.E-s humán osztályunkat, melynek osztályfőnöke Járnecz Edina tanárnő

A 12.B osztályfőnöke Kasztl Csilla tanárnő lesz. Az AFS nemzetközi diákcsere-szervezet által az idei tanévben vendégünk lesz Kasidit Linpisarn Thaiföldről! A mostani tanévtől nem tanít már Tolnainé Horváth Ágnes tanárnő. Így lesz új matematikatanárunk Hosszu Edina tanárnő személyében (aki „örökdiákunk”…). Katona Noémi tanárnő már csak félállásban tanít nálunk olasz nyelvet. Gyermekáldás után visszatért a tanításba Olasz Nóra tanárnő. Jelentem, hogy a nyáron ünnepelhettük a tantestületünk átlagéletkorának 50 éves születésnapját. Így egy tapasztalt, szakmailag érett, talán bölcs nevelőtestülete van a BLG-nek…

Jelentem azt is, hogy iskolánkban a nyáron hét tanteremben volt villanyrekonstrukció, 25 tanteremben festés, megújultak a kémiaterem munkaasztalai, egy informatikatermünk új forgószékeket kapott, kaptunk polcokat, fűnyírót és ún. pihenőelemeket is, és saját erőből is folyt a karbantartás, takarítás, csinosítás. Így remélhető, hogy az új tanévre is kívül-belül jó iskola vagyunk…!

Az új tanévre hadd jelöljek ki néhány prioritást, mely szeretném, ha fontos lenne minden igazi batthyánys számára a 2018/2019-es tanévben:

A tanulmányokban, kulturális területen és a sportban őrizzük meg a kiválóságunkat!

Minősített Tehetséggondozó Műhelyünk továbbra is jól működjön!

Az OKTV-eredményeink nagyon fontos mutatóink!

Kevésbé sérüljenek a tanórák, kevesebbet hiányozzunk!

Rendezvényeink minőségi színvonalát fenn kell tartanunk!

A hagyományápolás továbbra is jógyakorlatunk kell, hogy legyen!

A „Batthyány Középiskoláért” Alapítvány nagyon fontos segítő támogatója iskolánk életének! Kérem tisztelettel a Szülőket, hogy támogassák iskolai alapítványunkat: 1%, bál, adományok!

A nagy többség kiválósága nem jelenti azt, hogy ne szeretnénk továbbra is különös figyelemmel és szeretettel fordulni a „nem-versenyzőkhöz” vagy a problémás esetekhez is!

A következő tanévtől csak az mehet egyetemre–főiskolára, akinek lesz legalább egy középfokú nyelvvizsgája. Ebben sem állunk rosszul, de már itt és most is felhívom rá a figyelmet! Az is fontos, hogy iskolánk akkreditált vizsgázóhely két nyelvvizsga: az ECL és az Origó számára – tehát hazai pályán is nyelvvizsgázhatsz!

Az osztálykirándulásokat továbbra is pedagógiai munkánk fontos részének **tekintjük!**

Azt szeretnénk, ha a BLG továbbra is jó iskola lenne, ahová szívesen jártok, ahol szívesen tanulnak a diákok, ami azt jelenti, hogy a tanár is élvezi az oktatást: ez lehet a jó nevelés titka. Jó lenne, ha ebben részesülnétek!

Ezért is csatlakozott a Batthyány Lajos Gimnázium a „Boldog Iskola”–programhoz az új tanévtől. Azt szeretnénk, hogy a BLG-s diákok boldogabbak, kitartóbbak legyenek, az eredményeik tovább javuljanak, és hogy a Veletek való közös munka is könnyebbé váljon. Így minden osztályunkban lenne egy ún. „boldogságóra” havonta egy-egy osztályfőnöki órán.

Azért, hogy emlékezetes legyen a „Boldog Iskola”–programhoz való csatlakozásunk, az ünnepélyes tanévnyitó (csak) az idei tanévben látszólag elmarad. Viszont egy villámcsődülettel (flashmob) szeretnénk egy boldogiskolai nyitót rendezni és megörökíteni: 2018. szeptember 7-én, pénteken 10:45-kor ezért várunk a kosárlabdapálya közepére, ahol egy minikoncert lesz egy kanizsai könnyűzenei együttes jóvoltából. Mert a zene, az élőzene az kell…! Szeretnénk, ha emlékezetes lenne a „Boldog Iskola”-programhoz való csatlakozásunk.

Számítunk Rád egy boldog iskolában!

Boldog új esztendőt kívánunk!

Gyakran érezzük, hogy az idő gyorsan, túl gyorsan halad. Még éppen csak elmúlt egy szalagavató, s már itt a másik. Idén február 1-jére esett végzőseink e jeles ünnepe. Olvassák jó szívvel előbb Balogh László igazgató úr, majd pedig a végzős búcsúzó diákunk gondolatait.

Kedves Batthyánys Diákjaink!
Tisztelt Szülők, Kollégák!

Iskolánk, a Batthyány Lajos Gimnázium (és néha tánciskola) mindig különös figyelmet fordít arra, hogy ünnepeink igazi ünneppé váljanak. Így lesz ebből a mostani szalagból is „szeretetszalag", mert nekünk még a láncaink is szeretetszalagból vannak…

„Boldog iskolaként" szeretnénk, ha boldog végzőseink lennének: akik tudnak időt szánni egymásra, akik ki tudják fejezni hálájukat, akik optimistán tudnak a jövőbe nézni, amelybe még az érettségi boldogsága is belefér… De most próbáljunk meg a jelenbe kapaszkodni!

Remélem, sokan egyetértenek velem, bár egy kicsit nagy „egóval", de alázattal mondom: „Miénk a legjobb iskola!" Mert ez a 2. otthonunk, mert itt van a Világ közepe, s a szeretet különben is túláradó… Ezért „leg"-ekkel fogom néven nevezni az egyes végzős osztályainkat: BLG-s szeretettel köszöntöm a 12.A osztályt, aki a legelső; a legtöbb osztályfőnökű 12.B-t, a legmagasabban elhelyezkedő 12.C-t (amely Sipos Tanárnő legjobb osztálya – több nem volt neki…); a legtöbbet evező 12.D osztályt; és a leghumorosabb „nyitott E-t, a 12.E osztályt – akik tudják, hogy minden fizika és metafizika, mert én is taníthattam őket…

A szalagavató minálunk szerintem három köszönetről szól Ady után szabadon: köszönet a diáktársaknak, hogy voltak, hogy együtt éreztük/érezzük az életet… köszönet a szülőknek, a családnak, hogy annyit segítettek…és köszönet a tanároknak, az iskolának, hogy eljuttatott idáig Benneteket: tartalmas BLG-s létetek „élet, bú, csók, öröm"! Ebből a sűrű kapcsolati hálóból hadd emeljek ki valakiket, akiket most Veletek együtt külön is köszöntök: az osztályfőnökeiteket, akik nélkül csapataitok nem jöhettek volna létre: a 12.A osztályfőnöke Pécsi László úr és volt Martonné Pálfalvi Katalin tanárnő; a 12.B osztályfőnöke Kasztl Csilla tanárnő és egy kicsit Olasz Nóra tanárnő; a 12.C-é Sipos Ágnes tanárnő; a 12.D-é Hermanné Tóth Erika tanárnő; a 12.E osztályé pedig Baloghné Harkány Judit tanárnő és volt Tolnainé Horváth Ágnes tanárnő is.

Jó lenne persze a siker képletét is megadni Nektek. A sikerhez kell a befektetett munka, s persze a sikert méri a teljesítmény. De hatalmas teljesítményt nyújtó emberek is maradhatnak láthatatlanok. Viszont az elért sikerek gerjeszthetnek további sikereket. Biztos, hogy a neveltetés, a családi és iskolai minták sokat segíthetnek a sikerek elérésében. Legyen a Te mostani leendő sikered: a jó érettségi! Ehhez egy jó kapcsolat kell, amely mind közül a legizgalmasabb és legfontosabb: az, amit saját magunkkal tartunk fent. Szóval próbáld magadat rávenni erre a végső tanulós-diákos, BLG-s „futásra", amelynek az érettségin és utána a banketten lesz a csúcspontja. Így avatjuk szeretetszalagunkat…

Az sem baj, ha nem vagy engedelmes követő, viszont ne félj a kudarctól, egy kis kockázat sem árt, de légy álmodozó, törekedj a legegyszerűbb megoldásokra, s keresd diáktársaid és tanáraid segítségét! A kultúrából meríthető mindennapi katarzis – mi

hiszünk ebben. Kölcsey Parainesis-éből idézem: „Az ki életében sokat érzett és gondolkozott; s érzeményit és gondolatait nyom nélkül elröppenni nem hagyta: oly kincset gyűjthetett magának, mely az élet minden szakában, a szerencse minden változásai közt gazdag táplálatot nyújt lelkének."

Legyen ez a mostani találkozásunk egy agapé, mely a szeretet legmagasabb rangú megnyilvánulása: az agapé feltétel nélküli, odaadó szeretet, amelyben úgy fogadunk el Benneteket, amilyenek vagytok, mert a mieink vagytok. S mert az Isten áll mindnyájunk háta mögött… Azt szeretnénk mindannyian, barátok, szülők, rokonok, tanárok, hogy jobb legyen az életetek! Így tervezzétek felsőoktatási felvételiteket! Mi is szeretnénk a Ti „ösztöndíjatok" lenni. Ne feledd, nem elég az elmét tanítani, de fel kell emelni a lelket is!

Ha majd évtizedek múltán visszagondolsz érettségid évére, a BLG-ben – ami remélhetőleg akkor is lesz – megtalálhatod még bizonyára Stamler Lajos tanár úr „Pán" – szobrát, mely erre a tanévre emlékeztethet. Pán az erdők, mezők, ligetek félistene – ugye, mi is egy „fészek, búra, óvóhely és arborétum vagyunk: így jelképezheti számunkra a Pán-szobor a mindent (a pán szó ezt jelenti), az összest. A Pán tehát maga a természet, amelyben élünk: a természet, amely körülvesz bennünket, ahol élünk és ahová visszavágyunk. Minden emlékké válik. Az emlékek lehet az a ház, amely végleges otthonunkká válhat. Legyen a BLG is számodra egy ilyen ház, amelyet őrizz szívedben, raktározz el lelkedben! S utaid majd néha vezessenek ide vissza kibocsájtó, boldog iskoládhoz!

Sorsunk bár távolodás, de most mégis egy Robert Herrick nevű későreneszánsz költőtől idézek:

„Szakajtsd a rózsa bimbaját,
élvezd, amit a perc ad,
a virág ma mosolyog rád,
holnap már mégis hervad."

Carpe Diem! Így kerüljetek be a Batthyány-gimnázium „öröktabló" – könyvébe!
De vár a világ. Az szeret, aki elenged Téged….

Kedves Vendégeink, Tanáraink és Diáktársaim!

Engem ért az a megtiszteltetés, hogy a végzősök nevében szólhatok ezen az ünnepi eseményen. Elgondolkodtam, mit is mondhatnék, mit is jelent számomra a szalagavató. Évről évre ismétlődő szertartás, zsúfolásig megtelt tornaterem, az alsóbb évfolyamosok számára különböző kötelezettségek, hivatalos ünnepség, versek, énekkar, beszédek, halk moraj és zeneszó közepette feltűzött szalagok, a végzősök tánca, látványosan megterített asztalok - számomra távolinak tűnt ez az esemény, amely látszólag csak egy szalag feltűzéséről szól.

Aztán elgondolkodtam, valóban csak ennyi lenne: egy szertartás, egy kék szalag? Eszembe jutott, hogy mi, mostani végzősök milyen hitetlenkedve, milyen méltatlankodással fogadnánk, ha Igazgató úr bejelentené: az idei szalagavató elmarad.
Hogy miért? Mi is hiányozna? Számomra a válasz: az együttlét. Együttlét az osztálytársakkal, évfolyamtársakkal, tanárainkkal, szüleinkkel, családtagjainkkal. Együttlét mindazokkal, akik 4 vagy 8 éven át valamilyen módon részesei voltak egy folyamatnak, ami a szalag feltűzésével immár látható módon hamarosan véget ér.

Még mielőtt mindenkit beszippant az érettségit körülvevő fekete lyuk, még egyszer utoljára gondtalanul együtt lehetünk, beszélgethetünk és visszaidézhetjük eddigi élményeinket. Meglehet, olyanokkal is szót válthatunk, akiket az évek során nem sikerült igazán megismerni. Úgy gondolom, a szalagavató igazi lényege ez. Beszélgetni egymással, együtt lenni gondtalanul és megállni egy kicsit a múló időben a nagy próbatétel előtt. Csak egymásra figyelni és átadni magunkat ennek a kivételes, egyedi hangulatnak.
Ez az esemény felnőtté válásunk első lépcsője is, és ennek szimbóluma a szalag, amelyet ezentúl kabátunkra tűzve büszkén hordhatunk, jelezve minden szembejövő idegennek, mi lassan elhagyjuk a gyermekkort.

Családunknak, tanárainknak köszönjük, hogy meghatott örömmel szemlélik az itt felsorakozott maturandusokat, hogy támogatva, biztatva minket, lehetővé tették, hogy megélhessük ezt az élményt.

Remélem, hogy ez a hagyomány sokáig fennmarad, és a jövő generációja is oly büszkén viseli majd a szalagot, mint tesszük azt most mi. S ha évek múltán egy szalagos fiatal jön velem szemben az utcán, majd jó érzéssel gondolok vissza ezekre a pillanatokra. Be kell látnom, szertartásokra szükség van.

Pécsi Petra 12.D

Hosszú évek óta nem volt példa arra, hogy a ballagást ne szabadtéren tartottuk volna. Idén sajnos az időjárás keresztülhúzta a terveket, a ballagás helyszínéül a nagyaula szolgált. Kicsit szűkösen, de elfértünk – tudják: sok jó ember…! Alább elolvashatják Balogh László igazgató úr beszédét, majd a ballagó és a 11. évfolyamos diákunk búcsúzását.

Kedves Ballagó BLG-sek!
Tisztelt Vendégeink!

Az emberélet útjának elején az elvegyülés és a kiválás között a leglényegesebb mozzanat az, amikor elhagyjátok a „fészek, búra, óvóhely, arborétum, kalandpark, BLG-grund" – iskolát. Ezért is fűződik hozzá több örömünnep itt minálunk: szalagavató, ballagás és az érettségi. Ezek afféle modernkori felnőtté avatási szertartások.

Akkor válik valaki felnőtté, amikor elköteleződik önmaga mellett. Amikor elkezd felelősen gondolkodni saját életéről, megtalálja saját értékeit: a célját és a hozzá szükséges eszközöket. A mesék nyelvénél maradva: megtalálja segítőit, és megküzd ellenfeleivel… Minden fiatalra ugyanazok az életpróbák várnak: az útnak indulás, a szülőkről való leválás, barátok és közösségek megtalálása, az elköteleződés. Ezt, a felnőttség küszöbének átlépését segíthetik mai beavatási szertartások. De mindenkinek saját magának kell rálelnie saját útjára!

Felnőtté válni nehéz, de nem lehetetlen feladat! Egy ifjú felnőtté válik, ha sikeresen átmegy a próbákon: végül felelősséget vállal önmagáért és másokért. Tanulmányozva a felnőtté válás meséit a fiúból férfivá válás legfőbb tanácsának a jó cselekedetek gyakorlását találtam: „Jobb, ha az ember a tőle telhető jót még életében elvégzi, és nem halogatja a jó tetteket!" A lányból nővé válásban pedig hadd idézzek bővebben egy magyar népmeséből: „Légy büszke, viselj hét szépséget, s legyen hétféle tudományod! Az első szépséged legyen a leánygyermeki bájosságod, a második szépséged a szemed ragyogása, a harmadik az arcod tündöklése, a negyedik a beszéded hatalma, az ötödik a termeted szépsége, a hatodik a szerelem szépsége, a hetedik a boldogságod szépsége."

Hiszünk benne, hogy mindezt a mi világunk közepén, itt a Batthyány-gimnáziumban is megtalálod, mert nagyszerű emberek vesznek körül, és mennyi értéket, mennyi szépséget rejt a környezetünk. Mert batthyánysnak lenni jó… S benne a boldogságot keressük, és „a siker lehet az az elismerés, amit attól a közösségtől kapunk, ahová mi magunk is tartozunk." (Barabási Albert László)

Minden végzős évfolyam számára talán a legfontosabb esemény a ballagás. Amikor az utolsó csengőszó után egy újabb felnőtté váló nemzedéket enged útnak az iskolánk. Minden ballagáskor a múltba is pillantunk, felemelgetjük az elmúlt 8 vagy 4 évet: mily gyorsan eljött a kirepülés pillanata… Még néhány kézfogás, biztató szó, szeretetteljes ölelés, és kilépsz egy újabb korszakodba, elhagyod meghatározó közösségedet, mely remélhető, hogy értékteremtő összetartozás volt számodra.

Így kezdjetek el élni egy újabb életet! De a batthyánys életérzés szeretetcélját soha ne feledjétek! Arisztotelésztől is tudjuk: „Az elme tanítása a szív tanítása nélkül nem tanítás:" Bízzunk benne, hogy a BLG-ben kaptatok alapértékeket. Persze azt, hogy miben vagyunk tehetségesek, nem könnyű felismerni. De lehet rajta dolgozni! Valószínűleg az igazi emberi küzdésünk a tálentumaink megismerésével kezdődik. Reméljük talán sikerült ez számodra: hiszünk Benned és Te is bízzál felnevelő iskolád indító jóságában! Ez az erőd el ne fogyjon „batthyánys örökdiákként" sem!

Kívánjuk, hogy örömteli, bátor, békés, alázatos életet élj! Tudd, hogy van egy hely, ahol ezt tanulhattad. „Amikor a jövendőt nyomasztónak látod, jöjjön hozzád áldásával az Isten, hogy feltárja előtted az élet szépségét egy ölelés biztonságában…!” Lehet néha fiatalságod ege is ólomszürke, mint most, de a nyár szürete (egy kanizsai költőtől, Mohai V. Lajostól is tanultam) mindig boldog, mert: „szerelmünk és másikunk emel bennünket”. Tehát szerelmet és a másik ember szeretetét kívánjuk Neked, hogy jobbak lehessetek nálunk, hogy boldogan építhessétek önnön szépséges világotokat!

Tisztelt ünneplő Közösség!
Kedves Tanáraink, kedves Diáktársaim!

„A ballagás a legfontosabb esemény az életünkben, az ifjúságunk utolsó szertartása, a továbblépést jelképező rituálé.”

A középiskola mérföldkő az ember életében. Ez a néhány év meghatározó időszak volt számunkra, de talán túl hamar elrepült. Hiába hangoztatták tanáraink az évek során, hogy milyen gyorsan eljön majd ez a pillanat, mi még gondolni sem akartunk rá, hogy hamarosan véget is érhet.

Most mégis itt állunk, szívünkben az elmúlt évek emlékei, fejünkben a hétfőn kezdődő érettségi rémképei. Itt állunk, hogy búcsút vegyünk iskolánktól, tanárainktól, osztályunktól. De talán nem is búcsúzás ez, hanem csak elköszönés egy rövid időre.
Most elhagyjuk a minket óvó búrát, kilépünk a nagyvilágba – hol kicsit félve, hol magabiztosabban -, bejárjuk álmaink ösvényeit, végiglépkedünk a célunkhoz vezető úton, majd örömmel és sikerekkel gazdagon térünk vissza oda, ahol mindez elkezdődött.

Visszajövünk, hiszen ideköt minket a rengeteg emlék, az osztálykirándulások, a gólyabál, a szalagavató; de köttettek itt életre szóló barátságok és talán szerelmek is. Örömmel gondolunk majd vissza osztályunkra, a közösségre, amelynek tagjai lehettünk, amellyel rengeteg felejthetetlen pillanatot éltünk át, és nem utolsó sorban tanárainkra, akiknek annyi mindent köszönhetünk. Ők voltak azok, akik végigegyengették utunkat – akár kisebb-nagyobb nehézségek árán is.

Boldog vagyok, hogy ilyen szép és élményekkel teli éveket tölthettem el itt, de közben mégis szomorú, hiszen ez most mind véget ér. Azonban ezzel együtt kinyílik számunkra egy új ajtó is, amely még közelebb visz minket céljaink eléréséhez.

Elmegyünk, itt hagyjuk iskolánkat, talán magunkból is egy darabot, de visszük magunkkal mindazt, amit itt átéltünk és megtanultunk, ami által többek és jobb emberek lettünk.

Örömmel gondolunk majd vissza ezekre az évekre, hiszen mi tettük ilyen felejthetetlenné és élménydússá őket, de ezek az évek voltak azok is, amik elindítottak minket a saját utunkon.

Végül egy számomra kedves idézettel szeretnék elköszönni:

„Az emberben ott rejlik az egész világ, s ha tudod, hogyan szemléld, és hogyan tanulj belőle, a kapu előtted, a kulcs pedig a kezedben.”

Vidovics Cecília 12.E

Kedves ballagó Diákok!

„Milyen furcsa, hogy amíg gyerekek vagyunk, fel akarunk nőni, szinte érezzük a kényszert, hogy megmutassuk a világnak, mire is visszük majd. Aztán amikor már a felnőtt életbe vágunk bele, hiányzik a felelőtlen lét."

Azt hiszem, közületek most sokan éreznek így. Hiszen még csak az önálló élet kapuja előtt álltok, de már olyan sok gond, kérdés és kihívás áll előttetek és olyan nagyok, amekkorák eddig talán nem is voltak. Kezdve az érettségivel, amely talán életünk első 18 évének legnagyobb, legmeghatározóbb megmérettetése, majd pedig folytatva az egyetem elvárásaival, amelyek bizony elég nagyok. Nem beszélve arról, hogy már valószínűleg nem lesznek mögöttetek a szüleitek úgy, ahogy eddig, és majd magatoknak kell megküzdeni a mindennapi kihívásokkal. De ugyanakkor talán már most hiányzik a „felelőtlen lét", az a pár év, amit itt, ebben a védelmező, óvó, segítő közegben töltöttetek el. És ezt később talán még inkább így fogjátok érezni. Gondoljatok hát majd vissza ránk, a tanáraitokra, a tanórákra! Gondoljatok évfolyamtársaitokra, akikkel a barátság mellett 'stratégiai láncot' is kialakítottatok, hogy minél pontosabban meg tudjátok jósolni a közös tanáraitoktól kapott dolgozatok kérdéseit! Gondoljatok az osztálytársaitokra, akikkel rengeteg élmény fűz össze titeket, és akikkel olyan életre szóló barátságokat kötöttetek a 4 illetve 8 év alatt, amelyek majd a nagyobb távolság ellenére is kitartanak az egyetemi évek alatt és azután. De soha ne feledjétek a Batthyányban eltöltött éveket, hiszen olyan élményeket gyűjtöttetek itt, és olyan célok elérésére voltatok képesek, amilyenekről valószínűleg nem is álmodtatok.

Most talán elbizonytalanodva álltok itt, hiszen eddig ismeretlen kihívások elé néztek, mégis azt mondom nektek, ne féljetek! Néha nem akarjuk tudomásul venni vagy elhinni, hogy mi minden van a 'lelki zsákunkban', amelynek kincseit mindig gyarapítjuk, és mindig visszük magunkkal. És a ti 'lelki zsákotok' már megtelt az itt eltöltött évek alatt. Lehet, hogy ennek bizonyosságát az előttetek álló próbatételek elhomályosítják, de mi tudjuk, hogy így van. Tehát ne féljetek, legyetek bátrak és erősek, és kívánjuk nektek, hogy legyetek boldogok, de mindig emlékezzetek Márai szavaira, aki arra figyelmeztet, hogy „A legtöbb ember egy életet tölt azzal, hogy módszeresen, izzadva, szorgalmasan készül a boldogságra. Terveket dolgoznak ki, gyűjtik a boldogság kellékeit. S mikor eltelt az élet, megtudják, hogy nem elég megszerezni a boldogság kellékeit. Boldognak is kell lenni, közben. S erről megfeledkeztek." Arra buzdítalak hát titeket, hogy ne csak a küzdelem nehézségeit lássátok a hétköznapok egyhangú világában, hanem lássátok meg a pillanat örömét és szépségét!

Végezetül Weöres Sándor szavaival búcsúzom tőletek:

„Szórd szét kincseid – a gazdagság legyél te magad.
Törd át gátjaid – a világ legyél te magad."

Koszoru Domonkos 11.B

A magyarérettségin idén is születtek szép dolgozatok, hadd osszunk meg most Önnel, kedves Olvasó, egyet közülük!

Mándy Iván: Nyaralás

Mándy Iván Nyaralás című novellája a huszadik században született alkotások közé tökéletesen besorolható, hiszen 1956-ban íródott, szép elbeszélés. A mű témája egy utazás tervezése, maga az üdülés csupán kis részét képezi ennek. Anya és fia egymással beszélget, ebből a párbeszédből derülnek ki a múlt eseményei, kettejük viszonya és jelenlegi helyzetük. Az elbeszélés azzal kezdődik, hogy az asszony egy inget foltoz, miközben szóba hozza a küszöbön álló utat.

Bandi, a fiú kelletlenül válaszolgat a kérdéseire, és tisztán érződik, hogy kettejük kapcsolata korántsem felhőtlen. Az olvasó a mű elején nem igazán érti, miért ilyen kelletlen a „gyerek" az anyjával, hiszen a nő kedvesen, kicsit megszeppenve beszél.

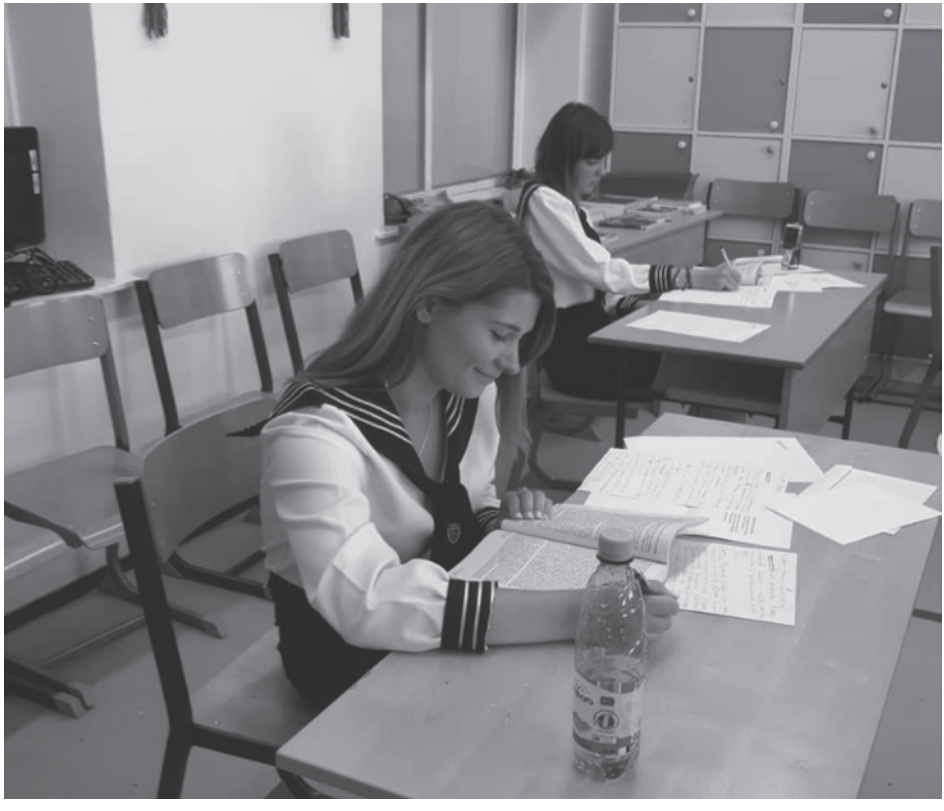
Ezek után azonban a fia kérlelni kezdi őt, hogy ne tegyen semmit, ami később rájuk rossz hatással lenne. Ilyen például az apa magas pozíciójának említése, a Fiumében töltött nyár, az egykori gazdagság és a cselédekkel való bánásmód is. A múlt a beszélgetés során rajzolódik ki a szemünk előtt. A család minden bizonnyal vagyonos volt, és ennek az összes előnyét élvezte. Azonban történt valami a családfővel, ami miatt már nincs velük. Valószínűleg meghalhatott, és onnantól anya és fia elszegényedtek. Ezt a traumát mindketten nehezen viselik, de a nő talán kissé rosszabbul. Ez látszik abból, ahogyan viselkedik vele a fia. Próbálja neki elmagyarázni, hogy most másképpen élnek, ne ragaszkodjon régi szokásaihoz. Főleg azért ne, mert ez kiváltja a legtöbb ember haragját is. Az anya azonban teljesen elveszett. Nem érti, hogyan kellene köszönnie, mit mondhat és mit nem. Valószínűleg olyan régóta élt gazdagságban, hogy az beleivódott, képtelen elengedni. A fia ezt nyilvánvalóan utálja, ezért olyan mogorva az asszonnyal, hiszen neki is sokkal egyszerűbb lenne, ha nem emlékeztetné folyton a múltra. Ezt jól mutatják a felkiáltásai, a „hagyjuk!" ismétlése és könyörgő hangja is. Később, a beszélgetés végén olyan indulatos lesz, hogy felugrik és elindul körbe-körbe a szobában. Feszültségét erős karmozdulatai és haja remegése is láttatja. Az anya fiával ellentétben nyugodt, kissé összezavarodott, de próbál Bandinak engedelmeskedni a béke kedvéért. Nem hallgatja végig a fiút, és a régi idők eseményeit idézi fel folyton, mert úgy gondolja, akkor voltak igazán boldogok. Megszeppenve foltozza az inget, és a kérlelésre sem fejezi be a nosztalgiázást. Végül nehezen, de sikerült meggyőzni arról, hogyan viselkedjen, érteni azonban még mindig nem érti, miért kell ezt tennie.

A novella utolsó, kis részében az asszony szemszögéből látjuk a helyzetet, ami nem is lehetne szomorúbb. Egy padon ül, magányosan, és megpróbál a megígértek szerint cselekedni. Ez azonban sehogyan sem alakul úgy, ahogyan elvárná ezt. Képtelen a megfelelő embereknek köszönni, nem tudja ugyanis, hogy az új helyzetben mi a teendő. El is szalasztja a lehetőséget, hogy a mellette elhaladó úrral beszélgetésbe elegyedjen. Az esemény hatására az előbbi állapotnál is kedvetlenebbül elindul, majd, mint akinek már teljesen mindegy, visszacsuklik a padra. Szánni való látványt nyújt, olyan, mint „egy ottfelejtett, ócska esernyő". A novella ezzel is azt szemlélteti, mennyire kiszolgáltatott és nem találja a helyét a világban. A legrosszabb pedig az, hogy erőn felül próbált megfelelni az elvárásoknak a fia kedvéért.

Az író változatos eszközökkel teremti meg a hangulatot. Ilyen például a mondatok félbehagyása, a rengeteg ismétlés, a fiú felkiáltásai. A novellában Mándy alkalmaz

hanghatásokat, és a mű meglehetősen képszerű. A helyzetek leírása egyszerű, pontos, rövid mondatokból áll. Ez teszi egyedivé. A történelmi korszak, amiben játszódik az alkotás, nagyban hozzájárul a szereplők jellemének változásaihoz, az egymással való viszonyukhoz, és lelkiállapotukat is meghatározza. Hiszen a család elszegényedéséhez lehetséges, hogy hozzájárult a kommunista diktatúra. Emellett maga a nyaralás is egy olyan út, amit a rendszer finanszíroz. Az anya a régi haszonélvezők tagjaként talán csak fia közbejárására juthatott el Füredre. A társadalom elit rétegéből történő kiesés mind a nő, mind a fiú számára jelentős sérüléseket okozott lélekben, de míg Bandi, bár nehezen, de sikeresen talpra állt, anyja nem volt ilyen szerencsés. A kor áldozata lett, sok olyan emberrel együtt, akik vagy túl idősek voltak a változáshoz, vagy csupán képtelenek voltak elengedni régi életüket. Őket jelképezi az otthagyott esernyő.

Várhelyi Boglárka 12.E

Barangoló batthyánysok
Az évszakok körforgásában: három nap – három évszak

Kis csapatunk több „hullámban” érkezett meg a főhadiszállásunkra: Csömödérre a Zakatoló Erdei Iskolába. A csapatok folyamatosan fedezték fel a lakhelyünk szépségeit, érdekességeit. A kisvasút végállomásán mintha egy kisebb világba csöppentünk volna, majd gyorsan le is lassult a világ körülöttünk – lett időnk beszélgetni egymással, jókat játszani, vagy éppen ismerkedni, mert itt még a dolgozók vagy éppen az őr bácsi is kíváncsi volt, hogy kik is vagyunk és honnan érkeztünk. Legtöbbjük szemében csodabogárnak számítottunk, hogy középiskolásként érdeklődünk a természet iránt, sőt tanulni jöttünk társulásokat, fajokat ebben a három napban.

A kezdeti bonyodalmak ellenére (ketten majdnem lekésték a kisvasút indulását a csocsóhoz való vonzódásuk miatt) végre összeállt a csapat. A szó szoros értelmében csapattá váltunk, kortól függetlenül. Hiszen a legfiatalabb csapattagunk 13, míg (ha a tanárokat nem számoljuk) a legidősebb már 18 múlt. Kezdődhetett a kaland!

Első nap Molnárné Vitális Anikó, a Zalaerdő munkatársa, a Zakatoló Erdei Iskola vezetője volt a csapatunk irányítója. Egy nyitott vasúti kocsiban indultunk felfedezni a környező erdőt. Első állomásunk a Nyúl-dombon egy kezeletlen cseres-tölgyes elegyes erdőben volt. Megtanulhattuk, hogy milyen következményei vannak, ha egy erdőt nem kezelünk. Erdész szemmel ez egy kevésbé értékes társulás, de számunkra egy varázsvilág, ahol vártuk, hogy egy manó vagy kobold megjelenjen.

A második társulás egy kezelt, rendezett erdő volt, de ez is tartogatott csodákat. Kidőlt farönk alatt számtalan erdőlakóval találkoztunk: ászkákkal, pókokkal, férgekkel, és ezek nagyító alatt nagyon szépekké váltak részleteikben. Hernyók sokasága, gombák százai vettek körül bennünket, és még állati csontokat is találtunk. A csapat a madársóska levelét fogyasztva oltotta szomját. A vadregényes tájból a vasúti sínek vezettek ki, ezek mentén is találtunk zsurlókat, hernyókat és rengeteg lágyszárút.

A vonattal egészen Lentiig zakatoltunk. Láttuk a kis- és nagynyomtávú vasúti sínek találkozását, majd kiállításon végigelemeztük az erdészet feladatait. Világbajnok agancsokat láttunk. Elolvashattuk egy idézetet, amely akár a mottónk is lehetett volna: „Kerestem az utat, sirattam a tájat, a patakot, a poros utcát, a nádast, a cserszagú erdőt, mindent, de nem találtam kibúvót, és nem vettem észre, hogy közben - megtaláltam a Hazámat.” (Fekete István) A hosszú út végén végre Lenti egy jó fagyizójában finomságokkal hűsítettük magunkat, mivel a reggeli tavaszból újra nyár lett - ősszel. A kisvonattal késő délután hosszú zakatolás után értünk a szállásra. Sokakat a monoton hang és a jó levegő álomba ringatott. Így megérkezve alig vártuk a finom vacsoránkat a szálláson. Tele hassal, jóllakottan, sok élménnyel és frissen szerzett tudással csapatot építettünk, és mind a húszan valamilyen társassal, pókerrel, csocsóval múlattuk az időt, és – olyan régimódian, tv nélkül – rengeteget beszélgettünk, egy csapattá váltunk. A bátrabbak közelebb merészkedhettek az őr segítségével a bőgő bikákhoz, melyek egész éjjel való bőgésükkel tették hangossá az álmunkat. De ez senkit nem zavart, mert a hosszú nap után nyugovóra vonultunk, és mindnyájan úgy aludtunk, mint a bunda.

Reggel hamar jelzett az ébresztő. Korai reggeli után, amikor még a köd sem szállt fel, elindultunk újabb túrákra. Ezt a természet is meghálálta, mivel két különösen mesei csodát láthattuk. Először a tisztásra kifutó szarvastehenet pillantottuk meg, majd a másodperc töredéke alatt azt őt követő bikákat. Három bika, oly hatalmas agancsokkal rohantak át a mezőn, mintha újra a mesevilágba csöppentünk volna. Pár lépésre innen egy hatalmas őszi kikericsmezőt pillantottunk meg. Maga volt a szépség törékeny lilás virágjaival.

Csapatunk Csömödér határában találkozott Molnár Attila erdésszel, aki további utunkat

kísérte végig. A Maginot-vonal bunkereit néztük meg a bükkerdő rejtekén. Elegyes bükkerdőtársulásról tanultunk sokat: színezettségéről, a társulás fajairól, gombákról, ehető növényekről. Sose gondoltuk volna, hogy a bükkmag ilyen finom gesztenyeízű. Mindezek ellenére, amikor délidőben Pákára értünk, nagy jólesett nekünk a helyi étteremben az ebéd. Ugyan fáradtan, de annál nagyobb tisztelettel néztük végig az Öveges ház titkait. „ A semmiből nem lesz semmi" – szólt az idézet; ki tudtunk próbálni néhány kísérletet; a Professzor úr egy órájának archív felvételét egy kis szobában néztük végig fekete-fehér felvételen mind ahányan voltunk. Jó volt zalaiként egy nagy zalai tudós, igazi tanár szavait figyelni, és okulni belőlük. Fáradt hadunk a kisvasút sínein indult útjára, hogy azt a pár kilométert kicsit lerövidítsük, és megérkezzünk a szállásra. Persze az erdei iskola vezetőjétől kaptuk ezt az ötletet, mert akkor már nem közlekedett aznap vonat a vonalon. A csapatból sokan a nyári nap után frissítő fürdővel, többen egy jó alvással frissítették fejüket, mert a jó kis vacsoránk után izgalmas vetélkedővel töltöttük az időt, amikor nem az volt a cél, hogy ki győz, hanem hogy egy jót játsszunk együtt. A vetélkedő nagyon szoros eredményt hozott. De annyira belelendültünk, hogy a fejünk megmozgatás után a testünket is jól átmozgattuk egy grund focival, ahol tanár és diák együtt rúgta a bőrt a sötétedésig. Majd újra a kártya, a társas és a csocsó, póker vette át a főszerepet.

Reggel nagyon nehezen ébredtünk, mert a nyárból borongós ősz lett. Hajnalban csapkodta a szél az ajtókat, ablakokat, törte a fák ágait. A viharos szelet majd egész délelőtt eső követte. A csapat hangulatát ez sem törte meg. A reggeli elfogyasztása után délelőtt újabb csapatversennyel töltöttük az időt – a négy fal között.

Először sok-sok lágyszárút ismertünk meg, melyeket a két Kati néni gyűjtött tanulás céljából, majd mondtuk fel később, egész jól megjegyezve a furcsa neveket, mint: gilisztaűző varádics, cickafark, aranyvessző, vérehulló fecskefű és további rengeteg faj nevét. A biomok témában próbáltuk ki magunkat, ez olykor nevetésbe fulladt, mert a társas egész gazdasági játékká alakult át, ahol fontos volt az alkudozás, az egymás segítése, vagy éppen a másik gátlása a saját csapat érdekében. Nagyon szoros versenyben nyertek a madársóskák, de inkább a játék és nem a csata volt a legfontosabb.

Ebéd után a szállás elhagyása is komoly csapatmunka volt, hogy mindenkinek mindene meglegyen, és hogy a hideg ellenére töretlenül elérjük az aznapra kitűzött célt. Komoly logisztika volt, mert egy társunk megbetegedett, így egyik tanárunk a társ és ápoló feladatát töltötte be, míg másikuk pedig a navigációt próbálta ellátni. Ez utóbbiban komoly segítség volt Bagarus Laci bácsi, aki GPS-szel segítette a túránkat. Folyamatosan benne volt a pakliban a B terv, miszerint visszafordulunk. Először a máriaki kápolnánál fordult meg a fejünkben, de a kedv nem lankadt, pedig fejünk felett mindig ott gyülekeztek az esőfelhők. Mikor már elég messze kerültünk a start ponttól, nem volt kérdés, hogy végigcsináljuk a távot. A Bece kilátó biztos pontnak tűnt, és megtalálva csak pár dolog késztett minket a nevetésre: oly kicsi volt, hogy nem láttunk volna róla többet, mint szabad szemmel, és ráadásul fel sem lehetett menni rá. De ekkor jött a jó szerencse (bár egyesek tán csodának neveznék): egy helyi lakos fügével vendégelt meg minket, ami a legtöbb ember számára ismeretlen gyümölcs volt így nyersen. Vidám hangulatban, csepegő esőben megnéztük Szécsisziget nevezetességeit: a bivalyokat, a malmot, a kastélyt, a falu híres templomát, majd hazaindultunk Nagykanizsa irányába.

Nagyon jó kedvvel, mégis némi szomorúsággal tértünk vissza a régi kerékvágásba, mert nagyon jó kis csapat alakult ki, és elhatároztuk, hogy egy nyugodt napon újra összejövünk, és megmérkőzünk a Wild Life nevű társasjátékban, s egy hangulatos délutánt töltünk el így mi 20-an.

Martonné Pálfalvi Katalin tanárnő

Népi és természeti értékeink nyomában – a matematika jegyében

2018. szeptember 5-én a BLG 7.a osztálya számára az új tanév nem a szokásos évnyitó ünnepéllyel kezdődött, hanem egy fantasztikus erdélyi kirándulás vette kezdetét ezen a napon. Hajnali 3 óra után nem sokkal gurult ki az autóbuszunk a Kanizsa Plaza parkolójából átszelve Magyarországot a román határ irányába. Osztályfőnökünk, Anita néni szerette volna, ha pihenéssel, esetleg alvással töltjük a hosszú út egy részét, azonban izgatott, felfokozott, nyári élménybeszámolós hangulatunk ezt nem tette lehetővé. A kirándulásra felnőtt kísérőként velünk tartott egyik osztálytársunk anyukája, Melinda néni, aki profi fényképészünk is volt az út során, valamint iskolánk tanára, Julika néni, aki szülőhazájába látogatott vissza.

A magyar-román határátkelőhely átlépése után lehetőségünk volt pénzt váltani, majd meg se álltunk első úticélunkig: Nagyváradig. Először a barokk stílusjegyekkel ellátott U alakú római katolikus püspöki palotát tekintettük meg, majd a sétáló utcán Ady Endre által alapított Holnap irodalmi társaság meghatározó alakjait ábrázoló szoborcsoportot vettük szemügyre. A nap során figyelmesen hallgattuk Julika néni „nosztalgiázását" szülővárosáról, gyermek- és ifjúkoráról.

Késő délután az Erdély kapujaként emlegetett Király-hágó felé vettük utunkat, amely elsősorban arról híres, hogy itt volt Erdély és Magyarország egykori határa. Sok szép felvételt készítettünk a környékről. Ady nyomában járva hosszan sétáltunk a csucsai Boncza kastélyban és parkjában, megelevenítve költőnk múzsájának, Csinszkának a személyét.

Este fáradtan érkeztünk meg szálláshelyünkre, Kalotaszentkirályra. A vacsorát és kipakolást követően a tanáraink által összeállított kvízjátékban adtunk számot aznap szerzett ismereteinkről.

Második nap délelőttjén vidám lovaskocsikázásban volt részünk, melynek során a helybéliek örömmel fogadták üdvözlő integetésünket. A délelőtt további részében betekintést nyertünk a népi varrás, a fafaragás és a kürtős kalács készítésének fortélyaiba is. Az utóbbit legnagyobb örömünkre ebéd gyanánt el is fogyaszthattuk. Rövid szieszta után Kőrösfőre mentünk, ahol megcsodáltuk Erdély egyik legszebb kazettás mennyezetű négy fiatornyos református templomát. Ezen a napon megismerkedtünk a kalotaszegi népzenével, néptánccal, népviselettel is, ugyanis az este során a helybéli fiatalok megtanítottak bennünket jó pár kedvenc tánclépésükre.

Kirándulásunk harmadik napján nem sokkal 7 óra előtt Anita néni reggelire hívó hangjára ébredtünk. Fáradtan, nehezen készálódtunk ki az ágyból, de siettünk, hiszen a reggeli után össze is kellett csomagolnunk, este már máshol aludtunk. Indulás előtt ellátogattunk a kalotaszentkirályi Ady Endre emlékműhöz, ahol gyertyagyújtással és versmondással emlékeztünk nagy költőnkre. 10 óra körül buszra szálltunk csomagjainkkal és Kolozsvár felé vettük az irányt. Úti célunk előtt 26 km-rel egy kis erdélyi faluban, Válaszúton megtekintettük Kallós Zoltán néprajzi gyűjteményét, melynek keretén belül Erdély tájegységeire jellemző népi motívumokat, öltözeteket, használati tárgyakat csodálhattunk meg.

Kolozsvárra du. kettő óra körül érkeztünk, s mivel már nagyon éhesek voltunk, ebédeléssel indítottuk a délutánt, majd a belvárosban fellelhető nevezetességekhez látogattunk el. A főtéren koszorút helyezünk el a város jelképénél, Fadrusz János nagyszerű alkotásánál, Mátyás király lovas szobránál. A háromszög alakzatot mutató szobor a győztes seregén végigtekintő büszke Mátyást formázza, két oldalról a híres fekete

sereg hadvezérei tisztelegnek uralkodójuk előtt.

A szobor mögött az erdélyi gótika egyik legszebb alkotása, Erdély második legnagyobb gótikus temploma, a Szent Mihály templom áll. Nevezetes események sora zajlott falai között. 50 országgyűlést tartottak itt, Báthory Zsigmond beiktatásának, Rákóczi Zsigmond, Báthory Gábor és Bethlen Gábor fejedelemmé választásának színhelye volt. Sajnos csak kívülről csodálhattuk meg, mivel felújítási munkálatok miatt nem engedtek be minket.

követően átsétáltunk Mátyás király szülőházához. Ebben az épületben szállt meg Hunyadi János felesége, Szilágyi Erzsébet valahányszor Kolozsváron járt, és mivel Vajdahunyadon javában folytak az építkezések (lakhatatlan volt) 1443-ban, ezért itt hozta világra Mátyást is, akit 17 évvel később Magyarország királyának választottak. Ez a város legrégebbi lakóháza. Azóta természetesen több átalakításon is átment a gótikus épület. Mára csupán az utca felőli rész őrzi az eredeti kinézetét. Mátyás tiszteletére népdalokat énekeltünk a ház előtt.

A napsütéses délutánon hosszú sétát tettünk a Házsongárdi temetőben, mely nemcsak Erdélynek, hanem Európának is legrégebbi, ma is működő sírkertje (429 éves). Neve fogalom nemcsak Kolozsváron, hanem mindenütt, ahol magyarok élnek. Egy város, egy országrész többszázados művelődés- és művészettörténetének tükre, Erdély kiemelkedő személyiségeinek panteonja. Itt nyugszik Kós Károly, Reményik Sándor, Szenczi Molnár Albert, Apáczai Csere János, Dsida Jenő. Koszorúk elhelyezésével, mécsesek gyújtásával, valamint versek felolvasásával emlékeztünk mi is nagyjainkra.

Kolozsvári túránk végén fáradtan foglaltuk el helyünket a buszon, s alig vártuk, hogy torockói szállásunkra érjünk, de sajnos még 2-3 óra zötykölődés várt ránk. Késő este, hullafáradtan megérkezve Torockóra, majdnem egy másik zalai osztály vacsoráját sikerült elfogyasztanunk, akik végül is az utolsó pillanatban betoppantak, s mi szomorúan vettük tudomásul, hogy tovább kell állnunk, ez nem a mi vacsoránk, nem a mi szállásunk. Csalódottan, megtörten, több száz méteren cipelve bőröndjeinket a kavicsos, kietlen úton, hol még a térerő se járt, végül ráleltünk valós szállásunkra. A hosszú, kellemes esti beszélgetések azonban feledtették velünk a kellemetlenségeket, s már éjfélt is jóval elütötte az óra, amikor elcsendesedtek a szobák.

Csütörtökön a festői fekvésű faluban ébredve megcsodálhattuk, ahogy kétszer kel fel a nap. Először ahogy szokott kakasszóra, pirkadatkor, azután eltűnik a Székelykő irdatlan sziklatömbje mögé, hogy pár perc múlva ismét előbukkanjon a hegy mögül az ébredő falura vetve éltető sugarait. A reggelit követően meleg ruhákkal felszerelkezve érkeztünk a 10-12 C-os tordai sóbányához. Hosszú lépcsősor vezetett a mélybe az egészséges klímájú, különleges akusztikájú aknákba, melyek közül a leghíresebben (harang formájú Mária Terézia) 12-szeres visszhanggal játszottunk. Az Európai Uniós támogatással újjászületett bányában belső csónakázó, panorámalift, óriáskerék, játszótér állt a rendelkezésünkre. Örömmel nyaldostuk a köteleken képződött apró sócsapokat, s különleges óvatossággal lépdestünk a csúszós lépcsőkön.

A Tordai-hasadék, Erdély egyik legismertebb, legnépszerűbb természeti látnivalója volt a következő állomásunk. A lenyűgöző látványt nyújtó kettéhasadt hegy a Torockói-hegység északi nyúlványában, Tordától pár kilométerre található. A szurdokban futó közkedvelt, függőhidakkal felszerelt túrautat sajnos az arra járó hegymászók miatt nem tudtuk végigjárni, de a visszaúton kárpótolt bennünket egy, a függőhídon készült esküvői fotózás látványa.

Visszaérkezve szálláshelyünkre, egyedi stílusú hófehérre festett házai között

andalogtunk, miközben tanáraink a látottakból „vizsgáztattak” bennünket.

Este minden szobában más - a napi gőzt leengedő - program folyt: hol pókerezés, hol utinasi megosztása, hol terülj-terülj asztalka hazai ízekből, nem utolsósorban fergeteges, humoros traccspartik.

Utolsó nap reggelén bőséges reggelit követően bőröndjeinkkel buszra szálltunk, majd meg sem álltunk a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégiumig, ahol koszorú elhelyezésével emlékeztünk névadójára. Osztályunk kiváló matematikusai még az épület udvarán álló óriási fűzfa magasságának kiszámítására is szakítottak időt.

Erdélyi körutunkat a gyulafehérvári Szent Mihály székesegyház megtekintésével zártuk.

Jóval éjfél után volt már, mikor a Kanizsa Plaza parkolójában hullafáradtan, de tele emlékekkel lekászálódtunk a buszról, s hazaérve rögtönzött élménybeszámolót tartottunk szüleinknek.

Köszönjük a Határtalanul programnak, hogy lehetővé tették számunkra ezt a felejthetetlen kirándulást, s kísérő nevelőinknek, hogy óvó tekintetüket diszkréten mindvégig rajtunk tartották, s legkisebb problémánkat is azonnal orvosolták.

Lévai Noémi 7.A

Marienberg

2018. november 12. és 16. között iskolánk 18 fős csapata egy hetet töltött Bad Marienbergben egy német táborban. Azonban csoportunk már 11-én, vasárnap elindult Németországba, hiszen közel 14 órát kellett utaznunk.

A programok csak másnap, hétfőn délelőtt, a németek érkezése után kezdődtek. A résztvevőket két csoportra osztották, így lett egy német-lengyel és egy német-magyar csapat. Az első napon a fő cél az ismerkedés volt, így ezzel kapcsolatban kaptunk feladatokat, játékokat. Még aznap sor került egy bemutatkozó estre is, ahol mi és a németek is készítettünk egy kisebb prezentációt az országunkról, nevezetességeinkről, majd hazai ételekkel és finomságokkal vendégeltük meg egymást.

A hét nagy részét szálláshelyünkön, az Európa-házban töltöttük, ahol napról napra különböző és érdekes feladatokat kaptunk: történetet kellett írnunk egyszer megadott szavak felhasználásával, majd különböző, egymáshoz egyáltalán nem kapcsolódó képek segítségével. De voltak játékosabb feladatok is, például: autó készítése háztartási eszközökből vagy kereskedelem lebonyolítása kitalált, háború sújtotta országok között.

A program keretein belül nagyjából háromszor mozdultunk ki hosszabb időre az Európa-házból. Az egyik ilyen alkalom a bonni kirándulás volt, ahol délelőtt egy kiállítást, múzeumot néztünk meg német és angol idegenvezetéssel Németország helyzetéről a II. világháború után. A délután viszont szabad volt mindenkinek: bejártuk Bonn belvárosát, nézelődtünk és vásárolgattunk.

A második szabadtéri program igazából egy feladatot jelentett: kisebb csoportokra osztva kellett bejárni Marienberget, és a megadott helyszíneken újabb és újabb feladatok vártak minket: hol énekelni, rajzolni, hol képet, videót vagy interjút kellett csinálni.

A csapatok a hét folyamán folyamatosan változtak, azonban az utolsó egy és fél napban ugyanazokkal az emberekkel voltunk, ugyanis megkaptunk a hét legnagyobb kihívását: ki kellett választanunk egy számunkra fontos, a mai világot érintő témát, problémát, amiről aztán filmet kellett készítenünk saját elképzelésünk szerint. A feladatot csütörtökön délelőtt adták, a videót délután készíthettük, majd pénteken délelőtt kellett bemutatni. Így az utolsó napunk délelőttjét ez zárta, és egyben az egész kirándulást is, hiszen délben már indultunk haza.

A hét során számomra az volt a legérdekesebb, hogy találkozhattunk más kultúrákból érkező emberekkel, akik más szemszögből látják a világot. A hét fő témái a narratívák voltak, vagyis olyan fikciók, amikben mind hiszünk és elfogadjuk őket, de valójában csak kitalált jelenségek. Ennek példájára említették a kormányt vagy az országok közti határozatokat is, de a történelmet is ide sorolták, mivel különböző nézőpontokból is megközelíthetjük.

Az út folyamán az idegen nyelvi tudásunk is fejlődött – a német, de az angol is. A foglalkozások nyelve váltakozott, mivel köztünk is eltért, hogy ki melyikben bizonyult jobbnak.

Összeségében szerintem mindenki nagyon jól érezte magát, sikerült sok új emberrel megismerkednünk. Köszönjük Járnecz Edina és Salamonné Lackner Henriett tanárnőknek, hogy elkísértek minket és vigyáztak ránk .:)

Horváth Georgina és Vidovics Cecília 12.E

Síelni vagy nem síelni? Ez itt a kérdés

A BLG-s síelők szeptembertől kezdve arra a pillanatra várnak legjobban, hogy felüljenek a buszra, amely elviszi őket Ausztriába, a havas Alpokba. Ez idén sem volt másként. 2019. február 16-án délelőtt közel ötven fős társaság indult útnak, hogy újabb élményekkel gazdagodjanak.

Az utazás – mint mindig – nagyon jó hangulatban telt. Mindenkin lehetett érezni az izgatottságot: akik első alkalommal jöttek, ők az újdonság miatt izgultak; akik sokadszorra jöttek, ők pedig a sítáborhoz köthető élmények gyarapítása miatt érzett örömükben. Határás út után végre megérkeztünk a szállásunkhoz, amely az Ossiach-tó partján feküdt. A szobákat gyorsan el tudtuk foglalni az előre egyeztett hat-hét fős csoportokban. A nap további része a bepakolásról, a beszélgetésről és a hülyéskedésről szólt. Este megvacsoráztunk a szállásunk éttermében, majd volt egy gyors megbeszélés, ahol egyeztettük a másnapi programot, és kiosztották nekünk a bérleteket. Ezután mindenki visszahúzódhatott a szobájába, hogy kipihenje az utazás okozta fáradalmakat, és rápihenhessen a másnapi kihívásokra.

Elérkezett a várva várt nap, amikor újra felvehettük a lábunkra a sílécet. Gyönyörű napsütéses reggelre ébredtünk. Reggeli után azonnal indultunk a gerlitzeni sípályára, amely harmincperces busz útra volt a szállásunktól. A buszon csoportokba osztottak minket. A haladók 3-8 fős csoportokban síelhettek, míg az öt kezdő mellett mindig volt oktató Hermanné Tóth Erika tanárnő, Herman József tanár úr vagy Nagy László tanár úr személyében. A sípályára érkezés után egészen délután négyig a síelés volt középpontban. Vasárnap lévén rengetegen választották az időtöltésnek ezt a formáját és emiatt, valamint a nagy meleg miatt a pályák állapota délutánra egyre rosszabb lett, azonban minket ez sem tudott eltántorítani attól, hogy kihasználjuk az egész napunkat. Késő délután visszaértünk a szállásunkra, ahol innentől a pihenésé volt a főszerep.

A hetünk további része is ugyanígy telt. Sportolással, beszélgetéssel, hülyüléssel. Esténként tekéztünk, biliárdoztunk, csocsóztunk, vagy csak a szobában beszélgettünk. De sajnos, mint minden jó dolog, a sítábor is nagyon hamar elrepült, és hirtelen az utolsó napon találtuk magunkat. A hét végére a kezdő síelők, akik a hegy aljában töltötték a hét elejét, végre megízlelhették, hogy milyen gyönyörű a kilátás 1911 m magasan, és hogy milyen érzés ezeken a hatalmas lejtőkön lecsúszni, vagy akár belecsúszni egy-egy felhőbe. Síelés közben az ember semmi másra nem gondol, csak a száguldás adta szabadságra. Egyszerűen elragad a hév és egyre gyorsabban akarsz menni, hogy legyőzd saját magadat és a határaidat. Idén nekem sikerült a tavalyi sebességrekordomat is túlszárnyalni. Ez a sebesség rendkívül nagy szabadságérzést tud nyújtani, teljesen kikapcsol, és egyszerűen csak élvezed a száguldást és a sízést.

Csütörtök este érkeztünk meg Nagykanizsára, tele újabb élményekkel, amiket biztos vagyok benne, hogy még évekig emlegetni fogunk. Szerintem mindenki nevében megköszönhetem Hermanné Tóth Erika tanárnőnek és Herman József tanár úrnak, hogy megszervezték az idei sítábort is, és reméljük, hogy a jövő évi is ugyanilyen jól fog sikerülni.

Gelencsér Larissza 10.A

Prágában az élet

A 11. A osztály ebben az évben külföldi úticélt választott magának: osztályfőnökünkkel, Melinda nénivel és Fodorné Koller Zsuzsa nénivel jutottunk el a cseh fővárosba, Prágába, ahol élményekkel teli három napot töltöttünk.

A 10 órásnak ígérkező út gyorsan telt, eleinte beszélgetéssel, majd alvással. Odafelé megálltunk Táborban, a husziták egykori központjában, láttunk huszita harci szekeret, megtekintettük a múzeumot, majd egy izgalmas föld alatti búvóhelyen vezettek körbe minket. A település főterén álló huszitavezér, Jan Žižka szobrával egy közös csoportos fotót is készítettünk. Utunkat Vyšehradban folytattuk, ami Prága történelmi városrésze. Itt megcsodáltuk a várat és a közelben található híres sírkertet, ahol többek között Antonín Dvořák, Alfons Mucha és Bedřich Smetana is nyugszik. Prágában egy diákszállón éjszakáztunk, amely viszont felszereltségében jobban hasonlított egy hotelre. Két- és háromágyas szobáink voltak, két szobához tartozott egy közös fürdő, vízforraló, hűtőszekrény. Tisztaság volt és rend, mi pedig mindenre vigyáztunk.

Sokat sétáltunk a városközpontban. A Vencel tér inkább hasonlít egy sugárútra, mint egy hagyományos térre, ám ez gyönyörűségén nem változtat. A téren Szent Vencel lovasszobra áll, ami a cseh államiság jelképe. Az Óváros téren, mely az előzőből nyílik, megfigyeltük az Orlojt, ami a városháza oldalán található hatalmas óra és 1410 óta mutatja az időt. Minden órában egy összehangolt, rövid játékot láthatnak az arra járók: egy csontváz megkondítja a kezében tartott harangot, mire az apostolokat ábrázoló bábuk egymást váltva néznek ki kis ablakokon.

A Moldva felett átívelő Károly-hídról a kilátás a borús idő ellenére is elbűvölő volt. Prága várában és a várnegyedben (Hradzsin) több órát töltöttünk. Ez nem meglepő, hiszen Európa legnagyobb várkomplexuma. Középen a gótikus stílusú Szent Vitus-székesegyház magasodik, amit kívül-belül megcsodáltunk. A toronyba is felmásztunk, ahová, mint az osztályszintű számolásunkból kiderült, 285 lépcső vezet. A közelben, még a Hradzsin falain belül található egy macskakövekkel rakott utcácska, az Aranyművesek utcája, ahol az alacsony tetőkkel, pici ajtókkal és ablakokkal épült házacskákban (többek között Kafka egykori lakóháza) kicsi üzletek működnek. Választható, több órás, szemet gyönyörködtető program volt Salvador Dalí, Alfons Mucha és Andy Warhol képkiállítása. Többen megkerestük a John Lennon falat, ami a békét, szólásszabadságot jelképezi. Az énekes halála előtt egy egyszerű fal volt, de meggyilkolása után prágai fiatalok Lennon arcát és dalszövegeit graffitizték rá. A falat többször lefestették, de a graffitik mindig visszakerültek, viszont ma már mindenkinek engedélyezett a a helyszínen a szabad alkotás.

Felnőttként az esti prágai életbe is belekóstolhat az ember, ugyanúgy, mint a söreikbe. A város legrégebbi (1499!) házi sörfőzdéjében, az U Flekůban ajánlatos aztalt foglalni, mert az egyik legkedveltebb hely, de lépten-nyomon rengeteg más, barátságos kávézó, söröző, étterem hívogat városszerte.

A három nap gyorsan eltelt. Prágától távolodva Telč városában megjártuk a Technikai Múzeumot, ahol jó állapotú, régi autók, motorok, rádiók, írógépek, zongora és még sok más, a múltból itt maradt eszköz várja az érdeklődőket. A múzeumlátogatást követte egy hosszabb szabadidő, ami alatt séta közben megcsodálhattuk a parádés történelmi belvárost. Kicsit fáradtan, de élményekben gazdagon érkeztünk éjjel az iskolához, ahol szüleink már vártak minket és persze élménybeszámolóinkat.

Kováts Adél 11. A

Kalandunk az operával

2019. május 2-án a Batthyány Lajos Gimnázium 9. évfolyama reggel hétkor útnak indult Budapestre, hogy részt vegyen egy „operakalandban". A program lényege, hogy fiatalok tízezreinek nyújtsanak életre szóló operaélményt minden anyagi körülménytől függetlenül – hiszen a belépőjegy ára csupán 300 Ft.

Az Erkel Színház már hét éve szervez olyan színvonalas előadásokat, melyek érthetőek a diákok számára is. A nagykanizsai gimnazisták ezúttal a Háry János című daljátékot láthatták. A cselekmény röviden a következő volt: a történetet a főszereplő, Háry János meséli el a nagyabonyi csárdában, amikor alkalma volt találkozni Ferenc császár lányával és kíséretével. Hősünk határőrként szolgál, amikor segít nekik átkelni a határon, így a bécsi Burg udvarába mehet velük. Itt újabb kalandokban lesz része, megüli az udvar legféktelenebb paripáját is. Amikor Ebelasztin lovag látja, hogy Háry minden akadályt könnyen vesz, féltékenységében elküldi a háborúba Napóleon ellen. A két had találkozásakor hősünk egyetlen intéssel legyőzi a sereget, és fogságba ejti a nagy Napóleont. Ezután a szerelmi szál a csúcspontjához ér, Mária Lujza Háryt szeretné férjül venni, de a férfi örök mátkája, Örzse ezt nem akarja engedni. Végül Háry János a bécsi udvarban – az esküvő előtt – lemond a hercegi címéről és az asszony kezéről. Visszatérnek szülőfalujukba a szerelmesek, összeházasodnak és boldogan élnek, amíg Örzse meg nem hal. Sajnos hősünk történetének így nem marad tanúja.

A darabban megjelenik a történelem, a néptánc, a népdal és Kodály munkássága is. A színvonalas és látványos előadás mindenkinek felejthetetlen élményt nyújtott.

Bársony Anna 9.E

Olaszország – egy képben

Olaszországban is járt egy csapatunk, ám erről a kirándulásról – ki tudja, mi okból – nem született beszámoló. De legalább fényképezni fényképeztek! A fotó, melyen a népes BLG-s különítmény látható, Nápolyban készült.

Idén sem maradhatnak el a SÉTA-cikkek! Mindig akadnak jótollú diákok, akik megörvendeztetnek minket és a Zalai Hírlap olvasóit gondolataikkal, történeteikkel.

Énekelni jó!

A Batthyány Lajos Gimnázium Virág Benedek kórusa április elején egy kórustalálkozón vett részt, amely a helikoni évek között kerül megrendezésre – minden második évben más-más város szervezésében. Idén Veszprém városa adott otthon a találkozónak.

A pénteki rossz idő ellenére jó kedvvel indultunk neki a kétórás útnak, mely hamar el is repült. Miután megérkeztünk, elfoglaltuk kollégiumi szállásunkat, ahova ezután már csak aludni mentünk vissza. Vendéglátónk, a Lovassy László Gimnázium nemcsak a fellépést szervezte meg csodásan, de színes programokkal is várt bennünket.

Három dunántúli gimnázium kórusai szerepelt a meghívottak között . Elsőként a Lovassy német nemzetiségi kórusa káprázтatott el bennünket, mivel nemcsak németül, hanem más nyelveken is énekeltek. Másodikként a Vetési Albert Gimnázium kamarakórusa adott műsort. Ekkor egy nagyon tehetséges lány szólóprodukcióját hallgathattuk meg, aki a francia énekesnő, Edith Piaf Padam Padam című dalát adta elő; előadásmódja és tehetsége sokunkat elbűvölt. Ezután következett a mi kórusunk. A vegyeskarunk elénekelte többek között a Pataki diákdalokat Farkas Ferenctől, illetve a Zalai vigasságot, amely nagy sikert aratott. A női karunk is szépen szerepelt Kodály Zoltán Jelenti magát Jézus című művével és Decsényi János Két tavaszi ének című kompozíciójával. A kórusok műsorát a Lovassy vegyes kara zárta, amely színes dalválogatással készült. Zárásképpen pedig közösen énekelt az összes kórus és a közönség is.

A fellépés után megvacsoráztunk, később pedig részt vehettünk egy igazán izgalmas esti programsorozaton. A veszprémiek sok érdekes feladattal készültek számunkra; még német eredetű játékban is megmutathattuk tehetségünket, amelyet Gölles Martin másodkarnagyunk meg is nyert iskolánk képviseletében. Végezetül a kórusok dalokat tanítottak egymásnak.

Ezután visszamentünk a kollégiumba, ahol mindenki elfoglalta szobáját. Másnap reggel negyed kilenckor indultunk megismerkedni a királynék városával, ahol a Lovassy-gimnázium három tanulója mutatta meg nekünk a nevezetességeket és látványosságokat. Megtekinthettük a veszprémi várat és a Tűztornyot, majd jártunk a Szent Mihály székesegyházban. A magyar királyi pár, István király és Gizella királyné szobrainál állva gyönyörű kilátás tárult elénk. Egy kis túra után pedig közösen megebédeltünk a Panoráma étteremben, majd hazaindultunk.

Mindnyájunk nevében mondhatom, hogy ez nagyszerű élmény és jó kikapcsolódási lehetőség volt az énekkar számára. Igazán élveztük, hogy végre együtt tölthettünk egy kis időt! Két év múlva Nagykanizsán mi, a Batthyány-gimnázium rendezzük a találkozót; reméljük, mi is olyan emlékezetessé fogjuk tudni varázsolni, mint veszprémi diáktársaink.

Dombai Nóra 12. E

Betekintés a kutatók világába

Egy igazán izgalmasnak ígérkező – laborvizittel fűszerezett – egyetemlátogatás elé néztünk márciusban. A Pécsi Tudományegyetem szó szerint tárt karokkal várta a kanizsai BLG-s 10., 11. és a 12. évfolyamos biológia és kémia tárgyakat preferáló diákokat. Először egy előadóterembe ültünk be, ahol prezentációkat hallgattunk három különböző témakörben.

Dr. Hunyady Ágnes PhD hallgató kezdte a sort, aki az egereken végzett fájdalom- és viselkedésvizsgálatokról számolt be nekünk számos kísérlet részletezésével, majd Dr. Janszky József, a Neurológiai Klinika igazgatója, professzora következett, aki pedig az agyat helyezte előtérbe. Bemutatta, milyen készségek fejlődését gátolhatja a napjainkban már általánossá vált digitális média használata. Végül a Magatartástudományi Intézetben tevékenykedő páros, Simon Eszter és Matuz András PhD-hallgatók álltak elénk, hogy lerántsák a leplet a nagy illúziókról, melyek teljes mértékben becsapják érzékszerveinket, néha össze is zavarnak.

Ezt követően egy csoportképet lőttek rólunk az előtérben kihelyezett színes hungarocell agy előtt, majd szétszéledtünk, és csoportokban – PhD-s hallgatókat követve – bejártuk az előre beharangozott laborokat. Mikor beléptünk az Anatómiai Intézetbe, és bekukkantottunk az egyik szobába, hirtelen mintha megfagyott volna a vér az ereinkben: egy halott ember teste feküdt a boncpadon letakarva. Mikor már beljebb merészkedünk, a feszültség feloldódott, és kérésünkre először a humán agyat vettük szemügyre közelebbről. Formalinba volt áztatva, aminek a szaga kissé kellemetlen, de meg lehet szokni. A segítőnk minden apróságra kitérve elmutogatta az agy részeit és elmagyarázta, hogy azok mely központokat vezérelnek a testünkben, sőt mi több, kezünkbe is vehettük az erősen barázdált szervet. A katarzis az utolsó percekre maradt, de igyekeztünk jól a fejünkbe vésni a preparált holttest apró részeit, beleértve a belső orgánumokat, legfőképpen a szívet, amit szintén megtapogattunk.

A második intézet, amelynek egyik laboratóriumát lehetőségünk volt megnézni, a Farmakológia, azaz a Gyógyszertani Intézet volt. Egy mikrobiológus szemén keresztül pillanthattunk bele az egerek szorongását vizsgáló, gyógyszerek kutatására használt kísérletekbe. A vizsgált rágcsálók egy részének génállományát módosították egy olyan fehérjét meghatározó DNS-szakasz eltávolításával, mely az egerekben a szorongásérzetet korlátozó anyagot termeli. Ezen gének eltávolításának következményeként az egerek szorongásra hajlamosabbak, pl. vízbe téve őket hamarabb feladják a kiútkeresést, így mentális betegségek elleni, kifejezetten szorongást csökkentő gyógyszerek tesztelésére még inkább alkalmasak.

Érdekes volt hallani, hogy egy-egy gyógyszernek milyen hosszú és bonyolult vizsgálatokon kell végigmennie, mire eljut a forgalmazás szakaszához, és az sem elhanyagolható, hogy sok gyógyszer bukik el az ide vezető úton, azaz így évek munkája válhat értelmetlenné. Tényleg csak az legyen kutató, aki türelemmel, kitartással és legfőképpen kellő lelkesedéssel rendelkezik…

Az intézet másik termében szintén egy egérkísérletet láthattunk, ahol az állatok fájdalomküszöbét vizsgálják úgy, hogy fokozatosan emelik a hőmérsékletet egy lemezen, amelyen tartózkodnak. Akkor állítják le a kísérletet, amikor az állat elkezdi nyalogatni a hátsó lábát, ez ugyanis azt jelenti, hogy elérte a fájdalomküszöbét.

A harmadik és egyben utolsó labor, amelyet meglátogattunk, az Élettani Intézet volt. Itt a többszörös személyiségzavar ellen hatásos gyógyszerekkel kísérleteznek. A kísérleti

rágcsálók egy része képviseli a placebo csoportot, azaz hatás nélküli anyaggal kezelik őket (ez azért fontos, hogy az ne befolyásolja őket, hogy nem élik át a „laboratóriumi műtét –traumát"), a másik csoport tagjai pedig valamilyen mentális betegség tüneteit hordozzák bizonyos szerek hatására. Itt megnézhettük, hogyan engednek bele egy kád vízbe egy hatalmas, szinte fej nagyságú (legalábbis annak tűnő) patkányt, amely kering, úszik a vízben (ezek az állatok kiváló úszók, csak gyűlölik ezt a tevékenységet), míg megtalálja a kádban lévő kis „szigetet", amelyen megpihenhet. Elsősorban azt vizsgálják, hogy az egyes csoportokba tartozó egyedek sokadszorra mennyi idő alatt, milyen könnyen vagy milyen nehezen találják meg a kis menedéket a vízben.

A kirándulás alkalmával egyrészt rendkívül érdekfeszítő volt látni, hogyan dolgoznak nap mint nap a kutatók, másrészt meggyőződhettünk róla, hogy a „kísérleti patkány" kifejezés nem jelenti azt, hogy szörnyű sorsuk van ezen állatoknak, sőt, ennek az ellenkezőjét tapasztalhattuk, harmadrészt pedig nyilván (jó esetben) nem minden nap tarthat az ember a kezében egy perforált szívet, hippokampuszt vagy gerincvelőt…

Köszönjük a Batthyány Lajos Gimnázium alapítványának az utazást, és a PTE ÁOK-nak a felejthetetlen élményeket.

Bakos Fanni és Károlyi Anna 11.D

Miért jó/rossz balkezesnek lenni?

Manapság már gyakran gyártanak balkezeseknek is kézre álló dolgokat, de régen nem ez volt a helyzet: a szülők (különösen a babonásabbak) erőszakkal átszoktatták gyermekeiket a jobbkezes írásra. Ez nyilván nagyon káros volt a kisgyereknek, hiszen nem tudott úgy fejlődni, mintha balkezesként hagyják élni. Abból a szempontból persze „szerencsés" volt, hogy akkoriban szinte minden a jobbkezes emberekre volt tervezve – lásd az etika teremben lévő székek, melyeken kis lehajtható írólap van, természetesen jobbról.

Egyre gyakrabban mondják, hogy a balkezesek gyakrabban lesznek művészek, tehetségesebbek a zenében, az ipar- és képzőművészetben. Ezzel szemben jobbkezes társaik a humán és reál tárgyakban érnek el sikereket.

Vidéken már ritkábban, de még mindig él a nagyon veszélyes átszoktatás, szerencsére ez ellen egyre többen tiltakoznak, és már a balkezeseknek is van világnapjuk (augusztus 13.)! Jó lenne minden kételyt eloszlatni arra vonatkozólag, hogy a balkezesek suták, az ördögtől megszállottak, és elfogadni olyannak az embert, amilyennek született, hiszen csak így tudja igazán önmagát adni.

S még valami: szerintem a balkezek szebben írnak a jobbkezeseknél!

Tóth Bence 10.E

Az olvasás gyönyörűsége

Gondolkodtál már azon, hogy miért szeretsz olvasni? Vagy ha nem szoktál olvasni, akkor azon, hogy miért nem szoktál? Én szoktam ezen gondolkodni.
Imádok olvasni. A családom és a legjobb barátaim betéve tudják, hogy miről szólnak a kedvenc regényeim, pedig nem is olvasták őket. Egyszer anyukám azt mondta, hogy szereti hallgatni, ahogy a kedvenc könyveimről beszélek, mert teljesen beleélem magamat a mesélésbe, és olyan, mintha a saját történetemet mondanám el. Régen volt egy barátnőm, aki mindig, amikor nálunk aludt, kérte, hogy regéljem el neki a kedvenc könyvsorozatom történetét, és én beszéltem és beszéltem, ő pedig csak hallgatott és azt mondta, hogy minden alkalommal máshogyan ismertetem a történetet, és ezért jó hallgatni.

Hogy miért is szeretek olvasni? Azért, mert nekem a könyv menekülés a hétköznapok fárasztó dolgai elől; az olvasás egy álomra hasonlít, amelyet még jó néhányszor szeretnék újra álmodni; az olvasás időkapukat nyit meg: múlt, jelen, jövő, vagy akár egy teljesen új világba is eljuthatsz; a könyvekben élhetsz démonok, tündérek, vámpírok között, és megmentheted a világot; lehetsz tizenöt, húsz- vagy negyvenéves is, és átélheted, hogy mivel jár az öregség; élhetsz férfiként vagy nőként, illetve lehetsz egy bűvös világban élő titokzatos lény; nekem minden egyes könyv egy megélt történet, amelyben harcolhatok, szerelmes lehetek, együtt sírhatok és nevethetek a szereplőkkel.

Amikor elolvasok egy könyvet, mindig átélek egy katarzist, ami lehet jó vagy akár rossz is. Aztán még van egy érzés, amely minden befejezett utolsó oldal után befészkeli magát a szívembe. Ez pedig nem más, mint a fájdalom. Azért fáj a lelkem és a szívem, mert akaratlanul is a főhős helyébe képzeltem magamat, és letaglóz, hogy ezután nem követhetem nyomon, hogy mi történik vele a jövőben. Ám mindig túl tudok lépni ezen a fájdalmon, és boldogan élhetek tovább abban a tudatban, hogy megint kaptam valamit egy könyvtől. Lehet az egy eddig ismeretlen szó vagy egy kifejezés, aminek csak most jöttem rá az értelmére, vagy egy olyan érzelem, aminek eddig nem is voltam tudatában, de most érzem. De nem feltétlenül kell ennek a kapott dolognak megmagyarázhatónak lennie – lehet, hogy te csak egyszerűen tudod, hogy kaptál valamit, de nem tudod, hogy mit, csak érzed.

Amikor olvasok, nem kell gondolkodnom. Ilyenkor legtöbbször az emberek sem jönnek oda hozzám, hogy üres fecsegéssel töltsük el az időnket. Sokszor a könyvekkel jobban tudok „beszélgetni", mint a barátaimmal. A könyvek nem kérdeznek butaságokat, és nem problémáznak felesleges dolgokon. Sokszor semmi kedvem a hétköznapi dolgokat megbeszélni, mert igenis fontosnak tartom, hogy ritkán felmerülő problémákat is megvitassunk.

Egyedül olvasni, vagy úgy, hogy van melletted valaki. Otthon olvasni vagy a buszon, miközben egy cél felé haladsz, vagy a buszmegállóban. Csöndben olvasni vagy halk zene mellett, esetleg úgy, hogy kiabálnak körülötted. Minden helyzetben lehet olvasni, és mindenkinek más a kényelmes. Ám akik szeretnek olvasni, azokban biztosan van valami közös. Mégpedig az, hogy ugyanúgy el tudnak merülni a könyvek titokzatos világában.

Azt kívánom minden könyvmolynak, hogy folytassa az olvasást, aki pedig nem olvas, annak csak annyit tudok mondani, hogy amíg nem olvasott el egy könyvet sem anélkül, hogy az kötelező lett volna, addig nem tudja meg, hogy milyen az igazán boldog élet.

Bodor Rebeka 9.E

Táncverseny

A színpad szélén állok. Érzem, ahogy a drukktól és az adrenalintól remeg a testem. Végigfut az agyamon az elmúlt pár hónapnyi készülődés. A zsűri tagjai soha nem fogják megtudni, mennyit gyakoroltam fizikálisan és mentálisan is. Már alig bírok egy helyben maradni, ide-oda lépkedek, tördelem az ujjaimat, átgondolok mindent lépésről lépésre. Ha felmegyek a színpadra, onnantól nincs visszaút.

Az előttem levő versenyzőt szólítják. Visszaemlékszem a rengeteg edzésre, a kijavított hibákra. Hirtelen elhalkul a zene, a nézők tapsolnak, az ellenfelem lefut a backstage-be. Én jövök.

Egy utolsó szoknyaigazítás, gyorsan belepillantok a tükörbe, aztán bemondják a nevem. „Ügyes leszel!" – hallom a hátam mögül. Hát legyen is így!

Szép lassan, finom mozdulatokkal besétálok a tánctérre. Taps. A reflektorfénytől szinte alig látok valamit. Érzem, hogy milyen gyorsan ver a szívem – mintha ki akarna ugrani a helyéről. Felveszem a kezdő pozíciót, és a zene elindul.

Szaporán veszem a levegőt, pedig lassan mozgok. A z arcomon egy verejtékcsepp indul lefelé. Próbálom leplezni az izgatottságom. Egy ugrás, egy forgás, szorítom a hasam, megfeszülök, spiccelek – élek a színpadon. Élvezem, ahogy ez a csodás érzés átjárja minden porcikámat. Fel sem tűnik, de már vége az egésznek. Kihúzom magam, mosolygok és meghajolok.

Amint visszaérek az öltözőbe, a csapattársaim egy hatalmas tapssal fogadnak és megölelnek. Az edzőim is gratulálnak. Hihetetlenül boldog vagyok, úgy érzem, mindent beleadtam. Remélem, hogy a kemény munka most is kifizetődik.

Váradi Luca 10.E

Padfirka

Szeptember elsején leültem a tavalyi helyemre, egy rendkívül tiszta padhoz. Bele se merek gondolni, mennyit súrolhatta ezt a nyáron valamelyik takarítónő – teljesen feleslegesen.

Ugyanis az én padomon vagy egy lyuk. Nem feltűnő, de pont ott van, ahova a kezemet teszem, amikor befejeztem az írást. Persze, jó gyerekhez híven nem firkálunk a padra… áh, soha. Viszont… ahol a borítás lekopott, ez a kis lyuk fekete volt. A feketén pedig ugye nem látszik meg a tinta, így előszeretettel húzogattam ebben a kis V alakú mélyedésben a tollam, ha éppen nem jegyzeteltem.

És úgy vettem észre, ezt más is felfedezte, mert már a második héten valaki szívecskévé alakította át. Én fent hagytam, úgyis visszarajzolnák, minek szedjem le? Ebből a kis szívecskéből októberre mandala lett. Aztán valaki törölt belőle, és kaptam egy hernyót. Majd a hernyó alá rajzoltak virágot, a virágnak levelet, a levél szárnyakká nőtt, és most, márciusban, már egy tenyérnyi pillangó van a padomon.

Fél év, és legalább egy tucat gyerek munkája, akik nem is ismerik egymást, és mégis, egymást segítve, a másik gondolatait átformálva, valami egészen szépet hoztak létre.

Kíváncsi lennék, mi sülne ki abból, ha ezek a diákok ugyanennyi időt szándékosan, közösen dolgozva töltenék együtt. Talán feltalálnának valami nagyszerűt, vagy mindannyiuknak színötös lenne a bizonyítványa. De lehet, hogy csak kapnék még egy pillangót. Ki kellene próbálni…

Bazsó Brigitta 10.E

A 42. Kárpát-medencei középiskolás irodalmi pályázaton nagyon szép batthyánys siker született: próza kategóriában Kővári Júnó 9.E osztályos diákunk ezüst oklevelet szerzett. Alkotása alább olvasható.

Van élet a halál előtt?

Gyűlölöm, ha üvöltöznek. Nem állhatom, ha valaki csak fenyegető fellépéssel tudja megértetni a mondanivalóját. Eleinte még próbáltam elnézést kérni, amiért nem tudtam a választ, de van az a pont, ahol még a legjámborabb ember is kardot rántana.

Nem emlékszem, hogy pontosan honnan indultunk, hogyan jutottunk el addig a pontig, de az érzésre emlékszem, kimondja a szavakat, és beszivárognak a lelkembe, mintha szivacs volna, nehéz, tele van, és a legfinomabb érintésre is ereszt. Így esett, hogy négy hónapnyi feszített tanulás, folyamatos félelem és a tény okozta fájdalom után, hogyha a lelkemet lehelem ki, akkor sem tudok megfelelni, fogtam magam és felálltam. Leráztam a súlyokat, félelmeket, mindent, ami meggátolt eddig, hogy ne csak legyek, hanem éljek. A tanár elhalkult, értetlenül nézett, látott már hisztériásan kitörő tiniket, nagy menőt játszó kisfiúkat, de a törött fényű szemekkel járkáló diákoktól megszokta a hallgatást. A szemébe néztem, majd bevágtam a táskámba a könyveimet, és kimentem az osztályteremből, mindenki engem nézett, de nem érdekelt, egy gondolat volt a fejemben. Eljönni.

Még fél kilenc se volt, nem akartam otthon tölteni a napot, mert éreztem, semmi értelme nem volt az egésznek, ha nem kúrálom ki magamat teljesen, akkor örökre elvesztem. Az elmúlt időben egyre többször voltak pillanatok, mikor nem tudtam, miért folytassam. Ezek nem filozofikus helyzetek voltak, nem esti tűnődések, melankolikus merengések, mikor az ember feltesz egy kérdést, amire nem tudni a választ, és miután ő sem talál rá feleletet, örömmel adja át magát a fájdalmas érzéseknek és az önsajnálatnak, végre van rá oka, hisz az élet rossz. Nem, nekem csak néha, a lépcső tetején beugrott a gondolat, minek menjek le? Miért tegyem? Azért, hogy ezt is letudjam, hogy közelebb legyen a nap vége? Nem lenne egyszerűbb hagyni, hogy a térdeim a kőre zuhanjanak, még egyszer felnézni, belesuttogni a mindenségbe, hogy legyőzött? A jelen kifakult a napjaimból, vagy az elkövetett hibáimért szégyenkeztem, vagy a még elvégzendő feladataimmal foglalatoskodtam. Volt tartalma a napjaimnak, célja is, és tett nélkül nem maradt perc, de az értelem, az érzések és a lélek kiveszett belőlük.

Hazamentem a pénzemért, kiszedtem a dobozkámból, amit az évek alatt innen-onnan összeszedtem. Jól tudok gyűjtögetni, kevés tárgyra vágytam annyira, hogy be is szerezzem őket, úgy gondoltam, a vásárlás és a birtoklás öröme olyan könnyen megy, ahogy jött. Az eredményekben hittem, hogy csak a sikeresség által lehetünk boldogak, és azért meg kell küzdeni abban, hogy valami attól lesz érték, ha hozzáadunk valamit a lelkünkből, áldozunk érte az időnkből. De a küzdelem során megvakultam, nem láttam a fejlődést, csak az lebegett a szemem előtt, hogy a következő cél milyen messze van, s mikor elértem, nem volt bennem semmi elégtétel, a nap ugyanúgy sütött, az óra továbbra is ketyegett, a további feladatok egyre jöttek, akik addig szerettek, továbbra is mellettem voltak, akik nem, azokat nem érdekelte, amit jól csináltam, csak amit rosszul, és a cipőm továbbra is ugyanúgy mocskolódott, mint bárki másnak.

Elhatároztam, ma másképp lesz. Elindultam a vasútállomásra, közben beugrottam egy pékségbe, reggeliztem, megnéztem a kiállított, használaton kívüli mozdonyokat. Nem siettem, nem akartam.

A jegyvásárlásnál furán néztek rám.

- Nem kéne iskolában lenned?

Sosem kezeltem jól a váratlan helyzeteket, nem azért utáltam reggel iskolába menni, mert lusta lettem volna tanulni, szimplán nem volt rá garancia, hogy eszembe jutnak a dolgok, mindent átnéztem, helyesen tanultam meg. Féltem, ezért mindig háromszor ellenőriztem a leckéket, és egyre csak arra jutottam, hogy sokkal több is kitelne tőlem, és ez az én hibám. Hát most nem törődtem a következményekkel, ráérek majd máskor gondolkodni rajtuk.

- De igen, csak megszöktem, és most felszállok egy vonatra, hogy megkeressem az életem értelmét - mondtam, kedves mosollyal az arcomon.

Forgatta a szemét a nő, és fejcsóválva kiadta a jegyemet.

- Hogy milyen szemtelenek ezek a mai fiatalok!

Kimentem, és várakozás közben a síneket figyeltem, amelyek szörnyen vékonyak voltak, mégis rettenetes súlyokat tűrtek nap mint nap. Hosszan futottak egymás mellett, napfény csillogtatta őket nyáron, hó és latyak övezte télen, de csak bírták, tartották útjukat a végtelenbe. Begördült az én vonatom.

Kellemes dallamokat hallgattam, semmi szöveg, csak a hangszerek, a lüktetés, lassulás. A vonat zakatolása megnyugtatott. Mély hang, majd felívelt, magassá lett. Egy idősödő úr és egy elfoglalt fiatal férfi volt az útitársam. Gyorsult a vonat, peregtek a hangok, feszült az ideg. Az üzletemberke mérgesen lecsapta a telefont. A vonók már szinte füstölhettek a tempótól, mikor már nem lehetett fokozni, ellágyultak, de nem megalkuvón, hanem királynői méltósággal, büszkén arra, hogy milyen magasra tudtak törni. A bácsika a tájat fürkészte mosolyogva, feltörekvő ifjúnk pedig a laptopját böngészte figyelmesen, és bele-beletúrt a hajába. Hangos, a zene kifejezetten hangos volt még, de finomsága feledtette ezt. Csodaszép látvány tárult szemünk elé, még ő is felpillantott a monitorról. Halkult, de még szólt, még ütötték a dobot, pengették a húrt.

Megcsörrent a mobilja, szeme az ablak és a hangforrás között futkározott. Már csak egy hangocska maradt, édesen szólt a hegedű, egyre csökkentette a hangerőt, felkészítve a búcsúra. Az üzletlehetőség nyert, érte nyúlt, felvette. Valami még maradt, de csak mutatóba, igazából már rég eltűnt a lényeg, na és a zene is elnémult.

Miután az férfi leszállt, az öregúr elővett egy térképet, ráhunyorított, majd végigtapogatta a zsebeit, felállt, elkezdett a táskájában matatni.

- Mit tetszik keresni?

- A szemüvegemet. Bozse moj, csak nem elveszett? És maga?

- Okot, hogy miért keljek fel reggelente.

- Nos, az sem utolsó elfoglaltság. Ki tudja? Amilyen feledékeny lettem, lehet, magának több esélye van - nevetett.

- Nagyon bántja, hogy nincs meg?

- Nem. Sajnálom, mert érték volt, de miért bántana? Van még sok ezer a földön.

- Mert a régi tárgyakban, amik elkísérik az embert egy életen keresztül, van valami szépség. Jelentést, mondanivalót kapnak.

- Valóban van bennük egy bizonyos költőiség. Hadd mondjak valamit: a költőiség szép, a fennkölt tettek elismerendőek, de ahhoz, hogy fennmaradjon a látszat, le kell mondani arról, hogy önmagunk lehessünk, szoros fűzővé válik a társaság, színpaddá minden hely, és a világot tartjuk hibásnak, amiért füttyszóra táncolunk, miközben mi választottuk meg az utat. Egyszer írtam egy kis eszmefuttatást az elmúlásról egy guriga kéztörlő egyik darabjára, és elneveztem „szalvétamerengésnek". Olyan jól csengett! Amikor felolvastam, mindenki megdicsért, büszke voltam az egyediségemre. Hiába

mondták, írjam le egy papírra, nem hallgattam rájuk. Az évek mentek, mikor szerettem volna újra olvasni, nem találtam, a guriga megvolt, de azt a részét letépték. Igen, a gondolataim portörlőként végezték, mert úgy vágytam rá, hogy elvontnak higgyenek. A költőiség szép, de beleroppan, ki a valótlant akarja létezőnek mutatni, és aki nem képes felülírni az emberi lélek gőgös szeszélyeit - mélyen a szemembe nézett, felkelt és elindult, de mielőtt kiment a kabinból, a kezébe fogta kezem, beleejtett valamit, azután elment.

Elgondolkodtam, észre sem vettem, hogy sorra hagyom el a településeket, csak a változás járt a fejemben. Igen, változtatni akartam. Lelkemben égett a tettvágy, de hogy mit lépjek, azt nem tudtam. Lenéztem a kezemben heverő drótkeret és üveglencse kotyvalékra. Odaadta, az enyém már, nekem kell rendben tartani, vigyázni rá. Vajon tenni nehezebb, vagy tétlennek lenni? Megőrizni azt, ami a mienk, vagy másnak adni, s tovább nem gondolni rá? Visszafojtani a könnyeket vagy sírni? Tanulni megszakadásig, vagy hátradőlni és nem hagyni, hogy a lelkiismeret-furdalás feleméssze n? Lenni vagy élni?

A végállomásnál szálltam le. Az utolsó fél órát már nagyon nehezen bírtam, és fájt a fejem a sok vekengéstől, de ki kellett tartanom a döntésem mellett. Különös dolog, hogy a kitartás csak addig csodálatra méltó, amíg valami elfogadottért, mások által is fontosnak talált dologért küzdünk, mert abban a pillanatban, hogy szembemegyünk velük, már makacsságnak nevezik. Valahol a nyakasságnak is elismerendőnek kéne lennie, nem egyből fújni erre a szóra, mert ami most bolondság, az évtizedek múlva már hihetetlen akaraterőként él az emberek emlékezetében. Hát az, hogy kikészítettem magam, melyik lehet? A szüleim szerint önfejű voltam, a tanáraim szerint kitartó, az osztálytársaim úgy gondolták, mindkettő, de az igazság az, hogy boldogtalan, aki maga alatt vágta a fát.

Nem csak azért vonatoztam, mert távol akartam kerülni azoktól, amik eddig elvakítottak, azért is, hogy meríthessek az emlékeimből. Fel akartam idézni a kocsikázásokat. Nem mentünk igazán sehova, csak beültünk, felhangosítottuk a rádiót, és elindultunk valamerre. Egy-egy órát szoktunk menni, imádtam, száguldottunk erdők mellett, gyárakat hagytunk el, vagy épp falvakon vitt keresztül az utunk, ahol mindig volt legalább egy roncsautó az útszélén, egy idő után próbáltam ezek alapján kitalálni, hol vagyunk épp. Akármerre is jártunk, láthattam, az élet zajlik, hogy a hibáink nem okoznak apokalipszist.

Újra akartam érezni azt a légiességet, ami eltöltött ilyenkor, szinte nem is léteztem, csak figyeltem kifelé, elraktároztam, amit érdemes volt. Sokszor, a szobámban ülve, gyötrődve attól, hogy másnap mi vár rám, mit várnak tőlem, úgy éreztem, rám omlanak a falak, de a kis kiruccanások megnyugtattak.

Viszont ez az idén megváltozott, az autókázás gyomorgörcsöt okozott, mert elvette az időt. Eleinte a tanárokat átkoztam a sok tanulnivaló miatt, később azért sírtam, hogy miért nincs több óra egy napban, végül már csak legörbülő szájjal, el-elszoruló szívvel megvontam a vállam. A fájdalom elviselhetetlenné fokozódott, tudtam, én okozom magamnak, mégsem bírtam legyőzni őket. A táj elsuhant mellettem, de nem fogtam fel, jó ideje csak arra figyeltem, amit meg kellett tanulni, a többi időpocsékolásnak tűnt, és önostorozás követte. Nem mehetett tovább, ki kellett egyenesítenem a gerincemet, látnom, nem csak néznem.

Elindultam a vadidegen városkában, róttam az utcákat. Befordultam egy szűk járdájú útra, egyik oldalt házak voltak, a másikon sövény, hosszan futottak egymás mellett, nem lehetett belátni pontosan a végét. Már majdnem megtettem a táv felét, mikor szembejött velem egy férfi, kezében egy jól megrakott szatyorral. Nem fértünk el mindketten. Már hátrálni kezdtem, de félreállt, és felemelte a feje fölé a szatyrot, hogy elférhessek. Pedig

biztos nagyon nehéz volt.

Nem szeretek szemkontaktust teremteni az utcán, mert a szemek, ha nem ismeri őket közelről az ember, ezerféle üzenetet hordozhatnak magukban, és könnyen fájdalom érhet minket, ha nem a jót látjuk meg bennük. Egyszer belenéztem két ismeretlen szembogárba, egy jámbor nőé volt, rám mosolygott, azonban én viszonzásul úgy néztem rá, mintha felpofozott volna. Tudniillik sebhelyes volt az arca, és megfeledkeztem magamról. Akárhányszor visszagondolok, újraélem, hogy válik reményvesztetté a tekintete. Barna, kedves, mogyoróbarna szemei voltak, már tudom, egy angyalt rejtettek maguk mögé, aki újra és újra meg akarta szépíteni valaki életét, de csak kihívta a sorsot, és mindig ő maradt alul, önmagát döngölte a földbe vele. Sokáig lebegett a szempár előttem, legszívesebben visszarohantam volna, hogy könnyek között, suttogva mentegetőzzem.

Sosem tudtam túllépni a ballépéseimet, ha eszembe jutottak, görcsösen rándultam össze, annyira szégyelltem a hibáim, hogy volt, mikor megpróbáltam felpofozni magam. De két dologra kellett rájönnöm: először is, ettől is csak el akartam süllyedni, mert szánalmasnak éreztem, másodszor, az ember nem tud igazán erős ütést bevinni saját magának, ellenben hangosan csattan a bőr, és mindenki berohan miatta a szobába.

A nőtől már nem fogok tudni bocsánatot kérni, de lehetek kedves mással, hogy ne vesszen ki a világból az a tartózkodó melegség, amit ő akart adni nekem. Belenéztem a férfi szemébe, és csak egy rövid pillanatra, minden személyesség nélkül, árnyékot adó fává, mentőcsónakká az óceán közepén, mentsvárrá akartam válni ebben a mindenkit megrémisztő, kiismerhetetlen világban.

Hála. Ez, ami úgy hiányzik a napjainkból, ami most tisztán kivehető volt mindkettőnk tekintetében. Mert én újra bátrabban bíztam másokban, ő pedig megbizonyosodott, megéri reményt sugallni, figyelmesnek lenni. Hála, mit rég nem láttam senkiben, mert természetesnek vették, hogy előbbre helyezik őket az emberek, mint önmagukat. Az tudja igazán szívből adni, ki tudja, mi az, hogy áldozat. Láttam magam a szeme tükrében, belesűrítettem minden vétkem a nézésembe, és feloldozódtam általa.

Milyen csacsi is a lélek, hogy amin órákig kesereg, azt hiszi, egy pillanat alatt elröppenhet. Nem, az eszem tudta, ez egy nagyon hosszú útnak a kezdete volt, aminek a végén megbocsátom magamnak, hogy nem próbáltam mindenkinek megfelelni, hogy nem vagyok tökéletes, és akkor majd meg tudok bocsátani a világnak is, mert senki nem békélhet meg azzal a hellyel, ahol gyűlöli önmagát, és senki nem lehet összhangban a lelkével, ameddig otthonának nem érzi azt, ami körülveszi nap mint nap.

Se szó, se beszéd, folytattuk utunkat különböző irányba, mégis össze lettünk kötve egy egész életre egy közös emléknek köszönhetően. Az utcán hűvös volt, elhagyatott, tökéletes. Nem szerettem a forgalmas helyeket, inkább kerültem, csakhogy egyedül lehessek. Vasárnap délelőttönként, mikor átmentem a mamámhoz, mindig kihalt volt a táj. Olyankor elragadott egy különös érzés, kint voltam, ahol mindig görcsösen kellett tartanom magam mások miatt, de ilyenkor, nem csak a térben mozoghattam kötetlenebbül, mint otthon, hanem a lelkemet is kiereszthettem kalitkájából végre. Csodás volt, végigmentem az utcákon, dúdolgattam, az egész olyannak tűnt, mint egy különös álom, magam is könnyedebben mozogtam a rám nehezedő tekintetek nélkül.

Milyen szép is volt, mikor egy fáradt reggelen apám azt mondta, a mama vár, és engem aznap nem érhetett bú, mert a mamám csak rám várt. Senki másért el nem cserélt volna. Aztán elfogyott az időm, nem jártam a mamámhoz. Ez volt az egyik legfájdalmasabb része, a családom. Túl sokszor hagytam őket cserben, kevés időt töltöttem velük. Hagytam, hogy teljesen belemerüljek a folyamatos tanulásba, azért nem követeltem a

szabadságot, mert lassanként, lépésről lépésre, észrevétlenül tűnt el mindaz, amit addig a világ adományainak hittem. Későn döbbentem rá, hogy minden szép elkopott mellőlem, az elégedettség, a szeretet, a nyugalom, a biztonság, a színek, a világ rejtélyessége nem tudott érdekelni, ahhoz túl fásult voltam. Kiveszett a csoda a lelkemből is.

Séta közben arra riadtam fel a gondolataimból, hogy víz csap fel a nadrágszáramra, placcs. Gyerekek futottak örvendve a pocsolyák adta lehetőségeknek, placcs-placcs. Minden gyerek, kivéve egy kisfiúcskát, ő megállt egy kikerülhetetlen előtt, és szomorúan nézte, hogy míg ő nem, addig a többiek igen, placcs.

- Gyáva nyúl! Féljél csak a víztől, amilyen szerencsétlen vagy, bele is fulladnál!- kiáltotta egy gonosz lányka, és miután belegázolt egy ifjú, reményeket hordozó lélekbe, ugyanilyen vakmerőséggel ment neki a bokáig érő csapadéknak, placcs-placcs. A fiú egyedül maradt, szinte hallottam, hogyan csapódik a földnek az önbizalma és placcs. Kétségbeesetten nézett a cipőjére, ami vékony volt, egy pillanat alatt átázott volna.

Sokáig maradt így, csak bámult lefelé, miközben körülötte mindenki ment a feje után. Volt olyan felnőtt, aki hosszú lábával könnyedén átlépte a legnagyobb tócsát is, olyan, ki észre sem vette, amíg bele nem lépett, és senki nem figyelt fel a kavalkádban egy gyerekre, aki nem tudta, hogy mit tegyen. Ha rá is néztek, nem tulajdonítottak neki nagy jelentőséget, az ő vállukat a számlák, a betegségek, a politika, a lakbér terhe nyomta. Mi gondja lehet egy gyermeknek? Nagyrészük az évek során elveszítette az érdeklődését minden iránt, ami nem volt létszükséglet, ezért nem is érthették ezt a gyötrődő arcot. Nem tudhatjuk, kinek mi számít gondnak, azt hisszük a más problémájáról, hogy a mienké sokkal rosszabb, de ki döntheti el, mi lehet és mi nem teher? Ki állíthatja, hogy ezt a szőke buksit nem marja annyi aggodalom, mint egy felnőttét?

Lám, ahogy a felnőttek csóválják a fejüket, mikor a politika megvitatását megszakítja gyermekük, és elrángatja őket ismerőseiktől, ugyanúgy sóhajtanak a kölykök, mert ezek a nagypolitizálók arra már nem képesek, hogy megértsék, az a cukorka tényleg életbe vágóan szükséges. Egy a faj, egy a csónak, amiben eveznek, és mégsem értik egymást, mert az egyik a víz felszínét vagy a horizontot fürkészi, a másik beleréved, és arról fantáziál, mit rejtegethet magában a nagy, kék mély, mi lehet a látóhatáron túl.

Az idő telt, de a kis szőke csak nem mozdult. Egy nagy kerülővel elmehetett volna a tócsa mellett, de letaglózta, hogy ő, aki lehet űrhajós, katona, tanár vagy bármi az égvilágon, ő, aki tele van reményekkel, most meg kell, hogy hátráljon egy pocsolyától. Ott állt csüggedten, mert az a vászon cipőcske nem bírná ki, ha belemenne, szeme kérlelőn keresett menedéket. Igen, mikor egyedül maradunk, mikor csak magunkra számíthatunk, akkor jövünk rá, mekkora teher is, hogy az ember társas lény.

Fájó képek derengtek fel előttem, azok a pillantok, mikor csalódtam, az engem körülvevőkben, milyen nagy küzdelem újra hinni az emberi kapcsolatok fontosságában. Ez bele van kódolva mindenki életébe, néha észre sem vesszük, de mi magunk is okozunk másnak ilyen fájdalmat, és nem tudunk más mentséggel szolgálni, mint hogy mindenki esendő e tekintetben. Bizony, ha csak nem zárják kalitkába, ez a zöld szempár, mellyel kutatón nézett szét a kisfiú, nagyon sok csalódott könnyet fog hullatni. Most vagy holnap, mindegy, de az nem, hogy ezekben a pillanatokban, mikor az ember olyan tehetetlen, az élet hirtelen elveszti az értelmét, van-e támasza a múltból, lesz-e emlék, amit előkotorhat a lelkéből, magához ölelheti és visszatornázhatja a segítségével magát a fényre. Ha rajtam múlik, csak azért is lesz.

- Szia! Segíthetek? - kérdeztem mosolyt erőltetve az arcomra.

- Nem akarom, hogy átázzon a cipőm - volt a hangjában valami fájdalmas csengés,

mintha nem ez lenne a teljes igazság.

Felkaptam, és végigvittem a pocsolyán, direkt a leghosszabb úton, érezze, ő ér annyit, hogy kockáztassanak érte. Át is ázott a cipőm, de nem érdekelt. Kiderült, hogy szünetük van, és szülinapot tartott az osztálytársa. A testvérének érte kellett volna jönnie, de hiába vártuk, nem jött. Az már épp kisimult, de erre újra összeráncolta a homlokocskáját. Azt hittem, fél, egy perc múlva mégis felkapta a fejét, megragadta a kezem, és elkezdett húzni maga után. Nem tudhattam, hová visz, de már ez sem érdekelt. Nem akartam azon gondolkozni, hogy amit teszek, időpocsékolás-e.

Az elmúlt időszakban túl sok volt a feszítettség, a jövőre való koncentrálás, a fejszámolások az idővel. Minden pillanatban a másnapra gondoltam, ki kellett sajtolnom minden percet egy napból. Azt hittem, tökéletesen használom ki az időmet, amiért minden cselekedetemnek volt célja, de rá kellett döbbenem, hogy kevésre emlékszem abból, ami év eleje óta történt, és csak a hibákra vagy azokra, amiket annak véltem. Amúgy csak érzeteket tudtam előkaparni, fejfájást, félelmet, kétkedést, hitet, reményt, hogy holnap talán már gondolhatok a mára, de nem volt semmi konkrét kapaszkodó, ami mellett haladva lejátszhattam volna a fejemben, hogy mi mindent éltem meg ebben a négy hónapban. Hacsak nem a tananyag alapján. Ettem, ittam, nevettem, sírtam, de semminek nem volt igazán súlya. Ami körülöttem történt, lehetett két napja vagy két hónapja is akár, nem tudtam felidézni, soha nem is fogom tudni, mert mindent, amit nem kértek számon, azt hagytam, hogy kiáramoljon belőlem.

Ha valaki meg kérdezné, hogy telt el ez a félév, azt felelném, egy káosz közepén ültem, leomlottak belül a falak, össze volt zúzva minden, és amíg bent tombolt a pokol, én csak egyre a kerítést próbáltam fehérre súrolni. Ha tankönyv volt előttem, azon merengtem, milyen jó lesz túllenni ezen is, és majd élni végre, de mikor a barátaimmal beszélgettem, mikor a jelent kellett volna magamhoz ölelnem, fejben azt tervezgettem, hogy mikor, melyik órára tanuljak. Miből kérnek számon, mi a fontosabb, mi a sürgősebb, vége lesz valaha a hajszának? Nem lenne egyszerűbb itthagyni ezt a vergődést, bizonytalanságot, ezt, amit úgy neveznek, élet? Végül már az alvásból loptam időt, viszont így túl fáradt lettem, ahhoz, hogy figyeljek az órákon, otthon kétszer annyit kellett tanulnom.

Hiába estem túl egy dolgozaton, az idegesség fokozódott, mert onnantól kezdve tehetetlen voltam. Vissza akartam görgetni az idő kerekét, és jobban küzdeni, hogy mindent tudjak. Negyvenöt perc, ennyi a limit kiadni a tudást, eladni azt, amit órákig nyüstöl az ember, és két perc alatt felejt, mert egy dolgozat kedvéért nem marad meg semmi a fejünkben, amit személyessé teszünk, csak az lesz örök, egy vicc által vagy egy tapasztalat miatt, de ehhez időre lenne szükség.

Kötelek fonódtak a nyakamra, de nem próbáltam szabadulni, mikor még könnyen lehetett volna, inkább jobban belegabalyítottam magam. Hagytam magam legyűrni, elengedtem azt a varázst, amely övezte a lelkem, és színesebbé tette minden új tudás elsajátítását. Veszni hagytam a képzeletem, az ábrándozás édes óráit. Ha újra úgy éreztem, hogy rám szakad a szobám, már nem álltam ellen, nem akartam kimászni a romok alól. Kitartónak akartam látszani, miközben életemben először adtam fel igazán.

Most ebből elég, ma már felesleges az idő múlásán csüngnöm, épp egy életre elegendő, amennyit a holnapokkal foglalkoztam. Nem, gondoltam, most az a dolgom, hogy visszatérjek a jelenbe, mert ha csak a múltról tanulok, azért, hogy biztosítsam az elkövetkező éveimet, bele fogok bolondulni két megfoghatatlan dolog közötti ingázásba. A múlt már túl fagyott, túl kemény, hogy formázhassuk, a jövő kifolyik a tenyerünk közül, olyan ingatag, de a most az képlékeny, rajtunk áll, kihasználjuk-e.

Egy folyóhoz értünk.

- Jönni fog egy ismerősünk, a közelünkben lakik, ő el tud vinni minket.

Nem is feltételezte, hogy nem megyek majd tovább vele. Miért ne? Úgy sem fogok otthon kitüntetést kapni azért, amit tettem, ez már nem oszt, nem szoroz. Leültünk, és néztük a vizet. Beszélt, hogy mit szeretne később megtenni, milyen érthetetlenek számára a szülei, amiért úgy gondolják, két fiú és egy nővér mellé szükség van egy hugicára is, és mindenről, ami eszébe jutott. Én hallgattam, mindenről beszélt, csak az iskoláról nem. Még nem ivódott bele teljesen a mindennapos teher, és én ennek mennyire örültem! Barátokat jelentett számára, mulatságot, sok érdekességet, a jegyek csak az utolsó helyen álltak. Boldog voltam, amiért nem kérdezett erről. Nem voltam elég biztos magamban, nem éreztem jogosultságot arra, hogy útmutatást adjak, miközben én is most keresem a válaszokat.

- Én ki akarom egyszer próbálni, milyen a kukás kocsi hátulján utazni. Izgalmasnak tűnik és kicsit veszélyesnek, mert könnyen le lehet esni.

- Főleg, ha nem teszel fel orrcsipeszt.

Felnevetett, hintáztatta a lábát a víz felett, látszott, legszívesebben úszna egyet, de túl hideg volt.

- Te mit akarsz elérni? - felém fordult, mindent kibeszélt magából, most hallani akart valamit, amihez hozzá tud szólni, és újra átvenni a szót.

- A felejtést. A múlt képei is izgalmasak, néhol veszélyesek is, és van amelyikhez, ha nem is orrcsipesz, de szemkendő szükséges, hogy ki lehessen bírni. Felejtenem kell, eldobni egy értékrendet, amiről szentül tartottam, célra vezet és boldogságra. Felejteni a ballépéseket, amik a nyakamba lihegnek. Úgy futok előlük, mint egy kukás, akit elhagyott a kocsi- fejeztem be mosolyogva, nehogy komorrá legyen a hangulat.

- Valóban el kell érned azt az autót. Fel kell ugranod rá, és a szemétbe dobni azokat, amikről beszéltél. Ha eddig siettél volna, már rég ott volnál, miért nem tetted? - nézett rám nagy szemekkel.

- Nem tartottam helyesnek, azt hittem, ha cipelem, akkor megedződöm, nem láttam tisztán. Ezek olyan súlyok, amik nyomnak, ki kellett volna válogatnom a fontosakat, amik előbbre visznek, a többi pedig elhajítani, akkor nem roppantam volna össze. Miután a hátamra vettem őket, nem loholhattam elég gyorsan, hogy elérjem. Egy másik autóra vártam, de nem jött.

- És most?

- Most ledobtam mindent, erőt gyűjtök, és nem riadok vissza a futástól.

- Leteszed örökre a terheidet?

- Az emlékeket nem lehet csak úgy elűzni, az butaság. Ki kell vennem a lényeget, ami szükséges, de ehhez még tapasztalatokra van szükségem, hogy rájöjjek, mi az, mi nem. Ezért nehéz ez a folyamat. Nem, ebben az életben soha le nem teheti senki a cipelni valót, tagadhatja maga elől, mindhiába, mert ott van az, és a sokáig csukva tartott szemet kegyetlenebbül perzseli a fény, mint amelyik mindig is nyitva volt. Mindig nyom lefelé, azonban aki okos, könnyít rajta, ami pedig maradt, vidáman viseli.

Megállt mögöttünk egy kocsi, az ablakán kihajolt egy idősebb asszony.

- Már megint itt hagyott téged az a semmirekellő bátyád, Eugén?

Ötven körül járhatott, arca napsütött volt, és semmilyen. Nem volt rajta fájdalom, öröm, vagy bármilyen érzésnek jele, ami meghatározó lett volna. Olyannak látszott, mint akit nem zavar, hogy boldogtalan-e az élete, mert nem gondolkodik ilyeneken. Megy, csinál, végez, alszik, aztán újra. Nincs ok keresés, zsörtölődés, semmi olyan, mi lassan

emészti fel a lelket. Indulatok, bezzeg azok voltak minden mozdulatában, ahogy felkapta a fejét, miután a kisfiú közölte, hogy engem is el kéne vinni. Érezhetően törekvő, de nem megfontolt személy. Nehezen engedett. Én és a fiú a platóra szálltunk fel, mert bent már ültek.

Útközben egy parkolóban vártunk, amíg bevásárolt. Mikor kijött, megkocogtatta az ablakot, hogy nyissák ki a kocsit, a mozdulat először kedves volt, és mosoly kísérte, viszont ez csak pár pillanatig tartott, azután, mivel nem volt reakció, idegesen rávágott az üvegre. Hangosan szitkozódva ült be. Hangulatember, akiktől a lassan járó ember falra mászik. Van egy különös kisugárzásuk, ami vonzza a körülötte lévőket, mert ha az akarják, virágesőt zúdítanak jó kedvükben, de ciklonnal jár, ha elromlik az örömük. Berántanak, és mint a kőzetaprózódásnál, pulzálásukkal, szélsőségességeik miatt megyünk tönkre, mi, akik ott ragadtunk az ördögi körben.

Eugénnel egymásra néztünk, titkos pillantásunkban az iménti béke hiányolása feküdt. Lehet, ő is arra gondolt, hogy mindenkinek csak egy kicsit kéne hozzátenni, és jól meglennénk ebben a tágas, mégis fojtogató légtérben.

- „Senkise boldog"-Szolón - mondtam miután elindultunk, és csak ketten hallhattuk.

- És mindenki ideges. Eugén - nézett rám fájó beletörődöttséggel a hangjában.

Nem mentünk túl messze a várostól, de Eugén megígérte, hogy mindenképpen kivisznek, amikor kérem, az állomásra. A nő, aki elhozott minket, búcsúzóul grimaszos pillantást vetett rám, én viszont csak mosolyogtam. Elkínzott kinézetemért járt ez az ostor nézés, és mert tudta, hogy iskolában kéne lennem. Egy másodpercre bűntudatom támadt, aztán mégis felszegtem a fejem. Már nem égetett kék szeme, nem számított, mit gondol, mert tudtam, ez most így jó. Nem engedhetek mindig másoknak, csak találnám meg a hangom!

Csak látnám, mi jó, mi nem, akkor nem kéne mások szava miatt gyötrődnöm. Nagyon nehéz felismerni, mi fontos, mi kell, mi visz előre, mi az, ami nem szükséges. Tanulj becsületesen! Mi a becsületes? Mikor lehetek elégedett magammal? Magadnak felelj meg! De mik az én elvárásaim? És honnan tudjam, hogy eleget várok-e el magamtól? Ezerszer játszottam le ezt, de ugyanoda értem, és a kétség ezredszerre is bekúszott a bőröm alá.

Az épület felé fordultam, régimódi, de elegáns családi ház volt. Verandával, emelettel, erkéllyel, hűvös szürke falakkal, amik méltóságosan uralták a birtokot. Bent szintén minden ízlésesen volt elhelyezve, de túl nagy volt a rend.

- Vendéget vártok?

- Nem, de a nagyanyám nem tűri, ha valami nincs a helyén. A baj csak az, hogy mindennek ő dönti el, hol a helye. Például a bögréknek a tálalószekrényben kell lenniük az ebédlőben, onnan kell átvinni a konyhába és vissza. „Mert a bútor színe, megy a falhoz, és túl szép, hogy elrejtsük a konyhában." Még soha nem evett senki az ebédlőben, rajtunk kívül, mi pedig a konyhában is ugyanúgy bámulhatnánk, mint máshol- grimaszolt Eugén.

- Kisfiam, már megint merre csavarogtál? - Eugén felfutott a lépcsőn, be a szobába, ahonnan jött az ordibálás - Hát nem szégyelled magad?- Ijedt susmorgás felelt. - Nem érdekel az se, ha a császár hivatott magához! Az a dolgod, hogy tanulj!

Ne, ne hallgass rá! Az a dolgod, hogy felkészülj az életre, de ahhoz nem elég a tankönyv.

- Tehetetlen, lusta flótás akarsz lenni, mint a bátyád? Ne bújj a nővéred szoknyája mögé, miért bőgsz? Még egy ilyen hálátlan gyereket, taníttatom, etetem, és sír, mert csinálnia kell valamit - éles, rikácsoló hangon kiabált a nagymama. – Mars a szobádba,

embereld meg magad!

Ökölbe szorult a kezem. Ezért nem mert a tócsába ugrani. Kívül rend, pontosság, belül kavalkád és őrjöngés. Ez a nő, ha tehetné, valószínűleg élére hajtogatva küldené iskolába.

Csak a szőke, lobogó hajat láttam, aztán becsapódott egy ajtó. Felsétáltam a lépcsőn, bár mindig feszélyezett vagyok az idegen helyeken, most túlságosan zsongott a fejem, hogy tisztán gondolkodjak vagy érzékeljek, így hát a tudtat, hogy vendég vagyok, egyáltalán nem húzott vissza.

Egyre csak a hüppögés szólt a fülemben, Eugéné a szobában, és a régi napoké, amikor már teljesen tehetetlennek éreztem magam, miközben folyamatosan csak csináltam, amiről azt hittem, jó emberré tesz. Tehetetlenség, a legnagyobb görcs. Erőltettet menetben akartam előre törni, de mikor feltekintettem mindig rá kellett döbbenem, körbe-körbe jártam. Ezzel tört el újra és újra a pohár, nem a nagy dolgoknál, hanem a kicsi, jelentéktelennek tűnő, hétköznapi feladatoknál, amik addig olyan egyértelműek voltak, most félelmet hoztak, mint minden, ami időt vett el. Az elsőnél azt hittem, nem bírom tovább, de kiderült, hogy sok pohár szilánkjával képes megbirkózni egy szív.

Szédülten néztem az ajtót, ami mögött tudtam, hogy ugyanezt éli meg a kisfiú. Éreztem még, én hogyan rándultam össze, mert nem bírtam elfojtani a könnyeimet, pedig nagyon szerettem volna, csak összekucorodni, és eltűnni. Bemenni, vigasztalni akartam, de nem tudtam, hogyan álljak neki. Én sem tisztáztam még magamban, hogy miért érdemes kisírnia magát az embernek, mitől jobb felállni, mint ott lent maradni. Minek újabb erőfeszítés, ha az eddigiek csak bajt hoztak, akármilyen becsülettel születtek is?

- Rólad beszélt? - szólt egy lágy hang, nyílván a nővére. Megfordultam. – Eugén mondta, hogy most jársz itt először, és jó lenne, ha kivinnénk az állomásra.

Kedvesen mosolygott, könny csillant a szemében. Rápillantottam a kilincsre, az ész azt diktálta, hogy nem szabad hagynom, a szívem mégis reszketett, mert nem voltam biztos az önmagunk elfogadásának receptjében. Tudtam, ha meggondolatlanul beszélek, az örökké befeketíti ennek a napnak az emlékét, és mindent, amit számomra képvisel.

- Nem szeretnék sokáig zavarni, csak tudja, nem figyeltem az utat.

- Igen, az élet szépségének keresése közben nem törődhet az ember azzal, hogy honnan jött, sem arra, hogy merre megy, csak a pillanattal - odakaptam a fejem, elmosolyodott, nem lekicsinylőn, inkább sokat megélten, és nézett kutatón, hogy milyen személlyel is áll szemben. – Szívesen meghallgatnám, mire jutott. Mit szól hozzá, ha mondjuk egy tea közben?

Ekkor már kétségkívül túl fáradt voltam, megszédültem, könnyűvé vált mindenem, kaotikussá vált körülöttem a világ. Szinte tántorogva követtem egy könyvekkel teli helyiségbe, felrakta a vizet, és hellyel kínált.

Szép volt a szoba, kőfalai konokul övezték, mintha egy rettentő szörnyet tartanának vissza, teljes joggal, mert fel sem fogjuk, hogy néhány jól kiválogatott szó a megfelelő sorrendben, mi mindenre képes az egyénben, vagy azon keresztül. Kedvesek voltak számomra ezek a szép borítók, és a tudat, Eugén fog találni menedéket a legnagyobb viharban is, az irodalom védőburkában. Én egy időre eldobtam magamtól, neki sohasem szabad. Ez nem menekülő út, nem fejet a homokba dugás és átvészelés, a történetek mentsvárak, oltalmazok, ha minden romokban, de emellett tanítók is, erőt adnak, hogy miután lecsillapodtunk, nekiálljunk felépíteni az egészet újra, ezúttal okosabban.

Amint leültem, rám szakadt minden, a változtatni akarás súlya, a valóság, a tehetetlenség, és a szorító érzés, hogy a holnap nem hoz békét. Az elmúlt idő árnyéka volt csupán az életnek, mert reggel volt és este, tenni való, és alvás, tankönyvek és tájak,

színek, képek, viccek, szavak, amikhez már nem volt erőm, csak az adatok száguldottak a fejemben, ezért messze került a lelkem a valóságtól. Tényeket majszoltam, amik elméletileg a realitás alapkövei, mégis fényévekre sodortak attól, hogy a földön járjak, csak lapon életeztek, máshol nem találtam rájuk. Szédültem, reggel óta nem ettem.

A lány csak kedvesen nézett, ahogy ott állt, mögötte a koszos égbolttal, úgy tűnt, mintha ő maga is valahol a képzelet és a valóság között lebegne, de az egy jó fajta elszakadás.

Kitört belőlem. Mindent elmondtam neki, elejétől a végéig, valamikor a mondanivalóm közben elkezdtem sírni, ő odajött, és a hátamat simogatva próbált megnyugtatni. Befejeztem, mondott valamit, de nem tudtam figyelni, ezzel, hogy kiöntöttem, ami bennem volt, végleg kiszakadtam az elmúlt időszakból, csak egy rossz álomnak tűnt, amelyből felébredve az ember sokkal fáradtabbnak érzi magát, mint ahogy lefeküdt. Súlyosak voltak a végtagjaim, beszélni is megerőltetés volt, még nem ocsúdtam fel teljesen, túl voltam egy pokoli időszakom elengedésén, ami nem egyszerű.

- Viszont hogyan tovább? Merre menjek? Ez nem az volt, akkor melyik a helyes út? - néztem rá. - Eugén sír.

- Azt hiszem, rosszabb lenne, ha nem sírna. Kedves volt, hogy elkísérted. A nagymama csak azt akarja, küzdjön, és tökéletes élete legyen- mondta gúnyosan, fanyarul.

- Én pedig tudom, az embernek azért kell törnie a cél felé, hogy önmagává váljon. Ezerszer rögösebb az út, sokkal több az elágazás, de csak így lehetünk igazán emberré, ha egyedül a kiválóságot sulykolják belé, akkor pedig igazi élőhalottá. Csak az elsőért érdemes élni, tenni, játszani a nagy színjátékot. Felesleges mindent a fejébe tömni. Tanítsa meg neki, hogy mikor kell mindent beleadni, berúgni az ajtót, kihúznia magát, és könnyeden helyet foglalni, amíg mások centiket fordítanak csupán a záron, azután már, csak amit kell, és ami jólesik, meglépni. Nem feszítheti örökké a húrt, csak néha, és olyankor, ha nehéz is a menetelés, akkor sem kell belebolondulni, tudnia kell mosolyogni. Ne hagyja, kérem, én – hadartam elhalón, aztán tágra nyílt a szemem, és elnémított a meglepődöttség.

Hátravetett fejjel kacagtam, ő sem bírta, hisz látta, másnak pillantok alatt meg tudtam válaszolni azt, amivel én már olyan régóta küszködök. Igen, a félelem elszállt. Végre megértettem, most abbahagyom, attól nem válik értelmetlenné, hogy küzdöttem. Becsületesen, szorgalmasan, erőt felemésztően dolgoztam, nem vehetik el tőlem az ez idő alatt szerzett érdemeket, mert azt is én szereztem. Amit egyszer letettünk az asztalra, az ott is marad. Jöttem, láttam, győztem, de most megpihennék. Nem leszek semmivel sem értéktelenebb, és nekem tovább nem volt szükségem mások megítélésére, elég volt a tudat, egyszer már megtettem, ha kell, újra képes leszek rá.

Megrepedezett egy burok, amit azért húztam a szívemre, hogy ne vágyódjon, érzések törtek elő alóla, amiket el akartam temetni, hogy ne húzzanak vissza, vagy álljanak az utamba.

Ekkor hegedűszó hangzott fel, hátradőltem, elárasztott a nyugalom. Nem csak nyugalmat éreztem, hanem azt is, mikor rádöbbenünk, milyen édes is az otthon, ez a hely is falakból áll, de mégis különb minden más épültnél, itt lelkünk védve érzi magát, megjön és csendes béke, nyugalom borul ránk, újra érezzük a meleg, karácsonyi estéket, anyánk ölelését, a teljes összhangot lelkünkkel. Eddig nem vettem észre, hogy ezt is elvették tőlem, és most ezerszeresen rontott rám.

Szörnyen fájt az emlék, mikor már a szobám sem nyújtott biztonságot, már sehol sem volt idő levegőt venni, hazamenni is utáltam, féltem, mert ott sem találtam oltalmat. De ez

a lágy hang előkaparta, felszínre hozta a honvágyamat.

Megittam a teám, felugrottam, és nyomomban a nővérével odamasíroztam Eugén ajtajához, bekopogtam. Letette a hegedűt, én meg leguggoltam, hogy egy szintbe kerüljünk.

- Megtaláltad? - kérdezte.

- Meg.

- Mondd el hát, mi értelme? - szipogott, de meg sem várta a válaszom. - Nem akarom! El fogok innen menni, amint lehet, eltűnök mindenki elől, gondtalan leszek, végre leteszem a terheket. Egyedül élek majd, és külön szobám lesz arra, hogy pocsolyákban ugrándozzak!

Kis arcocskája piros volt, még a könnyek sem száradtak fel róla. Tudtam, nem száríthatom fel őket örökre, de amire telt tőlem, abban segíteni szerettem volna neki. Figyeltem, mosolyogtam hirtelen kijelentésein, de el is gondolkodtam minden szaván.

Lassan újra ráéreztem a világ figyelésére, megint értelmet leltem a gondolatokban, az elhangzott szóban. A valóságban voltam, de nem remegtem a jövőtől. Láttam, volt erőm látni, nem csak nézni. Felcsillant a szemem, mint csermely kezdett el áramolni bennem a felszabadultság, a végére azt éreztem, ereimben is úgy lüktet a visszaszerzett pezsgés, ahogy elrohant mellettem a folyó. Olyan volt, mint amikor az érthetetlenségig mondogatunk egy szót, egy időre szétfoszlik, darabjaiban lelhetünk rá csupán, de hagyjuk megpihenni kissé magunk, újra össze tudjuk rakni. Hiába vagdalják karddal a vizet, szétválik, tűri a bántalmazást, alkalmazkodik, de amint elvonulnak a pengék, felveszi eredeti alakját.

- Mi az értelme?

- Semmi. Semmi és minden, mert minden semmiségekből épül fel. Betűből a szavak, amik képesek felsebezni örökre a lelket, cseppekből a pohár, fonálból a szövet, atomokból a világ, és lépésekből, kihívásokból az élet. Semmiségnek hangzik, hogy elégedett legyél magaddal, ha sikeresen zársz egy napot, sírj, ha szomorú vagy, mégis nehezebb, mint hinnénk. De az élet értelme ez, hogy élj, hibázz, megbocsáss, tovább lépj, és napról napra, újra és újra felfedezd a szépet a világban. Nagyon sok akadályt kell még átugranod, lesz, hogy rongyosan, akár vesztesen térsz haza a küzdelemből, de az egyetlen, amit soha nem veszthetsz el, az a nevetés. Tudnod kell megélni a jelent, szembekacagni a sorsot, vele együtt akár magadat is, akármit is hoz. Ha megteszed, már nem is lesz olyan borzalmasan óriás, rémisztő a hegy, amit megmászni készülsz, mert minél nagyobbat tudsz nevetni a valamin, annál több erőd lesz felállni, és felvenni a kesztyűt vele szemben.

Mélyen a szemébe néztem, odahajoltam, megöleltem. Majd felvettem a kabátomat, a zsebe kidudorodott a szemüvegtől, visszamosolyogtam rá még egyszer, és elindultunk az állomásra.

Horváth Bendegúz (9.B) a Kárpát-medencei Családszervezetek Szövetsége és a Mosolyvirág Nagycsaládosok Debreceni Egyesülete ÉLETMESE írói pályázatán a 3. korcsoportban III. helyezést ért el beküldött művével. Olvassák, mosolyogjanak!

Virággal ballagásra

Háromgyermekes család legkisebb fiúgyermekeként nagyon szép a gyermekkorom: anyám reálos humanista, apám humánus realista, két nővérem pedig bűbájos idealista. Cseppet sem meglepő, hogy Bendegúz lettem, és optimista.

Már keresztelőmtől fogva intenzív multikulturális virtuscsatározásoknak vagyok kitéve, amelyekben a magyar apa, horvát nemzetiségű anya, olasz keresztapa és roma keresztelőpap nevelésemről – és korom előre haladtával egyre inkább nevelhetetlenségemről – alkotott nem éppen ekvivalens elképzelései furcsa módon totális összhangban, euklidészi pontossággal rajzolják meg kiszámítható és el(!)várható útját fejlődésemnek. Gyermeknevelésről (és bármiről!) legyen szó, nem hagyhatom említés nélkül családom tartópilléreit: (nem velünk élő) nagyanyáimat, akik a fentebb megidézettekkel, de egymással sincsenek soha egy véleményen. Nos, ez a fura ellen- s ellentmondások alkotta bonyolult kohézió mágnesként tartja össze a famíliánkat. Nem csoda, ha nálunk mindig történik valami.

Négyéves voltam, amikor unokatestvérünk befejezte gimnáziumi tanulmányait. Természetesen családunk is készült a ballagási ünnepélyre. Anya – ahogy lenni szokott, az utolsó pillanatban – megvette az ajándékot, s a rendezvény előtti este – ahogy az lenni szokott – keresztanyámnál (virágüzlete van) megrendelte a virágot: úgy beszélték meg, hogy reggel a busz indulása előtt megyünk be érte. Autónk nem volt, anyáéknak nagy gyakorlatuk volt a csomagolásban, már ami a három gyereket, s a megfelelő számú pakk szétosztását illeti.

Ám a reggel – cseppet sem meglepő módon – nem a tervek szerint alakult: későn ébredtünk. A fürdőszoba azon nyomban szó- és papucscsaták helyszíne lett: apa borotválkozott, anya egyik kezében fogkefe, másikban hajszárító (a bonyodalmat fokozandó mindannyiunknak – apát leszámítva – hosszú volt a hajunk).

- A busz mindjárt ideér, s nincs még itt a virág! – Fogalmazta meg a tagadhatatlan tényeket izgatottan - mintha csak a nagy Fermat-sejtést vázolta volna- matekszakos anyám. S mi úgy néztünk rá, mint akik tisztában vannak saját kognitív korlátaikkal a kinyilatkoztatást illetően. Ebben a lélegzetállító pillanatban – mintha csak Isten küldte volna – lépett be nagyanyám (akitől egyáltalán nem volt szokatlan, hogy mindig akkor jelent meg, amikor egyáltalán nem számítottunk rá).

- Drága mama, negyed óra múlva indul a buszunk, kint van a kerékpár, kérem, hozza el a virágot! De siessen ám, amennyire csak tud! – szólt hozzá – meglepően kedvesen – anyám. (Hogy érzékeltessem a térbeli viszonyokat és távolságokat: a buszmegálló a virágüzletet az otthonunkkal összekötő szakasz felezőmerőlegese mentén helyezkedik el.)

Mama nyomatékosan bólintott, jelezvén, hogy megértette a küldetés fontosságát, s – elégedett pillantással éreztetve velünk, hogy ismét tőle függünk – nyomban el is viharzott.

- Na, déloszi probléma megoldva – gondoltam. Aztán teljes ünnepi díszben és immár gondoktól megkönnyebbülten elindultunk, pontosabban szólva kistartoltunk a buszhoz. Időben odaértünk, a busz érkezéséig még maradt is néhány percünk eligazítani a futásban kioldódott szalagokat és cipőfűzőket. Ám anyáékon ismét kezdett eluralkodni a nyugtalanság: a busz nem jött. Mama sem. Nővéreimmel fogadást kötöttem, hogy ki

érkezik meg előbb: mama vagy a busz. Én a buszra tettem. És vesztettem: hirtelen feltűnt a távolban egy bicikli, rajta a mamám. Magamban – apa fenyegető tekintete egyértelmű üzenet volt – izgatott szurkolásba fogtam, hogy előbb érjen célba, mint a busz. Sikerült: előbb ért.

És akkor jött csak az igazi meglepetés: virág egy szál se, a csomagtartón azonban ott ült álmos, csodálkozó szemekkel nővérem nálunk szinte családtagnak számító barátnője, Varga Virág.

- Na, mégiscsak ideértünk! Pedig még aludt, s fel is kellett öltöztetni – mondta büszkén, tömören nagyanyám.
- A jó Isten áldja meg, mama, a virágüzletből kellett volna elhozni a virágot, nem a Vargáéktól a Virágot! – Válaszolta – arcán egy többváltozós, negyedrendű diophantoszi egyenlet összes kudarcba fulladt megoldási kísérletével – anyám.
- Egy szóval se mondtátok, hogy a csokrot hozzam el! – Vágott vissza vitathatatlan igaza tudatában nagyanyám, és sokatmondó pillantást vetett apára. Apám mellkasát halk, tehetetlen sóhaj hagyta el.

Abban a pillanatban begördült a busz, s mi, gyerekek (mind a négyen!) ujjongva szálltunk fel. Virággal mentünk mi is ballagásra.

Egy iskolai dolgozat néha szárnyalásra készteti a diákokat. Alább elolvashatják Sinkovics Éva (9.A) magyardolgozatát, melyben a feladat kiírása az volt, hogy valamely szereplő szemszögéből mutassa be a Romeo és Júlia eseményeit. Bemutatta!

A dadus monológja

„Mert még regékben sincs arra szó
Mit szenvedett Júlia s Rómeó”

Vasas Szent Péter napján lesz 14 éve,
Hogy Júliámat lelkem szárnyai alá vette.
Milyen gyorsan felnőtt a kis szentem!
De mit hallok…Szólítják nevem.
Úrnőm hangja nem valami fényes,
Tán megint elrontottam valamit, rémes!
Júliámat keresi asszonyom,
Menten annak keresésére indulok.
Kiáltom nevét és meg is találom,
Szobába lépvén az ajtót előtte kitárom.
A beszélgetésből kiderül sok,
Aranyomat bizony hozzá akarják adni Párishoz.
E hírnek meg is örültem,
Hisz ily' férfit keresve sem lehetett volna találni szentemnek.
A társalgás többi részét nem figyeltem,
Gondolataim, mint mindig, elterelődtek.
Júliámnak ezek után mennie kellett,
Így én is valami tennivalót kerestem.
A napokban álarcosbált szerveztek,
Hogy Páris és az én Júliám megismerkedjenek.
De egyikünk sem sejtette,
Hogy leányunk egy ellenségbe szeret majd bele.
Júliám megbízott egy feladattal,
Miszerint beszéljek négyszemközt Rómeóval.
Hogy mondhattam volna ellent kérésének,
Azon nyomban indultam Péterrel.
Rómeót, őt nem találtam,
Csak két fajankót magában,
Kik cudar tréfát űztek velem,
Idegességemben mostanáig is remegek.
Végül rábukkantam a jó Rómeóra,
Ki Párist jellemben ezerszer felülmúlta.
Szentjeim délután gyónásra készülődtek,
De rajtunk kívül senki nem tudta, hogy örökre összekötik életüket.
A családot azonban rossz hír sújtotta,
Ugyanis Tybalt lett Mercutio gyilkosa.

Montague-ék bosszút akartak állni,
S vért vérrel kívántak lemosni.
Ami ezek után történt Júliámat tán jobban elszomorította,
Mint saját rokonának keserves halála.
Ugyanis Montague-ék haragja
Tybaltot Rómeó kardjával sújtotta.
Júlia egyszerre két embert veszített,
Hiszen szerelme Mantova foglya lett.
Lőrinc barát kigondolt valamit,
Gyorsan meg is valósította hajmeresztő terveit.
Aznap este magányra vágyott Júlia,
Így hát egyedül hagytam őt sorsára.
Reggel futottam, ébredjen fel ő,
De csak holttestét leltem,
Mely hideg volt, mint a kő.
Kiáltottam én mindenkinek, akinek csak tudtam,
Asszonyom lépett be, mögötte az úrral.
A hírek gyorsan szálltak,
Egyre többen imádkoztak.
Capuleték kriptájában eggyel több test nyugodott,
A környékre gyász s szomorúság hullott.
Két napra rá jött a hír,
Hogy Júliám élt, s megint halott.
Nem értettem, kutattam okát, én átkozott.
Az egyik őrrel hosszan elbeszéltem,
Ki Júliát találta meg aznap reggel.
S kiderült: Lőrinc barát álomhozó italt kevert,
Melyet Júlia bánatában fogyasztott el.
A barát hírvivőt indított,
De Rómeó legényére senki sem gondolt.
Legény sebtében előzte a hírvivőt,
Így kapott téves híreket a szerető.
Rómeó lóhalálában ide sietett,
S útközben Veronáig mérget vett.
Kedvese mellett mind megitta,
Júlia felébredt - Rómeót meglátta.
Tőrrel döfte át gyenge szívét,
Így fejezte be drága életét.
E két szörnyű haláleset kellett ahhoz,
Hogy a két családhoz békegalamb szálljon!

Az „Itthon otthon vagy!" országos honismereti és földrajzversenyen az idei esztendőben is remekeltek Alexa Mercédesz tanárnő tanítványai. A versenyre született dolgozatok közül álljon most itt Sipos Dorka (8.A), Szirtes Berta (8.A) és Cziráki Kamilla (10.A) alkotása – a fotókkal bővített munkákat az alkotók bizonyára szívesen megosztják az érdeklődőkkel.

Sipos Dorka (8.A):
Egy elrejtett épület, elfeledett emlékekkel
Nagykanizsa zsidósága
A zsinagóga és a zsidó temető

Nagykanizsa Fő utcája mindig is változatos és sokszínű volt, tele sikátorokkal, eldugott udvarokkal és üzletekkel. Az egyik ház udvarában áll egy hatalmas romos épület, melynek monumentalitása és egykori szépsége kezd a feledés homályába veszni. A kapu legtöbbször zárva, mögötte egy udvar, amely csendben emléket állít sok-sok emberi sorsnak, szenvedésnek. A zsinagóga titokzatossága felkeltette az érdeklődésemet, így elkezdtem utánajárni az imaház és a helyi zsidó hitközség történetének. Sok könyv és internetes oldal elolvasása után úgy érzem: Nagykanizsa egyik meghatározó szegmensére bukkantam, amelynek méltó helye lenne a megyei értéktárban.

A városba Batthyány Lajos nádor telepítette be az első zsidókat 1743-ban, amikor megkapta Mária Teréziától az uradalmi jogot. A zsidóságot a nádor a kereskedelem fellendítése miatt telepítette be, mert a város fekvése igen kedvező volt, a fontos kereskedelmi útvonalak kereszteződésénél helyezkedett el, ezáltal könnyebb volt eladni az árusok portékáit. A város pedig nem rendelkezett olyan szakképzett, jó minőségű árut biztosító mesteremberekkel, akikkel ezt az adottságot ki tudták volna használni, ezért döntött úgy, hogy zsidókat telepít be, akik így fel tudták virágoztatni a város kereskedelmét. A XIX. században a város zsidó népessége növekedésnek indult. Az 1813-as összeírás szerint 77 izraelita családfő élt a városban, ami a város mintegy 10-12%-át tette ki, és ez az arány a későbbi években csak nőtt. Egyre több nevesebb zsidó kereskedőt találhattak a városban, akik jelentősen hozzájárultak a város életéhez, így építkezéseikkel, gyáraikkal, impozáns polgárházaikkal jelentősen megváltoztatták Nagykanizsa arculatát. A zsidóság fellendült, így természetesen a hitélet is virágzásnak indult, 1745-től volt imaházuk a Kis Sörház utcában, de ez nagyon kicsinek bizonyult a későbbiekben. A zsinagóga építtetésére a helyi földesúrtól, Batthyány Fülöptől kértek engedélyt, aki az engedély megadása mellett segítette a hitközséget a zsinagógának fenntartott hellyel, építőanyaggal és építésszel, aki megtervezte az imahelyet. A munkálatok még abban az évben megkezdődtek a földesúr által választott Vojta Ferenc tervei alapján, viszont 1817-ben az építést osztrák tervek alapján folytatták. Így 1821 szeptemberében fel udták avatni a hitközség új imaházát.

A zsinagóga klasszicista stílusban épült, és az egyre növekvő izraelita gyülekezet miatt roppant fejlődőnek számított az országban. Ezt az is mutatja, hogy 1829-től már karének is működött, a gyülekezet rabbija – az országszerte ismert Lőw Lipót – az országban itt prédikált először magyar nyelven 1844-ben, valamint 1845-ben az országban először itt szólalt meg izraelita istentiszteleten orgona. A templom az orgona elhelyezésekor egy klasszicista átalakításon esett át, így ekkor kialakították az első karzatot. A későbbiekben 1883-ban és 1890-ben újabb felújítások következtek, ezek által az épület megújult, és a női

karzat kibővítésére is sor került. Ezek után több jelentős építészeti beavatkozáson nem esett át, így többé-kevésbé a mai napig ezt a formáját őrizte meg.

Mindezek mellett 1841-ben a már említett Lőw Lipót rabbi érkezett a hitközséghez, aki jelentős szerepet játszott mind a hitközség életében, mind a közéleti szerep modernizálódásában, magyarosodásában. Egyik első ilyen mozgalma volt az új elemi iskola építése, mellyel elnyerte a Batthyány herceg támogatását, így a következő évben már átadták az új elemi iskolát. 1842-ben kezdeményezett egy kézműves és iparos egyletet, amely szintén megvalósult. Ez volt a Dunántúl első iparos tanonciskolája. Ezekkel az újításokkal a század második felében Nagykanizsa Magyarország egyik fontos gazdasági központjává nőtte ki magát, amellyel együtt járt a nagyvárosias arculat a palotákkal, impozáns középületekkel, valamint a többemeletes polgárházakkal. Ebben a fejlődésben kétségtelenül a legnagyobb szerepet a zsidó kereskedők játszották, akik a Batthyány uradalom mellett létrehozták az első jelentősebb ipari vállalkozásait a városnak. A századfordulóra a város kereskedőinek, mintegy 50-60%-át tették ki az izraelita kereskedők, így a város fellendülése tovább folytatódott.

Egy hitközség növekedése a temetkezési helyének változásán is nyomon követhető. A kanizsai zsidóság létrehozta az 1769-ben már működő Chevra Kadisa-t, amely egy temetkezési egylet volt, így 1784-ben földet vásárolt Batthyány Lajostól, aki 1786-ban szabályozta a földjén élő zsidóság jogait. Ebben a rendeletben komoly szabadságot és önállóságot biztosított nekik.

A temetőt 1784-ben hozták létre, mert a zsidóság bővülésével kinőtték az előző sírkertet. A kezdeti 18. századi időkből csak egy-egy sír maradt fenn, ma már leginkább csak a 19-20. századi kripták találhatóak meg. Ezekre eredetileg csak héberül, aztán németül, végül a „legfiatalabbakra" már magyarul is írtak.

A temetőhöz csatlakozik a város egyik legszebb helyi védettségű épülete, a zsidó ravatalozó, amely 1883-ban épült hozzá a temetőhöz. A sírkertet többször is érték jelentős károk. Először az 1848-49-es szabadságharc idején vált hadicselekmények színterévé. A második világháborúban a vasút elleni légitámadás során rongálódott meg, valamint a holokauszt idején szemétlerakóként szolgált. A temetőn halad végig a város egyik szennyvízcsatornája, amely pár éve megrepedt, és mire észrevették ezt, az izraelita csontok már úsztak a szennyben. Mindezek mellett a szennyvízcsatorna létrehozása egy több száz éves fasor megrongálásával járt, amelyek így sorra dőlnek rá a sírokra, amelyek egyre jobban rongálódnak, mert a városból csak páran gondozzák azokat. Mivel a zsidók kihurcolása után a sírkert egyre jobban ment tönkre, 1994-ben megkezdődtek a helyreállítási folyamatok, amelyek 1995 őszén fejeződtek be.

A hatalmas fellendülés ellenére azonban, mint minden más városban, itt is érződött az első világháború hatása. A világháború leverése után új időszámítás kezdődött a magyar zsidóság életében, bár ez az első években még nem volt érzékelhető. A hitközség 77 embert vesztett el a háború során, valamint a város is szenvedett háborús károkat. Az ő emlékükre 1921-ben avatták fel emlékművet a zsinagógában, valamint a temetőben is. Közvetlenül a háború után még a zsidó-nem zsidó gazdasági elit összefonódása jó példát mutatott, kitűnően tudtak együttműködni. A bankok, gyárak, üzletek továbbra is működtek a körülményekhez képest meglehetősen jól. Az 1920-as években a kisebb gazdasági válság ellenére is új gyárak jöttek létre, viszont a zsidóság szerepe a kereskedelemben csökkent. Így az 1927-28-as összeírás során rögzített 1100 iparosból mintegy 200 volt már csak zsidó, a kereskedelemben jelentőségük csak 20%-ra csökkent

A két világháború között a hitközség rabbija dr. Winkler Ernő volt, aki nagy szerepet

játszott a város közéletében, mindemellett nagy hangsúlyt fektetett a hagyományos vallási nevelésre és a hitélet jelentőségére a hitközség életében. Az országos politika hatására itt is felerősödtek az antiszemita megmozdulások. Ennek következtében több új párt is létrejött, amelyek többségben antiszemita pártok voltak, így nem támogatták a városban élő zsidóságot. A '20-as évek végére kicsit lecsillapodott az antiszemita politika, viszont az 1930-as évek alatt a nyilas mozgalom megszerveződésével ismét megerősödött.
1938-ban az országban a jobboldali belpolitika átvette a hatalmat, ezáltal egyre több zsidótörvényt alkottak. Ezek által a jelentős és befolyásos nagykanizsai zsidóság élettere egyre csak csökkent. Ilyen volt például a bérelt üzlethelyiségtől való megfosztás, vagy a képviselők kirekesztése a város képviselői közül. A törvények mellett a város izraelita társadalmának ellehetetlenítésében közrejátszott a vármegye főispánja, aki erősen törekedett a kereskedők, valamint az egész zsidóság megélhetésének megfosztásától. Mindezek ellenére a nagykanizsai zsidóság, annak ellenére, hogy életlehetőségeiket törvények szabták meg, valamint megélhetési forrásaikat nagy részben elvesztették, életüket nem érezhették veszélyben egészen az 1944-es német megszállásig. 1944. április 22-én egy bizalmas megbeszélés zajlott Szombathelyen, ahol döntöttek a Vas és Zala megyében lévő zsidók sorsáról, majd két nappal később ez a megbeszélés folytatódott, viszont ez már Nagykanizsán. Itt döntöttek arról, hogy mely városokban hozzanak létre gettókat, valamint arról, hogy a gyűjtőtáboroknak mekkora legyen a pontos kiterjedése. Nagykanizsa a határsáv és a hadműveleti területek közelsége miatt nem kapott állandó gettót, csak egy-egy ideiglenes helyszínt, ahol az izraelita embereket gyűjtötték. A zsidóság összegyűjtése 1944. április 26-án hajnalban kezdődött, és három napig tartott, amíg Nagykanizsáról, valamint az ehhez tartozó környékről összeszedték az embereket. Nagykanizsáról, a csáktornyai, a perlaki, valamint a letenyei járásból mintegy 3000 ember gyűlt össze. A családokhoz bezörgettek, majd közölték velük, hogy hozzanak magukkal 14 napra való élelmet, valamint annyi csomagot, amit kézzel magukkal tudnak vinni. Sok család nem tartott magánál ennyi élelmet, így ők többnyire az önkormányzat és a keresztény emberek adományaiból éltek. Az összegyűjtött mintegy 3000 embert a város három pontján, köztük a zsinagógában is, kevesebb mint 6 ezer négyzetméteren helyezték el. Visszaemlékezések szerint borzalmas állapotok uralkodtak a gyűjtőtáborokban. Sokan nem tudtak lefeküdni, mert nem volt nekik hely, csak a földön tudtak aludni, és jobb esetben be tudtak takarózni egy-egy pokróccal; a túlzott használattól a mellékhelyiségek eltömődtek, elromlottak és volt, hogy egy szobába 30 embert is bezsúfoltak. A táborokban egyedül az élelmiszerellátás volt kielégítő, amely a polgármesternek volt köszönhető, ezáltal a kisgyermekek még tejet is kaptak. A táborban lévő emberek értékeit, birtokait mind elárverezték, viszont sok olyan tárgy is volt, ami könnyen eltűnt, ellopták. Az izraelita kézben lévő vállalkozásokat megfosztották tulajdonosaiktól, gondnokokat állítottak élükre, hogy gondoskodjanak a termelésről. Ezek általában a legkevésbé sem mentek zökkenőmentesen, mert a gyárak élére hozzá nem értő, szakképzetlen emberek kerültek, akik nem értették a termelés folyamatát. A táborokban a zsúfoltság azonban nem tartott sokáig, már április 30-án elindították az első vonatot mintegy 800 fővel. A következő transzportáló vonat május 17-én érkezett, amikor az összes embert, aki itt volt, elvittek. A maradék körülbelül 2300 ember elhurcolása után gondok adódtak a zsidó kézben lévő üzemek működtetésével, illetve a fennmaradt tulajdonok kezelésével. Ekkor a Belügyminisztérium egy rendeletet adott ki, hogy bontsák le a zsinagógát, de ezt az ügyet a polgármester elsimította, így a zsinagógát nem bontották le.

A holokauszt és a koncentrációs táborok megpróbáltatásaiból a deportált emberek

körülbelül 20%-a tért vissza. Visszatérésük után szembesülniük kellett azzal, hogy házaikban idegenek élnek, üzleteikben idegenek vagy éppen a szomszédok dolgoznak, értékeik elvesztek, vagy eltűntek. A vagyonukat megpróbálták visszaszerezni, ám a hatóságok nem foglalkoztak kérelmeikkel, nem kapták vissza értékeiket, birtokaikat, megélhetésüket. Ezáltal visszatérésük után sokan el is hagyták a várost jobb élet reménye után kutatva más városban vagy országban. A kanizsai gettó emlékművét 1946-ban avatták fel. Végül az 1980-as évek elején eladták a zsinagógát az önkormányzatnak, így a zsinagóga, azóta önkormányzati tulajdon. A XX. század tehát végzetes csapást mért az egykor gazdag és népes nagykanizsai zsidóságra.

Napjainkban a hitközség már nem működik, a zsinagógát, amely ma műemléki védettség alatt áll, az 1980-as években eladták az önkormányzatnak, csakúgy, mint a temetőt. A templom udvarán 2004-ben avatták fel Rétfalvi Sándor „zsidó Holocaust" című kompozícióját. Azért ajánlanám őket a megyei értéktárba, mert méltó emléket állítanánk vele az egykor virágzó helyi izraelita gyülekezetnek, valamint gyönyörű építészeti emlékek – mind a zsinagóga a klasszikus, letisztult stílusával, mind a temető és az előtte található eklektikus stílusban épült ravatalozó. Mindemellett az értéktárba való bekerülés által jobban megismerhetnék az itt lakók városuk történetét, építészeti értékeit, valamint ki lehetne használni a zsinagóga fantasztikus akusztikáját.

Felhasznált irodalom

Paksy Zoltán: A nagykanizsai zsidóság és a holokauszt, Nagykanizsa, 2014
Gábor Anna: A nagykanizsai zsinagóga, Tudomány Kiadó, Budapest, 2010
Barbarits Lajos: Nagykanizsa, Almanach Kiadó, Budapest, 1989
https://www.nagykanizsa.hu/varos/kanizsaiseta

Szirtes Berta (8.A): A mi CsótóNK

Kiskorom óta a vizes sportok szerelmese vagyok, így nem meglepő, hogy pályamunkám témájául is a nagykanizsai Csónakázó-tavat választottam, közkedvelt nevén a Csótót. Nehéz lenne pontosan meghatározni, a Zala megyei értéktár melyik kategóriájába ajánlanám felvételre, mert a természeti értékek, az idegenforgalom, és turizmus, de akár a sport kategóriában is megállná helyét.

A Nagykanizsa keleti szélén található mesterséges tó és környéke egyre nagyobb szerepet tölt be a város életében, mint a szabadidő kellemes eltöltésének helyszíne. Ha aktív sportolóként szeretnénk a Csónakázó-tó által nyújtott lehetőségeket kihasználni, akkor a tó vizén kajakozhatunk, sárkányhajózhatunk, az erdei tornapályán erősíthetünk, futhatunk vagy tájfuthatunk a Csótó körül és az erdőben, ahol minősített BMX-pálya is vár minket. A Spartan Race 2018 áprilisában megrendezett nagykanizsai sprint futamának köszönhetően 7500 sportoló és kísérőik ismerkedhettek meg a tóval és környékének terepviszonyaival. Az esemény lebonyolítása rangos szakmai kitüntetésben is részesült, 2019-ben már kétnapos verseny várja a spartanokat. Aki csak a szabad idejét szeretné eltölteni egy csodálatos környezetben, annak is lehetősége van rá. A kirándulási céllal érkező látogatók sétálhatnak, kerékpározhatnak, horgászhatnak, szalonnát süthetnek vagy felmehetnek a 2018-ban újjáépített, az ország legmagasabbjai közé sorolható kilátóra, melyet a szobám ablakából is látok. Az elmúlt évek turisztikai fejlesztési törekvéseinek

köszönhetően a Csónakázó-tó felkerült Magyarország fesztiváltérképére, hiszen 2018 augusztusának végén első alkalommal itt rendezte meg Nagykanizsa városa a két napos, tematikájában és dizájnjában is lenyűgöző Oh My Deer fesztivált, melynek folytatását izgatottan várjuk.

A Csónakázó-tó 2018-ban publikált rendezési terve több elemében megörvendeztette a városlakókat, hiszen 2019 márciusában új játszóteret adnak át a gyerekek részére, tervben van még egy tókerülő futópálya és kerékpárút, pihenőhelyek (padokkal és asztalokkal), tűzrakó helyek (grillezéshez és szalonnasütéshez) és szabadtéri kondicionálóterem létesítése.

A Csónakázó-tóhoz az itt élők minden generációjának fűződik valamilyen élménye, de szerencsére köztünk élnek még azok is, akik a létrehozásában a kezdetektől segédkeztek, így a Csótó múltját autentikus forrásból ismerhetjük meg.

A Csónakázó-tó létrehozásának gondolata nagyon régen megszületett. Dr. Fogarasi László a „Legérdekesebb kis tavaink" című könyvében írta, hogy az 1880-as években a város vezetése, lakossága gondolkozott már azon, hogy egy pihenőparkot kellene ezen a területen, létesíteni. Aztán ez hosszú-hosszú ideig gondolat maradt. Majd az 1970-es évek elején ismét előkerült a téma, és úgy döntött a város vezetése, hogy kialakítanak egy szabadidő központot a város lakossága számára, hiszen Nagykanizsának akkorra 50.000 főre emelkedett a lélekszáma. Természetesen akkor is gond volt már, ami örökös gond egy város vezetésének, hogy soha nincs elég pénz az ötletekre. Ezért úgy kezdték el az építést, hogy a város lakosságát, üzemeit, intézményeit bevonták a munkálatokban, vagyis a Csónakázó-tó nagy részét társadalmi munkában készítették el. Németh Tibor, mint a város műszaki osztályának egykori vezetője, a város akkori főmérnöke kapta a feladatot, hogy műszakilag a kollégáival együtt készítsék elő az egész munkát. A tó mintegy 35-40 hektárnyi területet foglal magába, hossza meghaladja a két és félkilométert, szélessége húsz és kétszázhúsz méter között változik. A mesterséges tó érdekében körülbelül 80 ezer köbméter földet kellett megmozgatni.

Az első munkálatok során a földgátat hozták létre, amely a Csónakázó-tó egyik határát képezi. A völgyzáró gát építése és a napjainkban látható tó partvonalának kialakítása jelentette a lenagyobb kihívást, még annak ellenére is, hogy a Bakónaki-patak völgye egy természetes teknőt biztosított a Csónakázó-tónak. Több kotrógép és lánctalpas földnyeső tevékenykedett a meder és a gát létrehozásának érdekében. A kiásott földnek egy részét a gát megépítéséhez és a sziget létrehozásához vették igénybe. Az elkészült földgát három nagy részre osztható: egy zsilipre, amelyen keresztül le lehet csapolni a víztározót az utolsó csepp vízig, a tőle nem messze található túlfolyóműre (árapasztó), amely a mederzár nélkül is tudja szabályozni a Csótó vízállását. Ennek a vízi műtárgynak köszönhető, hogy napjainkban is meg tudják akadályozni a tó vízszintjének túlzott megemelkedését emberi beavatkozás nélkül, ugyanis ha nagyon megnő a vízszint, a túlfolyómű elvezeti a fölösleget a földgát másik oldalán lévő betonmedencébe, majd vissza a Bakónaki-patak medrébe. A harmadik rész pedig maga a völgyzáró gát, amely megakadályozza a felduzzasztott víz kiáramlását. A völgyzáró gát építésének megkezdésekor már félig készen voltak a vízi műtárgyak, ezért történt az, hogy a völgyzáró gátat először csak félig építették fel, és csak az után fejezték be, miután a zsilip és az árapasztó is elnyerte mostani nagyságát. A földgát tó felőli része jóval meredekebb, mint a másik, hiszen a lankásabb oldal az, amelyik megtámasztja a víz közelébe lévő részt, amely a víz nagymértékű nyomásának van ki téve. A mestereséges tó 1975-re érte el mai alakját, ugyanis ekkortájt töltötte föl teljesen a Bakónaki- és a Látóhegyi-patak a

Csónakázó-tó medrét.

A tó egyik érdekessége a sziget, amely eredetileg nem volt a tervben, viszont a tóban lévő szárazföldi terület megépítésével egy viszonylag nagy problémát tudtak kiküszöbölni a tó kialakításával foglalkozó emberek. A komplikáció akkor lépett fel, mikor elkezdték tisztítani az akkor még csak leendő mesterséges tó medrét. A tisztítás magába foglalta a fák és a bozótosok kiirtását az akkori legelőn, ám ezt követően a szakemberek fejüket fogva álltak a több száz teherautónyi kiforgatott tuskó és kivágott fa előtt. Pár hét múlva született meg a mesterséges sziget létrehozásának ötlete, amelynek alapjául a semmire való tuskók és farészek szolgáltak. A tó gyöngyszeme úgy keletkezett, hogy ezt az alapot földdel lefedték, majd egy fahíd segítségével a parthoz kötötték.

Dr. Papp Attila Vajda Lajossal készült interjújából megtudhatunk rengeteg érdekes információt a Csónakázó-tóra épült mólóról. Többek között tudomást szerezhetünk arról, hogy hogyan és miért készült. A móló védelmi funkciót tölt be a Csótó életében. Nemcsak a büfé előtti partrészt védi a sodrástól, hanem a völgyzáró gátat is, a nagy mennyiségű eső hatására, a Bakónaki-patakon bekövetkező árhullámtól. Vajda János elárulta az interjú során, hogy a legnagyobb kihívást az építésénél az jelentette, hogy a móló 1975 után épült, tehát már egy három méter mély vízbe kellett létre hozni ezt az építményt. Mivel a városi tanács és a tavat felügyelő intéző bizottság sem engedélyezte a tó vízszintjének csökkentését, ezért a munkások úgy oldották meg az építést, hogy az előre kiszámolt kőtömeget teherautók segítségével adagonként elkezdték a vízbe önteni, majd az emberek saját kezükkel igazították a sziklákat a helyükre. Miután a rakat már magasabban volt, mint a vízfelszín, akkor a kövekkel megrakott kocsik már a kezdetleges mólóra tolatva borították bele a mesterséges tóba az újabb kőtömeget.

A Csótó térségében épült Parkerdő munkálatai 1972 nyarán kezdődtek. Id. Dr. Páll Miklós ajánlására a Parkerdő az Alsóerdőbe került megépítésre. Meleg László erdész kapta azt a feladatot, hogy irányítsa, vezesse a Parkerdő kialakítását. Ahogy a mesterséges tó nagy részét, úgy ezt a területet is társadalmi munkával hozták létre az emberek. Az erdei sétautaktól elkezdve, a padokon és a pihenőhelyeken át, egészen az erdei tornapályákig minden önkéntes munkával készült. A Parkerdő terveit id. Dr. Páll Miklósnak, Plander József erdőmérnöknek, Földes Kálmán erdőfelügyelőnek és Bősze Aladár erdőmérnöknek köszönhetjük. A Parkerdő Bizottság tagjai az ország különböző pontjairól – többek között Sopronból és Szombathelyről – hoztak több ezer facsemetét Nagykanizsára. Meleg László mesél az egykori görögkertről is a Dr. Papp Attilával készített interjúja során, melynek pontos helye a napjainkban látható Madárerdő tanösvény területén volt. A térségre az elmondottak alapján szebbnél szebb mediterrán növények voltak betelepítve. Az egykori mediterrán kert pusztulását a fagy okozta gondok felmerülése jelentette. A déli tuják és babérfák egymást követően lettek fagykárosak és pusztultak el.

Dr. Papp Attila Csónakázó-tó: MÚLT, JELEN, JÖVŐ... című könyvéből – az Ivanics Józseffel készített interjú olvasása során – tudtam meg, hogy a Csónakázó-tót kétszer is le kellett engedni az elmúlt évek során. Első alkalommal 1984 őszén került sor erre a procedúrára, majd 1985 márciusáig nem is történt meg a tó feltöltése. Másodszorra a lecsapolás és a feltöltés dátuma között több mint egy év telt el, ugyanis 1987 őszétől kezdve 1988 végéig a Csótó medre nem látott vizet. A komplikációt mindkét alkalommal a Bakónaki-patak által szállított hordalék és iszap a Csónakázó-tóba való jutása okozta, amelynek köszönhetően elszaporodott a vízinövényzet. A probléma kiküszöbölését úgy oldották meg, hogy a második leengedést követően a tóba zagyfogókat, illetve egy

kisgátat építettek. Ennek köszönhetően a tóból leválasztottak egy kis részt, ami a mai napig előtározóként funkcionál. Az interjú során Ivanics József szóvá teszi a haltelepítést követő problémákat is, amik nagy valószínűséggel szerepet játszottak a Csótó második lecsapolásának szükségességében.

A tó körüli fontosabb épületek: a Korona szálló, a vadászház-szerűségből az „olajosok" által átalakított panzió, a Zöldtábor, az önkormányzati vendégház, illetve a kajakosok csónakháza.

A mesterséges tó és környezetének kialakítása összehozta a város lakosságát, hiszen ez egy közös munka, közös cél volt. Dr. Papp Attila Csónakázó-tó: MÚLT, JELEN, JÖVŐ... című könyvében megfigyelhetjük, hogy az interjúkban a megszólaltatottak közül szinte mindenki kiemeli, hogy a mennyire összekovácsolta a város lakosságát a tó és környezetének létrehozása, illetve kihangsúlyozzák azt, hogy az önkéntes munkások nélkül nem jöhetett volna létre a Csótó.

, ‚Szokták mondani a szocializmusban, hogy érzékeltessék az összefogás nagyságát: a párttitkár és a plébános egymás mellett, egymást segítve kapálgatta és alakította az erdei sétautakat, és ez Nagykanizsán tökéletesen igaz is volt."- mondta Meleg László, a Parkerdő kialakításának egykori vezetéséért felelős erdész.

„A társadalmi munkáról csak annyit: ha nincs az a sok száz, sok ezer ember, akik ingyenesen és önzetlenül dolgoztak a víztározó és a Parkerdő létrehozásán, akkor ma nem lenne a Csónakázó-tó sem. Jegyeztem fel adatokat: 62 vállalat és intézmény 4100 dolgozója vett részt a munkákban, és nem csak a fizikai munkára kell itt gondolni, hanem például arra is, hogy a tervezőmérnökök ingyen, társadalmi munkába terveztek meg egy-egy épületet, felépítményt vagy munkafolyamatot." – idézte fel az 1970-es esztendőket Ivanics József, a Parkerdő Intéző Bizottság tagja.

Számtalan fantasztikus, a Csótó környezetéhez kapcsolódó ötlet sajnos még nem került megvalósításra és úgy gondolom, hogy ez benne a csodálatos is. Az, hogy még annyi lehetőség rejlik benne és ennek köszönhetően mindenki beleszőheti a saját álmait, elképzeléseit. Ilyen ötlet például az Ivanics József által felvázolt kisvasút és vadaspark ötlete, amely nagyon hasonlít a Meleg József erdész által elképzelt vadaskertre. Annak ellenére, hogy a Csónakázó-tavat és környezetét még bőven lehetne szépíteni és újítani, hiszen mindig van hova fejlődni, ezek az emberek, vállat vállnak vetve, egymás keze alá dolgozva teremtették meg ezt a csodálatos helyet, amelyet azért ajánlanék a kincstárba, mert ez a terület minden generációnak rengeteg élményt nyújt, nyújtott az évek során, és a sikeres város marketingnek köszönhetően napjainkban már Nagykanizsa megyei jogú város egyik védjegyévé vált.

Felhasznált irodalom

Szakirodalom:
Dr. Fogarasi László „Legérdekesebb kis tavaink" című könyve
Dr. Papp Attila „Csónakázó-tó: MÚLT, JELEN, JÖVŐ..." című könyve

Egyéb források:
https://www.zaol.hu/hirek/multidezo-a-nagykanizsai-csonakazo-to-45-evvel-ezelotti-tervezeset-epiteset-idezzuk-meg-1849058/
https://kanizsaujsag.hu/hir/201903/29-nap-es-visszaternek-a-harcosok
https://kanizsaujsag.hu/hir/201810/keszul-a-jatszoter-a-csonakazo-tonal
https://www.szeretlekmagyarorszag.hu/atadtak-az-orszag-egyik-legmagasabb-kilatojat/

Cziráki Kamilla (10.A):
„Zöld lakósziget a pezsgő városban”
A nagykanizsai MAORT telep

A Zala megyei Nagykanizsa egy városrésze nagyon hasonlít az ötvenes évekbeli amerikai kisvárosok kertes övezetére. Tágas utcák, magas fák, nagy parkok, egyenházak. A platánfák között sétálva mi is felfedezhetjük a város egyik fénykorának számító időszakot, a zalai kőolajbányászat virágkorát. A MAORT telep egy amerikai nagyvállalat dolgozói számára épült. A házak, épületek teljesen különbözőek, mint Nagykanizsa más részei, és bár egy magyar tervező tervei alapján készültek, teljesen egyértelműen egy nem európai világ részei.

Az egyedi hangulatú lakótelep a város helyi értékei közé tartozik, védelem alatt áll már hosszú ideje. A településrészen a rendszerváltás óta komoly szabályozásokat vezettek be, melynek célja a környék építészeti stílusának megtartása. A szigorú építési szabályok jelentősen leszűkítik ugyan az itt lakók változtatási lehetőségeit, viszont nagy többségük teljesen egyetért a lakótelep megőrzésének módjával. A városrész egyedisége, értéke pedig biztos, hogy nem csak városi szinten fontos, hanem Zala megye értékei közé is emeli a MAORT telepet.

Mielőtt bővebben felfedezzük a városrészt, először nézzük meg, miért, hogyan jöhetett létre. Trianon után Magyarország rengeteg kőolaj-és földgáztelepet veszített, ezért égetővé vált az újabb területek felkutatása. Az 1930-as években fedeztek fel jelentős telepeket Budafapusztán, melyek kitermelése 1937-ben kezdődött, mintegy harminc kilométerre Nagykanizsától. Ettől kezdve a térség fejlődésének jelentős részévé vált a bányászat. A kutatáshoz és a kitermeléshez szükséges tőke külföldről érkezett, először 1933-ban az angol-amerikai tulajdonban lévő EUROGASCO kezdett el kutatni. Az ő nevükhöz fűződik a Trianon utáni első termelő olajkút létrehozása. A cég jogutódja, a MAORT (Magyar- Amerikai Olaj Részvénytársaság) 1937-ben jött létre, a jelentős kőolajkitermelés megindulásakor.

A budafapusztai szénhidrogéntelep azért is olyan nagy jelentőségű, mert az ország akkori teljes belső szükségletét képes volt kielégíteni. Először 1940-ben növekedett ekkorára a termelés mértéke, 1941-re pedig már meghaladta a nyolcszázezer tonnát is. A következő években a kutatófúrások több más településen is sikeresnek bizonyultak, például jelentős kőolajkészletre bukkantak Lovászi, Lendvaújfalu és Pusztaszentlászló mellett is. A vállalat, mely egészen 1949-ig Magyarország egyetlen jelentős kőolajkitermelője, kezdetben szinte teljes egészében külföldi szakembereket foglalkoztatott, korszerű amerikai eszközökkel és technikákkal dolgozott. A részvénytársaság részvényeinek nyolcvan százalékát egy amerikai cég, a Standard Oil Company birtokolta. A második világháború kezdete előtt a vállalat jelentős fejlesztéseket végzett Nagykanizsán és környékén. A város fontos szerepe miatt a vállalatban olyan tervek is születtek, hogy idővel ide telepítik annak központját is. Az életszínvonal is jelentősen nőtt a bányászatnak köszönhetően. Például míg akkoriban egy átlagos napszámos napi bére 0,8 pengő volt körülbelül, egy olajipari munkás órabére 0,8 és 1,1 pengő közt mozgott. Egy itt dolgozó mérnök havonta ezeregyszáz pengőt keresett, miközben egy tanár mindössze nyolcvanat. Ezek kiegészültek különböző egyéb juttatásokkal, tizenharmadik (egy ideig tizennegyedik és tizenötödik) havi fizetéssel, a háború alatt pedig drágasági pótlékkal.

A világháború után a kialakuló kommunista rendszerben a vállalat nem sokáig maradhatott fenn, 1949-ben államosították. Ekkor a vezetőket, és az éppen itt tartózkodó amerikaiakat is letartóztatták és lezajlott a MAORT-per néven ismert koncepciós per. A vállalat vezetőjét, dr. Papp Simont, aki a kőolajmezők felefedezésében fontos szerepet játszott, először halálra ítélték, majd enyhítették büntetését életfogytiglan tartó börtönbüntetésre. Az államosítás után a MAORT-ot fokozatosan leépítették, majd meg is szüntették.

Miután megismerkedtünk a MAORT-tal, térképezzük fel a lakótelepet. Még a cég fénykorában, 1943-ban kezdtek el építeni egy új városrészt Nagykanizsán, ahol a kőolajkitermelés vezetőit, a mérnököket és a munkásokat tervezték letelepíteni. A cél egy kellemes hangulatú, tágas környezet létrehozása volt, mely a dolgozók számára alkalmas a pihenésre. Alapvetően három ember nevéhez fűződik a lakótelep alapítása. Egyrészt a MAORT utolsó vezetője, dr. Papp Simon kezdeményezte létrehozását. Mellette a cég másik két meghatározó alakja, a műszaki igazgató Gyulay Zoltán és Bősze Kálmán mérnök tette lehetővé a településrész létrejöttét. A híres vezetőknek Nagykanizsa város 2001 decemberében állított emléktáblát. Emellett Bősze Kálmán nevét viseli a Bősze-köz, a Papp Simon sétány pedig a vállalatigazgatónak állít emléket.

A házak és utcák terveit egy magyar építész, a MAORT vezető tervezője, Berkes József készítette. Az ő javaslatára készültek például az épületek jellegzetes, durva burkolatai. Terveiben párhuzamos és merőleges utcákat álmodott meg. Az ingatlanok egyenlő távolságokra kerültek egymástól, mindegyik épülethez ugyanakkora nagyságú kert tartozott. Jellemző volt az is, hogy a házak alapvetően téglalap alakban készültek el, és ehhez kapcsolódott egy valamilyen másik mértani alakzat, melyek hozzáillesztésével vált heterogénné az összkép. Az épületek kertjei között nincs kerítés, csupán valamilyen növényzeti elem választja el őket.

Az ingatlanok maguk elég drágán épültek, mivel acél nyílászárókkal készültek, ami akkoriban hadianyagnak számított. Mindegyik házhoz tartozik terasz, az udvarba pedig tolóajtón, vagy harmonikaajtón keresztül lehet eljutni. Belső elrendezésükre jellemző, hogy egy központi nappaliból nyílik a konyha, az ebédlő, a hálószobák és a mellékhelyiségek. Az összes házhoz tartozik cselédszoba, mely a konyha mellett található (ezeket a tisztviselői házakban személyzeti szobáknak hívják), illetve alattuk pince és óvóhely is van.

A városrész kialakítása jellegzetesen kertvárosias, széles utcái mentén platán fasorok és nyírfák is találhatóak. Az épületek egységesen téglából készültek és egyszintesek, néhány háznál a későbbiekben sor került a tetőtér beépítésére is, viszont ez kívülről nem figyelhető meg. Általában nyeregtetővel épültek, mely leggyakrabban az utcával párhuzamosan áll. A lakótelep elrendezésében a tervező a házak alapterületét vette figyelembe. A munkások otthonai voltak a legkisebbek, ezek az épületek találhatóak legmesszebb a városközponttól. Beljebb a tisztségviselők házai vannak, a legbelsőbbek pedig a legnagyobb, száz négyzetméteres vezetői épületek, melyeket a bányamérnökök és vezetők kaptak.

A lakókörnyék építését azonban félbeszakította a világháború. A városrészt repeszbomba érte, az itt élőknek pedig ki kellett költözniük. A világháború lezárulta után az épületekbe egy rövid ideig visszaköltöztek, majd 1949-ben, a MAORT államosításakor a terület is állami tulajdonba került, de egészen az 1992-es privatizációig a helyi olajipari vállalat kezelte. Ekkor a város önkormányzata helyi védelem alá helyezte a területet, ezzel elősegítette a változatlan formában való megmaradását.

A MAORT telep építészete, stílusa, hangulata változatlan formában megmaradt építése óta, mely komoly siker a város számára. Igazán ez az, ami egyedülállóvá teszi ezt a városrészt, hiszen könnyedén beolvadhatott volna a város környező részébe az utcák kinézete. Az itt élő emberek azonban felismerték ezt a csodálatos értéket és tettek azért, hogy a következő generáció tagjai is közelről ismerkedhessenek meg a város egy különlegességével. Szerintem azért is fontos a megyei értéktárba való felvétele, mert ezzel talán egyre több nem csak nagykanizsai ember ismerhetné meg Zala megye egyik fontos ipartörténeti emlékét.

Felhasznált irodalom

Szakirodalom:

Berkes József, Buda Ernő: A nagykanizsai olajipari lakótelep története és Bősze Kálmán munkássága; Nagykanizsai Városvédő Egyesület Honismereti Köre; Nagykanizsa 1998

Egyéb források:
https://hu.wikipedia.org/wiki/MAORT-telep_Nagykanizsa

Öreg/örökdiák-találkozó

Aprócska jubileumot ültünk az idei esztendőben, hiszen 10. alkalommal került sor az öregdiák-találkozóra. Szépen-lassan bejáratódott ez a rendezvényünk, vannak hagyományos elemei, mint például az öregdiákok és mai diákok focimeccse (idén az öregdiákok győztek – egyikük kifejezésével az eredmény: nagyon sok-nagyon kevés), a Pro Schola-díj ünnepélyes átadása (idén iskolánk 12.A-s diákja, Tóth Tamás érdemelte ki a díjat – az iskola fotósa volt évekig; a róla szóló dicsérő szavakat lejjebb olvashatják), illetve néhány termünk, iskolai helyiségünk „néven nevezése" (idén a nagyaula vette fel Gőgös Ferenc, egykori igazgatónk nevét, valamint a biológia előadó lett Huszárné Mosonyi Éva biológia előadó). Természetesen osztálytalálkozóra is gyűlnek össze jónéhányan minden alkalommal, idén öt osztály ünnepelt az öregdiák-találkozó keretében. Mindig megható része a találkozásnak a ballagási dalok éneklése – jó látni-hallani az öreg/örökdiákok lelkes hangját.

Igyekszünk némi új színt is vinni azért minden évben az események sorába, idén például meghívtuk azokat az egykori diákjainkat, akik Pro Schola-díjban részesültek az évek során – sajnos, kevesen tudtak eljönni, hisz szólította őket a kötelesség mindenfelé, de akik eljöttek, azoktól jó volt hallani, hogy mennyi munícióval ruházta fel őket az alma mater, s mennyire büszkék arra, hogy ide járhattak.

Találkozó lesz jövőre is – június első szombatján. Találkoz(z)unk!

Következzék a Pro Schola-díjas méltatása!

„A haza minden előtt"

E négy szócskát üzente Kölcsey mindannyiunknak. A hazáért sok mindent és sokféleképpen lehet tenni. Nagy dolgokat és kicsiket. Egy középiskolás diák kezdheti a kis dolgokkal, például abban az iskolában, ahol tanulóéveit tölti, ahol felkészül a felnőtt életére.

Az iskoláért – vagy ahogy a latin mondja:" pro schola" – szintén sok mindent tehetnek az oda járó növendékek. Tanulhatnak kiválóan, tanulmányi, kulturális és sportversenyeken indulva képviselhetik a hazai színeket.

Tóth Tamás, 12.A osztályos tanulónk, aki most kiérdemelte a „Pro Schola" címet, a szó igazi, nemes értelmében szolgálta a Batthyány Lajos Gimnáziumot. Rendszeresen jelen volt, kamerájával megörökítette a gimnázium minden fontos eseményét. Fotói felkerültek a gimnázium honlapjára, facebookos oldalára. Képeit mindig beküldte az Országos Középiskolai Fotópályázatra is, szép sikereket érve el velük. Az iskola stúdiójában is otthon volt, ha műsort kellett rögzíteni, felvenni, a legnagyobb pontossággal, odafigyeléssel tette. Ha bármelyik kolléga segítséget kért tőle, azonnal elvállalta, gondolkodás nélkül.

Tomi így megkerülhetetlen, fontos személyisége lett, illetve immár volt a BLG-nek. Nála van idén a legjobb helyen a Pro Schola díj.

Pécsi László osztályfőnök

#batthyanyexatlon avagy erdei iskola BLG-módra

Kedd reggel. Vártunk a buszokra, de nem jöttek. Biztos, hogy most megyünk az Erdei iskolába? 120 ember csak nem téved! Végre elindultunk Novára a Csicsergő Szabadidő Központba, a tábor helyszínére. Első élményünk a csapatbeosztás volt, majd a tanárok egy nagyon fantasztikus pályát építettek nekünk. Az összes csapat jól szerepelt és mindenki szuperül érezte magát. Még ebéd előtt a szobák elfoglalása következett, ami nem ment túl könnyen, de végül mindenki megtalálta a saját helyét. Ebéd után következtek a tanórák. Az egész tábor alatt a tanórákon és a játékokon is a Dominikán játszódó EXATLON volt a téma –nem véletlenül, hiszen velünk jött az Exatlonban remekül szereplő Szabó-Thomka Hanna, aki a mi sulinkban végzett, és mivel tanárnak készül, nálunk tölti a gyakorlatát. Miután egy picit megokosodtunk, az újdonsült kisgimisek beavatása (vagyis a mi bevatásunk), végül pedig szabad program következett. Ezt legtöbben fürdéssel, röpizéssel és focizással töltötték. A vacsora után egy vetélkedő formájában a tanárok megnézték, hogy melyik csapat ismeri legjobban az Exatlont.

Második nap reggelén mindenki kómásan ébredt, de a reggeli torna felébresztett bennünket. Reggeli után a tanórák jöttek. Miután mindenkinek tele lett a hasa az ebédtől, egy erdei ügyességi feledatokból álló túrán vettünk részt. Cseke tanár úrnál az egyik állomáson, ha énekeltünk, akkor kaptunk még plusz pontot is! Mint minden délután, ezen a napon is szabad programok következtek vacsora előtt. Este Exatlon-pályát építettek nekünk a tanárok, és csapatokban végigmentünk rajta. Verseny közben Kati néniék készítettek nekünk Pina Colada-t, ami nagyon finomra sikeredett.

Harmadik nap reggel ugyanúgy a reggeli tornákkal kezdtük a délelőttöt, és a tanórákkal zártuk le. Ebéd után egy újabb Exatlon-pálya következett és játék. Este megnéztük egymás műsorait és a nyolcadikosok búcsúvideóját. Ezután nagyon sokat táncoltunk.

Utolsó napon a szokásos reggeli torna után volt még egy vetélkedő, és végül az eredményhirdetés következett. A hazaindulás egész könnyen ment. Az iskolánál Zsuzsa néni és a szülők vártak minket. Bár nagyon örültünk nekik, azért jó lett volna még a táborban maradni egy kicsit.

Nagyon jó volt az ellátás, az órák is nagyon izgalmasra sikeredtek. Szuper volt a tábor, mindenki élvezte. Köszönjük szépen a szervezést Martonné Pálfalvi Kati néninek és minden más tanárnak.

Pusza-pusza!

Molnár Csenge és Marton Dóra Virág 5.A

Nyugdíjazásom margójára

Azon tűnődöm, hogy mivel is kezdjem... Hogyan is lehet összefésülni negyven év sokszínű emlékét?

A végén kezdjem a gyönyörű, megindító búcsúztatással, amikor is teljesen meghatottan álltam a kollégák gyűrűjében, és hullottak rám azok a csodálatos szavak, amelyek olyan valakiről szóltak, aki magam is szerettem volna lenni?

Vagy szóljak arról a hatalmas szeretet-, elismerés-, köszönethullámról, mely a volt tanítványaim, ismerőseim részéről majdnem elsöpört ... Végtelenül hálás vagyok mindezért!

De hogy is lettem tanár? Az az egyik feltételezésem, hogy más választásom talán nem is volt, ugyanis pedagógusdinasztia sarja vagyok.

Ám az is lehetséges, hogy szabad akaratomból még a születésem előtt szilárdan elhatároztam, hogy tanár, csakis tanár leszek. Ehhez persze gondosan meg kellett választanom a körülményeket, úgymint a szüleimet, a lakóhelyemet és az iskoláimat. Így aztán teljesen természetes, hogy a gólya engem egy iskolába pottyantott le – szó szerint, ugyanis ekkortájt a szüleim Palinban laktak az iskola szolgálati lakásában.

Ami a középiskolai tanulmányaimat illeti, az a Landler Jenő Gimnázium orosz-francia tagozatán folytatódott. Az egyetem elvégzése után némi kitérővel visszatértem a volt alma materembe.

Sok-sok élmény, emlék, érzés, történés, arc villan fel a múltból innen-onnan. Az biztos, hogy az első óráimra reszkető tagokkal érkeztem a nálam nem sokkal fiatalabb tanítványaim közé. Úgy emlékszem, hogy erősen meg kellett kapaszkodnom a tanári asztalba, hogy szilárdan megálljak a lábamon.

Hát persze, hogy mindjárt az első óráim egyikén meglepett az orosz nyelvi szakfelügyelő (mert régen ilyen is volt), és az izgalomtól nem vettem észre, hogy ugyanazt a diákot szólítottam fel felelésre másodszor is. Azt már mondanom sem kell, hogy a tábla előtt buzgón kerestem a nagy H betű cirill változatát, mert lányos zavaromban elfelejtettem, hogy is kell írni. Na, jó, azért mégis egész jól sikerült az óra!

Néhány emlékezetes érettségi élményt is őrzök... Orosz nyelvi érettségin a jelölt a jövendő szakmáját szerette volna megnevezni, (mozdonyvezető), de csak németül jutott eszébe a kifejezés, ezért azt mondta, hogy „Lokomotív Führer", mire én – állítólag – megdicsértem a találékonysága miatt.

Franciaérettségi-emlék abból a legendás időszakból, amikor sok-sok sanzonnal, nagy szeretettel és szorgalommal tanultuk a francia nyelvet, és szinte mindenki leérettségizett belőle. Tehát érettségi tétel: házimunka, háztartási eszközök. Valljuk be, nem túl izgalmas téma, főleg nem egy tinilánynak, aki előzőleg ismerkedett meg a „Nagy Ő"-vel, akire persze én is nagyon kíváncsi voltam! (Hát igen, ilyen a természetem.) Mondanom sem kell, hogy a beszélgetés gyorsan átfordult „Imrébe", akinek a nevét olyan szépen, sokszor raccsolva említettük, hogy igazgató bácsink azt gondolta, hogy ez a szó is egyfajta házimunkát jelent. A turpisság kiderülése után botrány helyett nagy dicséretet kaptunk, hogy „no lám, ilyen közvetlen társalgási szintre is el lehet jutni!" Nagyon büszke voltam a kis csoportomra!

„Ahány nyelv, annyi ember", mondják. Orosz, francia, angol. Mennyi gyönyörű siker, rangos eredmény, kiváló érettségi és nyelvvizsga!

Angol nyelvet hálás és könnyű tanítani és elsajátítani. Like-ok, feelingek, commentek világában élünk, és tudjuk jól, mennyi mindent hívhatunk még segítségül az eredményes

tanuláshoz.

A francia nehéz, állítják. Lehetséges, hogy komplikáltabb több szempontból is, de megéri a fáradságot ez a gyönyörű, romantikus nyelv, melyet a szerelem nyelvének is neveznek.

Egy kis szorgalommal a „Bonjour „-tól, „Merci"- től eljuthatunk a Kis Herceg világába, és ha bolygóközi utazásra nem is, de elrepülhetünk a híres Sorbonne falai közé, onnan Dél-Amerikába vagy más kontinensre, esetleg a műfordítások fáradságos, de gyönyörű világába – mint ahogy ez több diákommal is megesett.

Összegezve, hogy miért is szerettem oly nagyon a tanári pályát? Miért is volt számomra hivatás, hobbi és sokszor terápia is?

Hol máshol lehet ennyi tehetséges, okos, szorgos, igyekvő emberkével találkozni, mint ezen a pályán? Na jó, kicsit rózsaszín a szemüvegem...

Hol lehet kultúrákról, hagyományokról, szokásokról, eltérő mentalitásokról beszélgetni olyan közvetlenül, mint a nyelvi órákon. Hol lehet utazásokban, hatalmas kalandokban (Párizs- Disneyland, brrr) diákcserékben részt venni , külföldi vendégeket hívni a tanórákra, sütiket sütni francia receptek alapján, gyönyörű sanzonokat, filmeket nézni, és olyan sokszor elismételni a"ça va"-t(Hogy vagy?), „voilà „-t (Íme) és az „à propos"-t (Itt jut eszembe), hogy csak a legismertebbeket említsem.

Hát ennyi kis puzzle-ből épült fel a pályám, mely az iskolai tevékenységem mellett rengeteg tolmácsolást, fordítást és iskolai, városi kapcsolatépítést is jelentett.

Lehet még el nem játszott szerepálmom? Azt hiszem, nem. A tanári pálya színpadán rengeteg kis és nagy szerep talált rám.

És mivel nyugdíjas szakot nem végeztem, szeretnék megelégedett, boldog, "örök BLG-s tanár" maradni.

Fodorné Koller Zsuzsánna tanárnő

A tanárnő – diákok gyűrűjében

Egy kis színes

Tislérné Tóth Zsuzsanna tanárnő 5.-es tanítványai (a Nutellás krumplik – ez volt a csapat neve) eljutottak a Bolyai Anyanyelvi Csapatversen országos döntőjére, ahol – az írásbeli feladat mellett – elő kellett adni egy kis, általuk alkotott színdarabot. Hogy ne merüljön feledésbe a mű, az évkönyv zárásaként most közreadjuk. Reméljük, tetszeni fog! (óvónő – Marton Dóra, Csenge – Molnár Csenge, Luca1 – Gyertyánági Luca, Luca2 – Magasdi Luca)

Óvónő Jól van, gyerekek, üljetek le a szőnyegre, és játsszatok egy kicsit!
Csenge Óvó néni kérem, mi az a „bojaji”?
Óvónő Bojaji? Talán ibolya, nem? Tudod, az a szép kis lila virág, amelyik tavasszal nyílik.
Csenge Nem, nem. Bojaji.
Óvónő Hol hallottad ezt, Dórikám?
Csenge Tetszik tudni, a tesóm mondta, hogy mennek a Bojajira. Lehet, hogy az egy hegy? Lehet, hogy a tesóm megy hegyet mászni?
Luca1 Az én tesóm is megy…
Luca2 Meg az enyém is…
Óvónő Hát nem értem. A tesóitok nem a Batthyányba járnak?
Mind De igen!
Csenge Elénekelhetem azt, amit mostanában mindig énekel otthon? A Lucáék is tudják!
Óvónő Énekeljétek!
Mind Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára, Kanizsai, kanizsai iskolába.
Ez a suli a Batthyány,
el se hiszed milyen jó is ide járni!
Óvónő Ez fantasztikus! De mi az a „bojaji”?
Csenge Hát én se tudom, de állítólag Pestre is mennek.
Óvónő Pestre? Bojajira?
Csenge Aha! Lehet, hogy a Vidám parkba is mennek?
Óvónő Dórikám, már nincs Vidám park.
Dóri Ez biztos? Pedig lehet, hogy a „Bojaji” egy nagy hullámvasút.
Luca1 Mondta a tesóm, hogy a Zsuzsa néni nagyon szomorú lett, hogy elsők lettek.
Óvónő Szomorú? De hiszen annak örülni kellene!
Luca2 Igen, de így valami előadást is kell csinálni, és most gólyabál is van, meg akkor ez a „bojaji” is….
Óvónő Gyerekek, ez nem a Bolyai Csapatverseny?
Csenge Ja, tényleg, csapatverseny – ezt is mondta a tesóm.
Óvónő Lányok, akkor a tesóitok most Pestre mentek a Bolyai Csapatverseny döntőjére. Nem a Vidám parkba, hanem versenyezni.
Luca2 És autóval versenyeznek? Vagy biciklivel?
Óvónő Dehogy, Luca. A tudásukat mérik össze.
Csenge És akié hosszabb lesz, az nyer?
Óvónő Ugyan, Dórikám! Akinek több pontja lesz, az nyer.
Luca1 Óvó néni, kaphatok színes ceruzát?
Óvónő Persze, Luca. De minek az most neked?
Luca1 Rajzolok ilyen pontokot, hogy több pontjuk legyen a tesóméknak.
Óvónő Szerintem a tesóitok ezt megoldják maguktól is – nekik is én voltam az óvó nénijük, ismerem őket. Ti most csak játsszatok nyugodtan!
Csenge És majd mi is mehetünk a „Bojajira”?
Óvónő Persze, hogy mehettek. csak egy kicsit még nőnötök kell.
Ó, itt van az uzsonna!
Mind De jó! Nutellás krumpli!!!!

A BATTHYÁNY LAJOS GIMNÁZIUM
2018/19-ES TANÉVÉNEK MUNKARENDJE

augusztus	30.	Alakuló és tanévnyitó értekezlet Javítóvizsgák
	31.	Szakmai munkaközösségi értekezletek
szeptember	3.	Első tanítási nap – 1-3. óra: osztályfőnöki óra
	5.	Őszi érettségi vizsgára jelentkezés határideje
	14.	Évkezdő osztályfőnöki adminisztrációs feladatok elvégzésének határideje (bizonyítványok, törzskönyvek!) A dallamok éjszakája – énekkari összetartó rendezvény
	15-16.	XXX. Batthyány – Kanizsa Kupa, IX. Bagonyai Attila Emlékverseny, nemzetközi ifjúsági sakkverseny
	21.	OKTV jelentkezési határidő
	27.	Szülői értekezlet (összevont és osztály-szülői)
október	5.	Megemlékezés az aradi vértanúk napjáról
	6.	Origó nyelvvizsga
	5-6.	ECL nyelvvizsga
	12.	Bolyai csapatverseny – matematika – 5-8. osztályosoknak Ismerkedési est a 9. osztályosoknak
	13.	Munkanap! – hétfői munkarend
	19.	Ünnepi megemlékezés az 1956-os forradalomról és szabadságharcról
	27.–	
november	4.	Őszi szünet
	8.	Szülői fogadónap SZM - választmányi ülés
	9.	Bolyai csapatverseny – magyar nyelv és irodalom – 5-8. évfolyam
	10.	Munkanap! – pénteki munkarend Origó nyelvvizsga
	12.	Nyílt nap (4-évfolyamos gimnázium)
	13.	„Szélesre tárjuk az iskolakaput” — látogatható tanórák 8. osztályosoknak
	16.	Bolyai csapatverseny – magyar nyelv és irodalom – 9-12. évfolyam
	17.	Nyílt nap (8-évfolyamos gimnázium)
	19.	„Szélesre tárjuk az iskolakaput” — látogatható tanórák 4. osztályosoknak
	23.	Kecske Kupa – matematika csapatverseny
	30.	18.00 – 22.00 Gólyabál a nagyoknak
december	1.	Munkanap! – hétfői munkarend Origó nyelvvizsga
	7.	4. és 8. évfolyamos tanulók jelentkezése az írásbeli felvételi vizsgánkra 17.30 - 21.00 A „kicsik” gólyabálja

	7-8.	ECL nyelvvizsga
	15.	Munkanap! – hétfői munkarend
	20.	Karácsonyi műsor
	21.	Énekkaros karácsonyvárás a nagyaulában
	22. –	
január	2.	Téli szünet
	11.	Bolyai csapatverseny – matematika – 9-12. osztályosoknak
	12.	Nemes Tihamér Nemzetközi Informatikai Tanulmányi verseny programozá kategória – regionális forduló
	19.	Egységes írásbeli felvételi vizsga (4- és 8-évfolyamos gimnázium) A „Batthyány Középiskoláért” Alapítvány bálja – XXVI. alkalommal
	22.	A Magyar Kultúra Napja
	25.	Az első félév vége, a félévi érdemjegyek lezárásának határideje Félévzáró értekezlet
	24.	Pótló felvételi írásbeli vizsga Szülők értesítésének határideje a félévi érdemjegyekről
február	1.	Szalagavató ünnepély
	2.	Nemes Tihamér Nemzetközi Informatikai Tanulmányi verseny alkalmazás kategória– regionális forduló
	7.	Szülői értekezlet és SZM - választmányi ülés (16.45)
	8.	Bolyai természettudományi csapatverseny
	8-9.	ECL nyelvvizsga
	15.	Érettségire, felsőfokú továbbtanulásra jelentkezés határideje Curie Környezetvédelmi Emlékverseny területi forduló
	16-21.	Sítábor
	18-19.	Tanítási szünet!!
	22.	Kicsik farsangja
	25-27.	Szóbeli meghallgatás a „kisgimnáziumba” jelentkezők számára
	25.	Megemlékezés a kommunista diktatúrák áldozatairólmárcius
március	2.	Curie Kémia Emlékverseny területi fordulója
	8.	LOGO Országos Számítástechnikai Tanulmányi Verseny – regionális forduló
	14.	Március 15-ei ünnepély
	21.	„Kenguru” – matematikaverseny Diákfórum
	23.	Kecske Kupa – matematika csapatverseny – regionális forduló
	28.	Szülői fogadónap
április	8-9.	Írásbeli osztályozóvizsga
	11.	Megemlékezés a költészet napjáról
	12-13.	ECL nyelvvizsga
	15-16.	Szóbeli osztályozóvizsga
	16.	Megemlékezés a holokauszt áldozatairól
	18-23.	Tavaszi szünet

	30.	Megküldjük a felvételről vagy az elutasításról szóló értesítést a jelentkezőknek és az általános iskoláknak
	26-27.	Város napja 24-órás foci
május	2.	12. évfolyam osztályozó konferenciája „Kék szalag” – bál
	3.	Fordított nap
	4.	Ballagás
	6-24.	Írásbeli érettségi vizsgák
	6-8.	Tanítás nélküli munkanap!
	9.	Délutáni tanítás!
	22.	Nyelvi felmérő a 6. és 8. évfolyamon
	29.	Országos kompetenciamérés a 6., 8., 10. évfolyamon
	31.	BLGén – kulturális kavalkád
június	1.	X. Batthyánys-Landleros-Irányis Öregdiákok Találkozója
	4.	Megemlékezés a nemzeti összetartozás napjáról
	5-13.	Emelt szintű szóbeli érettségi vizsgák
	11-14.	Erdei iskola a „kicsiknek”
	14.	Utolsó tanítási nap !!! Osztályozó konferencia
	17.	„Te Deum” – jellegű irodalmi, zenés műsor a Felsőtemplomban Tanévzáró ünnepély
	17-28.	Középszintű szóbeli érettségi vizsgák
	20.	8.00-12.00 Az 5. és 9. évfolyamosok beiratkozása
	28.	Tanévzáró értekezlet

A SZÜLŐI MUNKAKÖZÖSSÉG VEZETŐSÉGE

Keléné Molnár Melinda
Horváth György
Bendéné Diós Tünde

A „BATTHYÁNY KÖZÉPISKOLÁÉRT” ALAPÍTVÁNY KURATÓRIUMA

Elnök: Doucha Ferenc
Tagok: Bicsák Miklós
Dr. Hajnalka Adrienn
Kalmár István
Karosi László
Katona Noémi
Dr. Polay József
Simon József
Tislérné Tóth Zsuzsanna

Köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik a „Batthyány Középiskoláért” Alapítványt, a Batthyány Lajos Gimnáziumot anyagilag is támogatták.

A „Batthyány Középiskoláért” Alapítvány adószáma:
18950962-1-20

